

WIKISOURCE

WIKISOURCE

Psaltirea în versuri

Psalmul lui David, 1

Ferice de omul ce n-a merge
În sfatul celor fără de lege
Și cu răii nu va sta-n cărare,
Nici a ședea-n scaun de pierzare.
Ce voia lui va fi tot cu Domnul
Și-n legea lui ș-a petrece somnul,
De să va-nvăța de zî, de noapte,
Să-i deprinză poruncile toate.
Și va fi ca pomul lângă apă,
Carele de roadă nu să scapă.
Și frunza sa încă nu-ș-va pierde,
Ce pre toată vremea va sta verde.
Și de câte lucrează i-sporește,
Și agonisita lui va crește.
Iară voi, necurațai, ca pleava,
De sârg veț cunoaște-vă isprava.
Când s-a vântura dintr-are vravul,
Vă veț duce cum să duce pravul,
Și cu grâul n-iți cădea-n fățare,
Ce veț fi suflaț cu spulbărare.
Și la giudeț nu vă s-afla locul
Să vă sculaț, ce-ț<ref>Ce veți.</ref> peri cu totul.
Nici păcătoșii din dreapta
Vor fi cu dreptii să-ș ia plata,
Că celor drept Domnul le vede
Toată calea din scaun ce șede.
Și calea păgânilor cea strâmbă
Va pieri, și vor cădea-n grea scârbă.

PSALMUL 2

Ce poate fi de poveste,
Ca aceasta, și de veste,
De să zborâră păgânii,
Gloate, tineri și bătrânii,
De să vorovăsc cu svaturi
În deșert din toate laturi!
Și sfătuiesc necurațai,
Cu craii și cu-mpărațai,
Și cu toțai să-nvitează
Spre Domnul, de vor să piarză
Pre alesul lui și svântul
Iubit fiul și cuvântul.
Iară noi, svânta sămânță,
Să nu dăm cu dânș în sâlță.
Legătura să le spargem,
În giugul lor să nu tragem.
Că Dumnezău toate vede
Din scaunul său ce șede
În ceri, unde odihnește,
De-acoló pre toț prăvește.
Pre pizmașii și pârașii
Domnul va râde de înșii
Și-i va mostra de ocară
Pentru carea-l supărară.
Cu mânie le va zăce
A ce stătură cu price
Și-i va turbura-n urgie
De muncile cu vecie.
Iară eu-s pus de Domnul
Crai pre muntele Sionul,
Ca să-i spui de-nvățătură
Ce poroncește-n scriptură.
Cătră mine Domnul zăce:
„Fiiul mieu ești din mătrice,
Eu astăz te nasc pre tine.
Și vei cere de la mine
De-ț voi da limbile toate,
Ce ți-s ocină de soarte,
Că-ț vor asculta cuvântul
Și vei domni-n tot pământul.
Și-i vei paște cu toiagul
Cel de fier în tot șireagul,
De vei face-ntr-înșii cărduri
Și-i^[1] zdrobi ca nește hârburi”.
Iar acmu voi, împărațai,
Sama vă luaț, și alțai,
De vă certaț cu cuvântul
Toț ce giudecaț pământul.
Slujiț Domnului cu teamă

Și vă bucurați cu samă,
Să suferiți și certare
De la fiu-său ce are,
Să nu să cumva mânie
Spre voi Domnul cu urgie.
Și veți scăpa de la ceata
Celora ce-s de-a dreapta,
Când urgia lui cea mare
Va arde fără-ncetare.
Atunce va fi ferice
De cea ce nu pun price,
Ce cu inemă dreaptă
Nedejdiuiesc să ia plată.

PSALMUL 3

Doamne, ce să înmulțără
Cea ce mă trag cu pâră!
Asupră-mi mult să sculară,
Cuvânt mare cuvântară,
Dându-ș inemii credință
Cum să fiu în oceiță,
Să n-aib agiutori de tine,
Dumnezău, ce-m ești cu bine,
La nevoaie sprejineală,
Și la voaie îm ești fală.
Că mi-ai împletit cunună,
Cu podoabă depreună,
De m-ai pus cap preste alțăi,
Să bat pre toț necurațăi.
Am strigat cu glasul mare
Cătră Dumnezău cel tare,
Că mi-aude de mi-i vântă
Dintr-a sa măgură svântă.
Am dormit somn cu odihnă
Până-n zuă de la cină.
Și m-am sculat demineață,
Că mi-i Dumnezău povață.
De-ntunerece de gloate
Teamă n-am, nice mă poate
Veste rea să mă mîhnească,
Dimpregiur ce-a să-m gîrbască.
Scoală, Doamne, de mă scoate
De la scârbe de la toate,
Și le dă bătaia-n gîrbă
A pizmaș ce-m cearcă scîrbă.
Și scârșcând să-ș frîngă dinții

În durerea sa greșii.
Că Dumnezeu cu izbândă
Va da celor buni dobândă.

PSALMUL 4

Când îț strig cu mare jele
Dintr-adâncul de greșele,
Dumnezeul bunătățai,
Mi-ai ascultat dreptățai,
Și-n vreme de greutate
Mi-ai lărgitu-mi pre departe.
Te-ndură și miluiește
Pre mișel ce te dorește
Și mi-ascultă mișea rugă,
Ce ți-s adevară slugă.
Răilor, să nu vă paie
Dumnezeu mila să-ș taie!
Ce căce iubiț deșerte,
Dumnezeu va să vă certe.
Să vă părăsăț minciuna,
Să nu o cercaț deauna,
Ce să cunoașteț pre omul
Ce și l-au minunat Domnul.
Că Dumnezeu mă ascultă,
Când îl strig din grije multă.
Și când te mânii, nu face
Rău altuia, ce nu-ț place.
Inema ce te sfădește
La culcuș o umilește.
Și fă jărtva cea dreaptă,
De la Domnul să iei plată.
Mulț giuruiesc daruri bune
Binele cine le-ar spune.
Iară spre noi, Doamne svinte,
Ț-ai însămnat de mainte
Strălucoarea svintei fețe,
De ne-ntoarce la blândețe.
De-aceasta m-dai bucurie
Inemii și veselie,
Ca de casă cu strânsoare,
Cu haine tinse la soare.
Vin și grâu să prisosască,
Oloiul să nu lipsască.
Iară eu cu pace bună
Voi adormi depreună,
Și când din lume m-ii^[2] duce,

Mă vei odihni cu dulce,
În casa ta cea senină,
Cătră nedejde deplină.

PSALMUL 5

Sloboz, Doamne,-n urechi svinte
Grai cu de jele cuvinte
Și mi-ascultă mișea rugă
La greu, ce-ț sunt a ta slugă,
Dumnezău și împărate,
Că mă rog cu dreptate.
Încă zoare nu răvarsă
De soare, când va să iasă,
Svinția-ta mi-auz glasul
Și mă vez preste tot ceasul.
Că tu, Doamne,-n fărălege
Pre nime nu laș s-alerge.
Și-n casa ta n-avea^[3] parte
Vicleanul, ce-a sta departe.
Strâmbii nu laș să trăiască,
De-aproape să te prăvască,
Că de svânta-ț căutătură
S-or face pizmașii zgură.
Urât-ai pre toț făloșii
Și vei pierde mincinoșii.
Și de om ce varsă sânge
Ți-i greață a te atinge.
Iară eu, Dumnezău svinte,
Cu mila ta de mainte,
Îț voi intra-n svânta casă,
Unde șez, Doamne, la masă,
De m-oi închina cu rugă,
În frica ta, ce ți-s slugă,
În beserica ta svântă.
Și mă du fără de smântă
Spre-adevăr, să nu duc greață,
Că tu, Doamne, m-ești povață
Și spre tine-m deregi pașii,
Ca să nu-m strice pizmașii.
Că li-i gura nedireaptă
Și li-i inema deșartă.
Cu găltejele căscate,
De izbucnesc răutate,
Cu graiuri necuvioase,
Ca un mormânt plin de oase.
Și cu limba lor înșală,
Să facă-n lume sminteală.

Ce le dă, Doamne, osândă,
Să nu-ș laude-n dobândă.
Sfaturile să le piarză
Și din mila ta să cază.
Cu a lor păgânătate,
Să-i urnești la răutate,
Că te, Doamne, mâniară,
Clevetindu-te prin țară.
Iară ceia ce te-aștaptă,
Pre toț să-i bucuri cu plată,
Cu tine-n veci să petreacă
Bucurie, să le placă.
Să să laude cu tine
Carii Ț-vor numelui bine,
Că dai bună cuvântare
Direptului și spori mare.
Doamne,-n scut de bună vrere,
Ne-ncununi cu mângâiere.

==PSALMUL 6==

Să nu mă-nfruntez, Doamne, la ceas de mânie* , Când îm vei lua sama, cu a ta urgie. Ce-ț fie, Doamne, milă de-a mea lîngegiune, Oasele mi le strînge cu vindecăciune. Mi-i sufletul în groază și-n grea turbureală De zua cea de samă și de sînguială. Până când, milostive, vei face zăbavă Să mă-ntorci din pierzare la svînta ta slavă? Ce te milostivește de mă izbăvește Cu a ta bunătate ce ți să vestește. Că în moarte nu-i nime sa te pomenească, Dară-n iad cine poate să-ț mărturisască?

■ 7, 6

Mă trudesesc fără vreme cu suspini, cu jele,

Spăl în nopțile toate perinile mele

Cu lacrimile mele, de-m moi așternutul,

De când nu cerci de mine, că m-am stîns cu totul. Că mi s-au turburatu-mi vederea de spaimă,

M-am vechit în pizmașii carii mă defaimă. Pizmașilor puterea să li să scurteze,

Și cei fără de lege să nu-mi mai cuteze, Că mi-au auzit Domnul glasul de plînsoare

Și mi-au ascultat Domnul ruga la strînsoare. La a mea greutate Dumnezeu m-ascultă,

La boala mea-m trimite mila sa cea multă. Priimitu-mi-au în jele lacrimi ovilite,

Și sîmțările toate îm sunt curățate. Rușine și necinste, fețe ocărăte

Pizmașii miei să pață și muștrări cumplite. Și-ndărăpt să să ducă cu multă săială,

Să-i cuprinză nevoia din grea sârguială.

==PSALMUL 7==

Doamne, Dumnezeu! mieu, tu-m ești razăm tare*,

De la gonaci mă scoate, de grea supărare. Cândai să nu mi-apuce sufletul ca leul,

Când nu-i cine mă scoate, cându-m vine greul. Doamne, Dumnezeu! mieu, de-am făcut aceasta,

De este strâmbătate în mânu-mi dând plata, De-am întors răutate, prin rău cine-m face,

■ 7, 6

Sau cuiva strâmbătate, mie ce nu-m place, De la gonaci cădere las să mi să tâmple Asupra mea pizmașii mânia să-ș împle, Sufletul să-m gonească pizmașii la fugă, Să nu hălăduiască, ce să mi-l agiungă. Viața-n pământ să-m calce atocma cu pravul Și slava să-m defaime, precum li-i năravul. Scoală, Doamne, -n mânie, rădică izbândă, Răsăpește pizmașii, le fă pre osândă. Și cu a ta poruncă, Doamne, te rădică. Să să veghe pizmașii, să-ț aibă de frică. Te vor încungiura-te năroade de gloate, Carile Ț-au Țănutu-ț poruncile toate. Beserica cea svântă carea Ți-i de slavă Să o-ntorci spre nălțâme fără de zăbavă. Domnul giudecă gloate, giudecă-mi și mie, Cu a ta dreptate, fără de mânie. Păcătoșilor răul să să obârșască, Să-ndereptez dreptul să să proslăvescă. Că tu cerci de-amănuntul inema și zgăul Și știi cu de-adevărul dreptul și răul. Agiutorul mieu este, Doamne, de la tine, Ce scoț din greutate pre carii Ț-vor bine. Domnul giudeț dreptu-i, tare și lung rabdă, Nu ceartă-n toate zăle, nu sloboade pradă. Și de nu veț întoarce cătră pocăință, Are săgeț amână scoase din tulbiță. Arcul întins încoardă, lancea strălucește, De strică și răstoarnă în ce să oprește. Și-n voi le-a slobozi-le, arse și-nfocate, Aceste vase toate de moarte gătate.

Cine umblă cu pizmă, îngreacă durere Și-ș fată strâmbătate, de-i face scădere. Cine va săpa groapă altuia să-l surpe, Sângur ș-va cădea-n râpă și viața ș-a rumpe. Că i să va întoarce în cap răutatea Și i s-a strânge-n creștet toată strâmbătatea. Mărturisi-ț-voi, Doamne, a ta dreptate, Și numele tău cel nalt cânt cu bunătate.

==PSALMUL 8==

Doamne, Domnul nostru, cum Ț-ai făcut nume* , De să minunează-n toate părț de lume! Că prin toate ceriuri tu dai cuviință, Sugarii din brațe Ț-cântă cu credință, Când vii să cerci iadul, să legi pre vrăjmașul, Să-i culegi dobânda, să-i răstorni sălașul. Văz că-i făcut ceriul de mânule tale, Cu toată podoaba, și-i pornit cu cale. Ai tocmit și luna să crească, să scază, Să-ș ia de la soare lucoare din rază. Stele luminate ce lucesc pre noapte, De dau cuviință, tu le-ai urzât toate. Ce poate fi omul de-l aduci aminte, De cerci pentru dânsul folos înainte? Sau fiiu-său doară, ce Ți-i cu credință, De grijești de dânsul și-i faci socotință? Puțân nu de-atocma cu îngeri în slavă,

■ 6, 6

I-a-ntrece cu cinstea fără de zăbavă. Mare cuviință i-ai dat și cunună Să dea-nvățătură cu tocmală bună. L-ai pusu-l mai mare, toate să-l asculte, Câte sunt pre lume cuvânt să nu-i mute. Și i-ai supus toate supt a lui picioare,

Oile și boii, și tot de supt soare,

Dobitoc sălbatec de câmp și de luncă,

Jigăanii sirepe, ce strică ș-apucă,

Pasările toate, ce sunt zburătoare De vânt și de apă ce-s înotătoare, Pre chiții cei mare, pre tot feli de pește, Și-n tot ce-i în mare el oblăduiește. Doamne, Domnul nostru, cum ți-ai făcut nume, De să minunează-n toate părți de lume!

==PSALMUL 9==

Mă rog ție, Doamne, cu inema toată, Ciudesele tale spuindu-le-n gloată. Mă bucur de tine și-ți cânt pre tot ceasul, Numele tău cel svânt l-înalț în tot glasul. Că tu mi-ai înfrântu-mi pizmașii să fugă, De i-ai obosătu-i în goana cea lungă. De svânta ta față vor săca din fire Pizmașii tăi, Doamne, și vor da-n pierire. Mi-ai căutat giudețul și de greutate, Șezându-ț în scaun giudeci dreptate. Îngrozăș păgânii ș-au pierit vicleanul, L-ai rasu-l din nume de preste tot anul.

I-i sulița frântă, armele stricate,

A pizmașul trufaș cetățale sparte. Pierit-au cu sunet vestea lui cea mare,

Și Domnul cu vecii custă pre-așezare. Ș-au gătat-uș scaun Domnul pre giudețe,

Să giudece lumea ne-alegând în fețe. Și cu dreptariul va socoti Domnul,

De-a certa cu lege vina a tot omul. Mișelului este Domnul de scăpare,

Agiutori la treabă, la greu stâncă tare. Că cine cunoaște cinstitul tău nume,

Șede cu nedejde petrecând pre lume. Și cine te cearcă cu rugă curată,

Îl grijești la lipsă cu mână-ndurată. Cântaț cu dulceață și slăviț pre Domnul

Care lăcuiește-n muntele Sionul. Și să-i faceț veste de tocmele bune

În limbile toate, că sunt de minune. Că prin lumea toată sânge ce să varsă

A șerbii săi Domnul necercat nu lasă, Nice le uită rugă și strigare,

Să-i lase-n nevoaie fără scumpărare. Caută și de mine, Doamne,-ntr-a ta milă,

De-m vez greutatea și de vrăjmaș sâlă. Și tu mă rădică de la prag de moarte,

Să-ț povestesc, Doamne, laudele toate, În mijloc de poarta a fiicei Sionul,

Să prinză de veste prin țară tot omul. S-ăvem bucurie de-a ta mântuință,

Să vedem pizmașii afundaț în sâlță. Că-n lațul acela care ei gătară

Li s-au prins piciorul de să încurcară. Vestit este Domnul de giudeț ce face, Păcătosul da-ș-va în laț, cum nu-i place. Și să vor întoarce în iad de vor merge Toate limbi păgâne și fără de lege. Iară pre mișelul Dumnezău nu-l uită, Săvái că-ș petrece viața-n grije multă. Ce pentru răbdare le cruță de-i gata Mișelilor Domnul de le va da plata. Rădică-te, Doamne, cu a ta tărie, Să să părăsască omul de mândrie, Să giudeci păgânii cu svânta ta față,

Dătători de lege le dă și povață,

Să vază păgânii că-s oameni cu minte

Și să-ț înțăleagă svintele cuvinte.

Dară căce, Doamne, te mutaș departe

La loc de nevoaie și de greutate,

Și pre necuratul laș de să dezmiardă, De să sămetește pre mișel și-l pradă? Sfatul și voroava ce fac necurațai Tind sâlțe și lațuri să strice pre alțai. Și să prind într-înse cu multă durere, Altora nu strică, șie fac scădere. Că și păcătosul cu mult să fălește În dezmiardăciune, căce-i prisosește. Asuprele face, și-l grăiesc de bine, Mânie pre Domnul cu rău ce-are-n sine. Și nu va să cerce să-ș afle folosul, Ce stă-ntr-a sa pizmă-n tot ceas păcătosul. De toț dumnezăii mai presus să urcă Și căile sale pre tot ceasul spurcă.

Vor lipsi din față-i a tale giudețe, Că-n svânta ta lege n-a vrea să să-nvețe. Și căce ș-va-nvince preste toț pizmașii, Inema i-va zâce să nu-ș mute pașii Din rudă de rudă până nu va face Peste toată lumea vrajbă și nepace. Gura i-este plină de amărăciune, De blăstăm, de hulă și de-nșelăciune. Supt limba lui este trudă și durere, Și-n gândul său poartă să facă scădere. Ascuns să supune-n leșnici cu bogațai, Ca să viclenească, să nu-l prinză alțai. Cearcă să găscă vreme pre-ndemână Întru să ucigă pre cel fără vină. Și cu ochii lacomi pre mișel prăvește, Ca leu în ogradă ascuns leșuiește, Túpilă s-apuce și să căpuiască, Pre mișel să tragă-n laț și să-l smerească. Și fără de veste i-va veni sminteală, Cu grea căzătură și cu sârguială. Cându-i va părea lui c-au făcut izbândă, De-au domnit mișeii, veni-i-va osândă. Inema-i grăiește precum i să place, Căce-ndelung rabdă Dumnezău și tace. Și ș-au întors fața, svânta căutătură, Să nu cerceteze pentr-a sa făptură. Rădică-te, Doamne și Dumnezău svinte, De-ț înalță mâna și-ț ádo aminte. Nu-ț uita mișeii de la a ta milă, Nu lăsa pizmașii să le facă sâlă. Pentru care lucru tine, Doamne svinte,

,

Mânie pizmașul cu rele cuvinte. „Și să nu-i iei sama“, în inemă-ș zâce,
Poruncilor tale să pune cu price. Nu-ș vede durerea, urgia venită,
Ce-i pare să scape de mâna ta svântă. Iară ție, Doamne, neavutul caută
S-agiut pre săracul cu mână-ndurată. A rău ș-a vicleanul brațele li-i frânge,
Să le cerci păcatul până să vor stânge. În veci este Domnul de împărățește,
Slava lui și cinstea nu să obârșește. Păgânii să pieie din svânta lui țară,
Să nu mai rădice în creștini ocară. Mișei ce să roagă cu inemă frântă
I-ai auzât, Doamne, cu urechea svântă. Și cu a ta milă a săraci să giudeci,
Și la greutate pre mișel să nú-l treci. Să nu-ș mai rădice mândrul și sămățul
Gâltejul în fală, ce să-i faci giudețul.

==PSALMUL 10==

Cătră tine, Doamne, mi-i toată nedejdea*,
De-m ești razăm tare la toată primejdea. Zică cât le place ceia ce n-au minte,
De vor să mă sparîe cu a lor cuvinte, Să fug pre la munte cu pădure deasă,
Ca o vrăbiuță să mâi fără casă. Că iată păgânii încordară arce,

■ 6, 6

Pun săgeț în tulbă, să grijesc de lance

Și vin prin tunerec cu arce pre-amână, Întru să săgete pre cei fără vină. Giurământul nú-ș țân,
hotarăle strică,

Și de-mpăcăciune nu gândesc nemică. Ce eu am pre Domnul care mă grijește, Din svânta sa casă ce
să odihnește. Din svântul său scaun din ceri caută Domnul Cu ochii săi cei svinți, de cearcă-n tot
omul. Vede pre cel meser și pre tot lipsitul, Dereptăi și strâmbii de pre tot pământul. Deci
strâmbătatea cine o iubește, Acela el sânșur sufletul ș-urește. Că va ploua Domnul cu iarbă
pucioasă Preste necurațai, și holbură groasă, Foc și sterevie cu năvală mare, Le-a trimite lațuri,
păhar de pierzare. Că dreptu-i Domnul, dreptăț iubește, Giudecări drepte fața lui prăvește.

==PSALMUL 11==

Folosește-mi, Doamne, și mă sprejinește Cu a ta putere, de mă mântuiește, Că scăzură cei buni și

să-mpuțanară, De nu-i dreptate nice într-o țară. Deșert cătră proape tot omul grăiește Și cu-nșelăciune va de-l păgubește.

1 Pronunțat De-ci.

Cu buze viclene, din inemi-adânce, Grăiesc răutate și cuvânt de price. Despierre-vei, Doamne, buze-nșelătoare, A limbă sămață, de rău grăitoare. Să fălesc pizmașii că-ș vor mări limba, În cuvânt de svadă, să mulțască scârba : „Că buzele noastre sunt cu noi de față, Nu băgăm în samă Dumnezeu ce-nvață“. Vez mișelătate, vez suspini cu jele, A lipsiț și meseri vez de durori grele. Acum pentru dânșii scoală, Doamne svinte, Să-ț umpli cu izbândă svintele cuvinte Și să-ț rădici sămnul cel de biruire, Că cutez cu dansul fără de-ndoire. Că cumu-i argintul lămurit cu focul, Ț-sunt svinte cuvinte curate cu totul. Tu, Doamne, ne scoate și ne socotește De ruda aceasta și-n veci ne ferește. Că-mpregiurul nostru sunt gata s-alerge Cu rău necurațai cei fără de lege. Precum este ceriul mare de nălțame, Pre pământ adaogi de oameni mulțame.

PSALMUL 12

Până când, milostive, nu-ț aduci aminte* , De mă uiț cu totul, o, Dumnezeu svinte? Până când, milostive, ți-ascunz svânta față

■ 7, 6

De mine, ticălosul, cu destulă greață? Până când îmi voi pune sfaturi în biet suflet, Zua durori, și noaptea inemă-n greu cuget? Până când s-a nălța-să vrăjmașul cu scârbă, De va să mi să suie să să puie-n gârbă? Ce te milostivește, o, Dumnezeu svinte, De mi-auz mișea rugă, mișele cuvinte, Cugetul îmi svințește, ochii luminează Dintr-a ta strălucire de senină rază. Să nu adorm în somnul de a doua moarte, Să nu răză vrăjmașul, să zăcă că-m poate. Că ceia ce-m fac scârbă și grea supărare Le-ar fi de bucurie să fiu de pierzare. Ce mila ta cea svântă mi-i de bunătate, Mi-i nedejde și razăm despre greutate. Bucurie m-voi face și inemă bună De a ta biruire, cântând împreună. Dentr-a ta bunătate, carea-m vei trimite, Ca să-ț cânt svântul nume, o, Dumnezeu svinte.

PSALMUL 13

Zăsă întru sine cel fără de minte, 'Ntr-a sa nebunie, deșerte cuvinte. Zăsă că nu este Dumnezeu să vază, Să le ia de samă cine ce lucrează. Că scăzură cei buni, răii să mulțără, De stricară lumea și o împuțără. Ce Domnul din scaun preste toț prăvește, De le înțalege cine ce gândește. De cugetă bine și cearcă de Domnul,

Plinindu-i porunca, vede pre tot omul. Când să pornesc răii de sunt fără treabă, Atuncea-i de dânșii o nedejde slabă, Când nu-i până-ntr-unul spre bine să margă, Când să detorniră-n volnicie largă, Ț-ar putea-nțalege svintele cuvinte, Cari fac greșele, că sunt toț cu minte. Și să nu-ț mănânce oamenii cu pâine, Ca să-i concenească de astăz, de mâine, Fără de săială și fără de frică, Negândind de Domnul nice-ntr-o nemică. Pentr-aceea, Doamne, le trimite spaimă, Când nu le-a hi-n veste, să bage de samă. Că tu, Doamne svinte, în ruda direaptă Ț-gătez lăcuința, carii drag te-așteaptă. Că ei, bogătașii, pre meser defaimă, Ce Domnul l-a face bogat fără samă, Trimițând putere de la Sion s-aibă,

Să-ș facă izbândă turma lui cea slabă.

Să o-ntoarcă Domnul din plean și din pradă

Gloata sa cea svântă într-a sa ogradă.

Să să veselească Iacov în tot șirul, Cu toț credincioșii ce-are Izrailul.

PSALMUL 14

Doamne, cine ș-va face* Lăcuință de pace, Să șază-ntr-a ta casă,

■ 7.

În măgura cea deasă? Numai cine va merge Întreg pre svânta lege, Să facă-n toată partea Ce-nvață dreptatea. Și de câte grăiește, Pre nime nu smintește, Nice cu limba-nșală, Să bage la greșală. Ș-a prietin scădere Nu va face-ntr-avere, Și ruda sa ce are Nu o ia-n defăimare. Pre viclean de departe Nu suferă să-i caute, Iară carii au frică De Domnul, îi rădică. Ce-ș țâne giurământul Și nu-ș schimbă cuvântul. Cătră soț de ce zâce Nu grăiește de price. Argintul nu-ș dă-n leafă, Să-ș ia blăstăm în ceafă. Nice voiește-n fețe, Luând mâzde-n giudețe, Pre cei fără de vină Să-i dea-n mână streină. Aceste cine face, În veci va fi cu pace.

PSALMUL 15

Ferește-mă, Doamne, de primejde, Că pre tine am de-m ești nedejde. Și eu am zâs și zâc, Doamne svinte, Tu-m ești Dumnezeu de mainte. Și bunătatea mea nu-ț lipsește, Că tu ai destul, de-ț prisosește. Svinților tăi ce-s în tot pământul I-ai minunat, căce-ț țân cuvântul, Și deși pat nevoaie și scârbă, De sâng le iei nevoia din gârbă. Iară răii, Doamne, nu-i vei strânge Adunarea lor cea cruntă-n sânge, Nice cu rostul tău le vei zâce Numele lor, să-i țâie ferice. Domnul m-este ocină direaptă Ș-a păharului meu ce m-așteaptă. Tu ești, Doamne, ce-m întorci pre soarte Ocina mea în semnele toate, De mi s-au venit funi în părț late, Cu frunțașii în rând măsurate. Că moșia mea este stâlpită, De pre uric în semne-ntărită. Blagoslovit să fii, Doamne svinte, Ce mi-ai datu-mi știință și minte. Mă certară din zî până-n noapte Rărunchii miei, ce tu mă vei scoate. Că eu te văz în tot ceasul gata De mă sprejinești, Doamne,-n direapta.

Pentr-aceea îm fac voia bună,

Cu inemî, cu voaie-mpreună.

Și trupul meu, mărgând la odihnă,

S-a răposa cu nedejdea plină.

Sufletul meu n-ii lăsa-n zăbavă În iad să stea, ce-l vei scoate-n slavă. Nice vei da trupul să strice A svântul tău ce i-ai dat ferice. Mi-ai arătat căile de viață Și m-ii2 veseli cu svânta-ț față. Din frâmsețea ta cea din dreapta La sfârșit vei da celór buni plata.

PSALMUL 16

Ascultă-mi, Doamne, de dreptate* Și de făgadă la greutate, De rugăciune să m-iei aminte, Că mă rog ție, Dumnezeu svinte. Că nu din buze cu-nșelăciune Îț fac făgadă de rugăciune. Să-mi scoț giudețul dintr-a ta față, Să-m vază ochii trai fără greață. Că mi-ai cercatu-mi inema-n rândul Și-n vremea nopții mi-află tot gândul. M-ai ars cu focul să-m găsești vină

1 nu vei

2 mă vei

■ 5, 5

De strâmbătate-n faptă streină. Mi-am oprit rostul să n-aib a zăce De fapt de oameni cuvânt de price. Printr-ale tale graiuri cinstite Ce-ai zâs cu rostul, Dumnezeu svinte, Mi-am păzât drumul pre căi vârtoase, Pietri-ascuțate și sâmceloase. Tu mă-ndereaptă-ntr-a ta cărare, Să nu-m scap pașii cătră pierzare. Eu ț-am strigatu-ț, Dumnezeu svinte, Să mi-ascuț graiul de rugămintă. Pleacă-ț urechea-n vreme de scârbă, De-mi iușiorează greul din gârbă. Și-ț minunează svânta ta milă, Carii ț-au frica să-i scoț din sâlă. Și de pizmașii ce să-nvitează Să-ț stea-mprotivă, vrând să mă piarză. Svânta-ț direaptă, Doamne, și stânga Le tinde îmbe de-mi potoli tânga. Și ca lumina tu mă ferește, Supt aripi svinte, de mă umbrește De fețe strâmbe ce mă ia frică

A le prăvirea, carile-m strică.

Că-m stau pizmașii împregiur suflet

Ca nește hiară fără de cuget.

Căce le este înfundat săul, Grăiesc asupră-mi cu de tot răul. Că mă-ntiră până afară Cătră grea moarte și cu ocară. Pusără-ș ochii de mă omoară, Și cu pământul mă împresoară. Mă ocoliră de mă vinează,

Precum fac leii, vrând să mă piarză. Scoală-te, Doamne, de-i ocolește

Și sirepia le îngrozește. Și-mi izbăvește mișelul suflet,

Că să mă piarză le este-n cuget. Sloboz spre înșii svânta ta armă,

De-i răsăpește și le dă spaimă. Supt svânta-ț mână nu ți să pleacă,

Pre a lor vină să li să facă. Și-i osăbește de svânta ceată,
De le dă-n viață direaptă plată. Căce-i puțână svânta ta turmă,
Datu-i-ai roadă cuconi pre urmă. Le-ai împlut zgăul de svânta mană,
Carea-i ascunsă cerească hrană. Și rămășițe nu lepădară
Dintr-a ta zâsă să dea afară, Ce le lăsară să socotească
Pruncii lor céi mici, să le plinească. Iară eu, Doamne, fără de greață,
M-oi arăta-mă-n svânta ta față, Și-m vei da sațâu cu a ta slavă,
Când ti-oi vedea-te fără zăbavă.

PSALMUL 17

Iubi-te-voi, Doamne, că tu-m ești putere*. Mi-i Domnul vârtute-n vreme de cădere,

■ 6, 6

Și mi-i de scăpare și de mântuință Dumnezeu, ce-m este nedejde-n credință Cu scutul îm este la ceas de năvală Corn de mântuință și de sprejineală. Lăudând pre Domnul îl voi striga-n treabă, Și de toț pizmașii mă va scoate-n grabă. Și când mă-mpresoară greutăț de moarte, Râuri de păcate de-mi turbură foarte, Și cu durori iadul când mă ocolește, Cu lațuri de moarte de mă ovilește, Cătră tine, Doamne, strig cu jele multă, O, Dumnezeu svinte, tu vin de mi-agiută.

Și să mi-ascult glasul din svânta ta casă,

Mișaua mea rugă nainte-ț să iasă.

Să ț-între-n ureche glasul meu de rugă,

Să nu duc pedeapsă preste vremea lungă. De tine pământul tremură de frică, Dealurile, munțai pier ca o nemică. Ție toată lumea cu frică ț-slujeste, Și de-a ta mânie fumul să lătește. Fața ta cea svântă cu foc pistrelează, Cărbuni de la tine s-aprind de dau rază. Ție ți să pleacă ceriul și te-ascultă, Când pogori în țară, și stă-n groază multă. Lumina scripește supt svinte-ț picioare Cu negură groasă de grea strălucoare. Când ai să faci cale unde ți-i cuvântul, Ai heruvimi gata de-s repez ca vântul. Pus-ai întunerec de-ț ascunz lumina, Cu sălaș de ape ce-ai făcut cu mâna. Și pre denainte-ț nuorii fac cale,

Cu ploaie aprinsă curând ca o vale. Piatră cu jeratec, cu foc împreună, Cu multă tărie Domnul din ceri tună. Da-ș-va de sus glasul, săgeț va trimite, Greșiții să-ș moaie inemi împietrite. Pre pizmaș goni-i-va cu fulgere multe Și le va da spaimă cu săgeț mănunte. Mările săca-va de s-a vedea fundul, Apele fugi-vor de-a rămânea prundul, De îngrozătură și de grea-nfocare Ce-a să slobozască

Domnul cu suflare. Ce tu, Doamne svinte, la ceas de năvală De sus îm trimite a ta sprejineală. Și mă ia la tine de la ape multe, Trage de mă scoate de la vrăjmaș iute, Ce mi-i cu urgie, și mă sânguiește La zî de nevoaie, și mă sprejinește. Svinția-ta, Doamne, îm ești razăm tare, M-ai scos la lărgime, loc de alintare. M-iii scoate la tine, dărui-m-vei plată Pentru dereptate, și milă bogată. Și mânulor mele vei da curățâie, Să iau de la tine dar cu bogățâie. Și căile tale celea ce-s de viață Să le păzasc bine, cu multă dulceață. O, Dumnezeu svinte, și nu m-oi abate Dintr-a ta poruncă, să mărg în păcate. Giudețele tale îm sunt toate-n față, A ta dereptate o țai cu dulceață.

1 Mă vei.

Și eu pentru tine voi fi fără vină, Ferit de greșală și curat de tină. Și mă voi feri-mă și de strâmbătate, Pentru să-m dea Domnul după dereptate. Și mânulor mele după curățâie, Naintea sa Domnul să-m dea bogățâie. Cu preacuviosul, cuvios ti-i face, Cu nevinovatul, ȣ-va fi viața-n pace. Iară cu aleșii, bun te vei alege, Cu cel îndărăpnic, ti-i strâmba din lege. Că oamenii sméreni, carii n-au mândrie, I-a mântui Domnul și le-a da tărie. Iară ochii cei nalț a sămeț și falnici Îi va smeri Domnul ca nește neharnici. Și tu, Doamne svinte, îm trimiț lumină, De-m luminez față cu rază senină. Ș-al meu întunerec dobândește rază

Dintr-a ta lucoare ce străluminează.

Și de la primejde scap, Dumnezeu svinte,

Cu a ta putere, de năpăști cumplite.

Și tu mă vei trece preste zidiuri nalte, Prin căile tale cele strecurate. Cuvintele tale sunt arse ca focul Și sunt strecurate de scripăsc cu totul. Și tuturor, Doamne, tu le ești scutință, Ce-ș au cătră tine nedejde-n credință. Dară cine-i altul Domn fără de tine? Sau Dumnezeu altul gios sau la nălțâme? Dumnezeu cel svânt ce mă-ncingi cu armă Și mi-ai pusu-mi calea-ntreagă fără samă. Picioarele mele le-ai tocmit să salte

Ca cerbul pre dealuri preste măguri nalte. La război mi-ai datu-mi bună-nvățătură, Brațe de aramă la săgetătură. Și mi-ai dat scutință să mă sprejinească Svânta ta direaptă și să mă-ntărească. Dojana ta-n bine sfârșit să mi-așeze, Ș-a ta-nvățătură să mă-nderepteze. Datu-mi-ai vârtute și mi-ai lărgit pașii, Să poci călca iute să mi-agiung pizmașii. Deaca-i voi agiunge, să fac într-înș cârduri, Să să concenească, să trec preste stârvuri. Să n-aibă putere să să sprejinească, Nice s-aibă nime să le folosească, Ce cum zac pologii nainte-mi să cază, Puterea ta svântă, ce mi-ai dat, să vaza. Că tu, Doamne svinte, m-ai încins vârtute, Cu arma ce-ai datu-mi de-i prăvălesc iute. Până i-am înfrântu-i de dederă dosul, Ceia ce-m vrea răul și nu-m vor folosul. Și i-ai concenitu-i de sunt de ocară Pizmașii miei, Doamne, cât s-or mustra-n țară. Vor striga cu jele, și nu le-a-nțălege Să le folosască celor fără lege. Nici a căuța Domnul de-a lor greu și sâlă, Ce-i voi călca-n țărână și-n prav fără milă. Stârvurile-n câmpuri, zăcând aruncate, Să strângă troiene de vânturi suflate. Și tu mă vei scoate de toi de gâlceavă, Limbilor m-iii pune cap fără zăbavă. Oameni și năroade, ce nu-m sunt știute, Mie să-m slujască și să mă asculte.

1 Mă vei.

Fiii streinatici carii mă mințără, Făcând vicleșugul să scorească pâără, Să li să vechească haine-n

căi departe Și să șchiopeteze cu călcăie sparte. Viu, Dumnezeu svinte, ce ești cu ferice, Mărit să fii, Doamne, că nu laș să-m strice. Ce mi-ai dat vârtute și izbândă mare,

Pre năroade multe mi-ai dat așezare.

M-ai scos din pizmașii ce-m țânea mânie,

De carii să scoală-ntr-ă lor sămețâie.

Mă vei înălța-mă și tu mă vei scoate De om fără lege, de scârbele toate. Și eu pentr-aceasta tutinderea-n lume Voi zăce ferice svântului tău nume Și ți-voi cânta, Doamne,-n svânta ta putere, Prin limbile toate, fără de tăcere. Că tu l-ai măritu-l pre-mpăratul s-aibă Milă și izbândă la vreme de treabă. Și l-ai însămnatu-l cu unsoare svântă, Să împărătească Dávid fără smântă, Și a lui sămânță în veci să trăiască, Cu scaun de cinste ce-a să-mpărătească.

PSALMUL 18

Ceriurile spun fără-ncetare* De slava ta, Doamne, de cea mare, Și facerea mâneloru-ț svinte Tăria dă-n toț vestea-nainte.

■ 5 perechi.

Zi din zi voroava izbucnește,

Și noaptea din noapte gând vestește, Cât nu este graiuri să s-ascunză,

Sau cuvinte să nu să răspunză. Că le-au ieșit vestea-n tot pământul

De ce-au grăit ș-au răspuns cuvântul. Să s-auză la toț preste țară,

Să-nțăleagă marginea de-afară, C-au întinsu-ș sălașul în soare,

De scripește și dă strălucoare, Ca un mire când stă de purcede

Dintr-a sa cămară unde șede, Făcând voaie bună de drum mare

Ce-a s-alerge ca un bóinic tare, Cu purcesul din ceri, de la capăt,

De-ș oprește tâlnișul la scapăt. Și nu-i nime să-i scape de boare,

Să s-ascunză de dâns la răcoare. Așe-i legea Domnului cea svântă,

Fără vină și fără de smântă. Sufletele-ntoarce cătră sine,

A dori de Domnul, cum să vine. Mărturia ta, Dumnezeu svinte,

Credincioasă, dând pruncilor minte. Dereptațiile ți-sunt adevere,

De nu fac nimăruia scădere, Și veselesc inemă curată,

Din porunca ta cea luminată, Ce-ntărește ochii cu lumină,

În frica ta, Doamne, cea senină, Carea preste toți vecii trăiește,

De te cântă și te proslăvește. Giudețele ți-sunt, Doamne, drepte, Adevere, și nu sunt deșerte. Ca aurul cel bun sunt dorite Și ca piatra cea scumpă iubite. Și cu ce cu altă le-aș răduce? Că sunt și decât stredea mai dulce. Pentru-aceea șerbul tău le țâne, Păzându-le întregi, cum să vine, Pentru să ia cu asupră plată Din mila ta cea nemăsurată. Numai cine s-ar lua aminte De greșele, de căderi cumplite? Și de-ascunse ce-am făcut cu greață Să mă curățăști până-s în viață. Și de celea carile-s streine Să mă aperi, Doamne, cum să vine. Că de nu mi-ar putea să-mi învină, Atunci aș fi în bună ferice. Și-atunci aș fi curățat de toate De greșele celea ce-s de moarte. Și-ar fi atunci cu bine primite A rostului mieu, Doamne, cuvinte, Și inema mea mi s-ar deprinde Pururea nainte-ți luând pilde. Dumnezeu, că tu mi-ești agiutoriu, Tu mi-ești, Doamne, și izbăvitoriu.

PSALMUL 19

Domnul să te-asculte-n zî de greutate*, Să te sprejinească-n scut de bunătate, Domnul lui Iiacov cu svântul său nume, Și să-ți folosească în viața de lume. De la locul cel svânt ție să-ți trimiță, Din Sion să-ți vie multă folosânță. Darurile tale să le pomenească Și-a ta jărtvă-ntreagă să o-mbogățească. Și ca să-ți dea Domnul inemii ce-ți place, Toată sfătuința să-ți umple cu pace. Pentru-a ta izbândă să ne paie bine, Și să fie Domnul Dumnezeu cu tine. Numele lui cel svânt să ne fie fală, De pizmaș să n-avem nice o săială. De ce ti-i ruga-te Domnul să-ți trimiță Cu mână-ndurată de bună priință. Cunoscut-am astăzi că Domnul agiută Al său pomazanic cu putere multă, Că-i aude Domnul din svânta sa slavă Ruga ce să roagă fără de zăbavă, Dându-i biruință la loc de navală, Cu svânta-și dreaptă, fără de sminteală. Aibă ei nedejde pre c-ai, pre telege, Limbile, păgânii cei fără de lege. Noi să le dăm chiot cu preasvântul nume A Domnului nostru, să răsune-n lume. Că să poticniră de să răsturnară

■ 6, 6

Toți pizmașii noștri, călări și din cară. Iară noi, creștinii, stăm fără cădere, C-am făcut izbândă cu a ta putere. Dăruiește, Doamne, a ta bunătate,

Să ne custe Domnul, și-i dă sănătate.

Și pre noi ne-ascultă, când te vom ruga-te.

La zî ce-i de treabă,-ntr-a ta bunătate.

PSALMUL 20

Doamne, împăratul, cu a ta putere, Să bucură foarte,-ntr-a ta mângâiere. I-ai dat ce-i dorește

inema și-i cere, Și-n câte să roagă nu-l laș în scădere. L-ai întâmpinatu-l cu dar și cu bine, Spori de bunătate i-ai dat, cum să vine. Pusu-i-ai în capu-i de cinste cunună, În podoabe scumpe, s-aibe voaie bună. Cerșut-au la tine viață să-i sporească, Și i-ai dat lungi zâle, în veci să trăiască. Este-i slava mare de-a ta biruință, Și-ai pus preste dânsul slavă-n cuviință. În veci de veci da-i-vei bișug să-i sporească, Bună cuvântare cu dânsul să crească. Da-i-vei bucurie cu svânta ta față, Să să veselească în trai cu dulceață. Că-mpăratul nostru i-i Domnul nedejde, Trimițându-i milă de sus în primejde. Ceia ce-ț tân pizmă și-ț fac țărâi smântă, Să-i agiungă, Doamne, mâna ta cea svântă,

Să n-aibă să scape de svânta-ț direaptă, Să le faci pre vină și să le dai plată. Să-i pui ca cuptoriul ce arde cu pară, 'N vremea feții tale, când vei veni-n țară. Domnul urgisi-i-va-ntr-ă lor turbureală Și le va da focul să-i soarbă-n năvală. Cu roada lor, toată sămânța li-i pierde, Să nu fie-n oameni să să mai dezmierde. Că-ș porniră răul asupra să-ț strice, Sfat ce cugetară nu pot să rădice. Și-i vei pune-n proașcă, de-i vei bate-n față, Ce-au agonisitu-ș pre vină să-ș pață. Ivește-te, Doamne, de te nalță-n sâlă, Să-ț cântăm puterea în svânta ta milă.

==Psalomul lui David, 21==

<poem>Dumnezău, Dumnezăul meu svinte,

Cercetează și mă ia aminte!

Prin ce lucru îmi-urnești departe

Agiutoriul de la greutate?

Mi-s departe de la mântuință

Graiuri ce-am zâs fără socotință.

Zua ți-voi striga, Dumnezău svinte,

Nu mă vei asculta, nici aminte.

Și de noapte să nu mi să țâie

Strigarea mea-n loc de nebunie.

Că dintr-a ta svântă lăcuință

Lui Izráil ești vântă-n credință.

Moșii noștri tu le-ai fost nedejde,

Și tu-i mântuiai de la primejde.

Spre tine striga din greutate,

Și să mântuia cu bunătate.

Nedejdea le-au fost toată pre tine,

Și n-au pățat nicăieri rușine.

Dară eu ce sunt, Dumnezău svinte?

Că om nu sunt, să mă iei aminte,

Ce-s un vierme și fără de treabă,

Ca omida ceea ce-i mai slabă.

Și-ntre oameni încă-s de ocară

Și muștrare tuturor din țară.

Mă-mprohită cineș mă zărește,

Buze mișcă, cu capul clătește:

„Zăci că Domnul îți este nedejde,

Acum să te scoată de primejde,

Și noi să vedem de ți-i cu bine,

De să Domnul voiește cu tine“.

Tu ești, Doamne, ce m-ai tras din mațe

Și maică-mea m-ai dat viu în brațe.

Și m-ai pus la sân de mi-ai fost viață,

Hrană și cu sațau de dulceată.
Din mătrice și din scaldătoare,
Și din fașe m-ai pus pre picioare.
Și din zgăul mării, Doamne svinte,
Tu-m ești Dumnezeu, și-ț ad-aminte,
De la tine să nu fiu departe,
Ce-m dă agiutori la greutate.
Că nu-i nimi să mă folosască,
Fără tine, nice să mă crească.
Giuncii și cu tauri mă-mpresoară,
Cu căscate guri, să mă omoară,
Ca leii ce apucă și zbiară,
Cu gurile rânjite, pre hiară.
Și ca apa fui vărsat afară,
Și oasele mi să rășchirară.
Inema-n zgău mi să veștezește,
Ca o ceară când să răstopește.
Mi-i vârtutea ca hârbul de sacă,
Limba-n gingini lipită să neacă.
Și m-ai lăsat, Doamne,-n țărna morțai,
Și câinii mă-ncungiură cu toțai.
Cete de vicleni mă ocoliră,
Mâni, picioare în potricăliră,
Și oasele toate m-numărară,
Și nice-ntr-o samă mă băgară.
Și hainele, să nu mi le strice,
Și le feceră părț fără price.
Și pentru veșmântul denafară
Pusără cu sorțai de-aruncară.
Ce tu, Doamne, să nu-m pui departe
Agiutoriul tău la greutate.
La nevoia mea să iei aminte,
Să mă sprejinești, Dumnezeu svinte.
Și sufletul să-m scoț de la armă,
De nevoaie grea fără de samă.
Sângură născuta mea cu mine
Să scape de mânule de câine.
Și să mă scoț de mișelătate,
Să nu petrec delung răutate.
Leul gura să i să despice,
Inorogii coarne să le pice,
Să li să tâmpască sămeția,
Să-ș cunoască și blăstămăția.
Iară eu ți-voi spune svântul nume
Fraților miei și-n mijloc de lume.
Carii aveț cătră Domnul teamă,
Lăudaț și-l făliț fără samă.
Și Iiacov cu toată sămânța
Cătră Domnul să-ș ție credința.

Și toată sămânța să să teamă
Lui Izráil de dâns fără samă.
Că rugă de mișel nu defaimă.
Ce-l priimește cu drag fără samă.
Și de mine a sa sfântă față
Nu-ș ascunde cu ură de greață.
Și mi-aude când îi strig cu jele,
De mă scoate de la nevoi grele.
Că eu, Doamne, pre tine te-am fală
Și te laud fără de săială.
În mijloc de beserică mare
Îț voi mulțami și-ntr-adunare.
Pominoace încă ți-voi aduce,
Jărtve grase și colive dulce.
Carii îț fac slujba-n frică multă,
Cu mișei cu carii te-ascultă,
Bine vor mânca cu sațâu mare,
Mulțămind cu laudă-n cântare.
Și inema le va fi-n dulceață,
Petrecând în veci de veci în viață.
Marginile lumii să să sâmță,
Să să-ntoarcă toate cu credință
Și să ți să-nchine-n dreptate
Toț păgânii și limbi de departe.
Și ș-vor părăsi păgânătăia,
Că ți-i, Doamne, a ta-mpărăția.
Și vei împărăți-n limbi păgâne,
De li-i îmblânzi cu a ta pâine.
Pre boierii lumii, fără price
Să să roage,-n sațâu să mănânce,
Și când ti-i ivi fără zăbavă,
Cei din țarnă să-i rădici cu slavă
Denaintea ta, să ți să-nchine,
Când le vei da plata, cum să vine.
Și atunce, Doamne, de primejde
Sufletul meu să te-aibă nedejde,
Că pre tine, Doamne, te am viață,
Sufletului meu trai cu dulceață.
Și cei i-ai dat pre lume sămânță,
Să-ț slujască cu tare credință.
Și ruda pre urmă carea vine,
Să dea veste, Doamne, de la tine.
Să-ț mărturisască dreptatea
Ruda ce să naște-n toată partea.
Să răspunză de ce-au făcut Domnul
Bunătatea sa preste tot omul.

PSALMUL 22

Dumnezău mă paște și n-am lipsă* ,

La loc de otavă ce-mi întinsă. Sălașul pre ape de răpaos,

Și cu hrană suflet mi-au adaos.

■ 5 perechi.

Și-n cărări drepte mi-i povață, Cu svântul său nume de mă-nvață. Că de-aș merge și-n umbră de moarte, Teamă n-am de rău, că tu m-ii scoate. Toiagul tău și svânta ta vargă Mângâiere m-dau și hire-ntreagă. Că tu, Doamne, mi-ai gătat și masă, Și pizmașii nu-i suferi în casă, De de-aproape să stea să mă vază, Aceia ce caută să mă piarză. Ce-n pizma lor pre cap mă vei unge Cu oloi scump, vin încă-m v-agiunge, Din svântul tău păhar ce mă-mbată, Cu mila ta, Doamne, cea-ndurată, Carea merge-n soțâie cu mine, În viața mea, în zăle depline. Și-n casa ta să petrec cea svântă, În zăle lungi cu trai fără smântă.

PSALMUL 23

A ta este, Doamne, lumea și pământul, Ce le-ai umplut sângur dintăi cu cuvântul. Și toate din lume de tine-s făcute, Și i-ai dat podoabă de năroade multe. I-ai pus așezarea pre mări și pre ape, I-ai făcut temeiul tare, să nu-l sape. Doamne,-ntr-al tău munte cine să să suie

1 mă vei.

Și-n locul tău cel svânt odihna să-ș puie? Numai cine are mâni nevinovate, Inemă curată și fără păcate, Carele nu-ș duce sufletul afară, 'N vrăjitori să crează, lucru de ocară. Nice el să giură cu vro-nșelăciune Cătră cel de-aproape,-n loc de-mpăcăciune. Unul ca acela de la Domnul are Dar și bunătate, milă și spori mare. Și aceasta-i ruda ce cearcă pre Domnul, Spițele acestea să le ști tot omul. Să margă pre dânse și să-l vază-n față, Domnul lui Iiacov cercând cu dulceăț.

Vă rădicaț ușea, cine-aveț mai mare,

Răsâpiț zăvoare și-ncuitori tare,

Să intre-mpăratul cu svânta sa slavă,

Sau vă daț răspunsul fără de zăbavă! Cine-i împăratul acesta cu slavă? Nu ne dodeireț de facetț gâlceavă. Domnul este tare, puternic să certe Tare pre războaie, să taie, să ierte. Luați-vă ușea, cine-aveț mai mare, Răsâpiț zăvoară și-ncuitori tare, Să intre-mpăratul cu svânta sa slavă, Sau vă daț răspunsul fără de zăbavă! Cine-i împăratul de vine cu slavă? Spuneț cine este, nu facetț zăbavă. Domnul puterilor, împăratul vine, Cu svânta sa slavă, oame, pentru tine, Din plean să te ducă unde ți-i gătată Odihnă și cinste-n slavă nencetată.

PSALMUL 24

Cătră tine, Doamne, bietu-mi suflet* Îl rădic cu rugă, cu tins cuget. Doamne, prin nedejde ce-am spre tine, Să nu laș în veci să duc rușine. Nice pizmașii miei să mă-nchiză Într-a lor vicleșug, să mă răză. Că toț ceia, Doamne, ce te rabdă Nu s-or stidi la vreme de pradă. Iară păcătoșii rău să pață Și rușinea lor să le stea-n față. Ale tale căi, Doamne, mi-arată Și-ntr-a tale cărări mă-ndireaptă. Și mă, Doamne, du de-m fii povață Spre-a ta dreptate de mă-nvață. Că-m ești Domnul dat de mântuință, Zua toată te-aștept cu credință. Ț-ad-aminte de ieftinătate, Din veci ce o ai cu bunătate. Că ți-i,

Doamne, mila de pre-atunce Așezată spre toț cu gând dulce. Greșala mea cea de tinerețe Să o uiț, Doamne,-n ieftinețe. Și cu a ta milă ț-ad-aminte, Să nu mă uiț, Dumnezeu svinte, Pentru a ta svântă bunătate, Carea-ntorci pre om din răutate. Bunu-i Domnul și din direptate

■ 5 perechi.

Ne-au pus lege de cătră păcate, Să ne ducă pre cale-n giudețe, Pre cei brúdivi și cei cu blândețe. În căile lui cele de viață Sângur Domnul le este povață, Și căile lui toate sunt milă, Nefăcând adevărului sâlă, Celora ce-i cearcă svânta lege Și mărturii ce-i feresc întrege. Și pentr-al tău, Dumnezeu, svânt nume Greșelele să-m ștergi de pre lume. Cine-i omul să-ț aibă de frică, Să nu-ț poată greși-ntru nemică? Îi vei da cu lege-ntr-a ta cale Ce ț-au iubit poruncile tale. Sufletul lui în cei buni vei face Să petreacă cu sălaș de pace, Și sămânța lui va trăi-n țară De-a ocina moșii cu hotară. Cari au de tine, Doamne, frică Nu li să va sminti din nemică, Că li-i spune a ta svântă lege, Pre delaturea ei să n-alerge. Ochii miei spre tine, Doamne, caută În tot ceasul cu minte curată. Că tu îm vei scoate de căpcană Picioarele, din cursă vicleană. Caută-mi, Doamne, de mă miluiește, Că sunt sângur născut, și mă crește. Mi-am împlutu-mi inema de scârbă, Ce-m ia mișelătatea din gârbă.

Vezî-mi greul și de plecăciune Și-m trimite, Doamne, iertăciune. Vez pizmașii că mi să-nmultără Și cu ură strâmbă mă urără. Mișelul meu suflet mi-l ferește De rușine, și mă izbăvește. Că mi-i, Doamne, nedejdea spre tine, Să-m trimiț folosântă de bine. Prostaticii ce țân dereptatea Sunt cu mine-n toată greutatea. Că eu pentru tine pui răbdare, De la tine s-aib, Doamne, iertare. Și să izbăvești creștinătatea, Iușurându-i toată greutatea.

PSALMUL 25

Giudecă-mă, Doamne, că eu în prostime* Umblu-n toată vremea, ne-având rău pre nime. Și tu-m ești nedejdea că nu m-oi slăbi-mă, S-a cunoaște, Doamne, când m-iii ispiti-mă. Să mi-arză rărunchii, inema să hiarbă, Și ochii miei milă de la tine s-aibă. Că ț-am voit bine cu slujbă direaptă, N-am șezut în sfaturi cu ceată deșartă. Cu cei fără lege nu voi intra-n casă, N-oi priimi viclenii și strâmbii la masă.

■ 6,6.

1 mă vei.

Pre mâni m-oi spăla-mă cu cei fără vină, Cu dânșii voi merge la svânta ta cină. Împregiur oltarul tău, Dumnezeu svinte, Să-ț auz de hfală, dvorind înainte, Ca să poci răspunde svintele-ț ciudese, Laudele tale preste gloate dese. C-am îndrăgit, Doamne, a ta svântă casă,

Pentr-a ei frâmsețe să fie aleasă.

Cu slava ta, Doamne, ce o luminează,

De dă cuviință și sloboade rază.

Nu mă lăsa, Doamne, să fiu de pierire

Cu bietul meu suflet, ce să mi-aibi de știre. Și cei fără lege să nu-m fie-n viață, Crunțai și viclenii de carii ți-i greață, Ce sunt pre tot ceasul cu răul amână Și de mâzde strâambe li-i direapta plină. Că eu cu prostia am cale deschisă, Cătră vicleșuguri n-am hire deprinsă. Mă rog, Doamne svinte, de mă

izbăvește, Pentru a ta milă ce ți să vestește. Să nu-m mut piciorul din cărări drepte, Să te slăvesc, Doamne, în gloate-nțelepte.

PSALMUL 26

Domnul mi-i luminează și mi-i mântuiește, N-am de cătră nime nice o sântă. Domnul mă scutește cu pavăță tare, Și n-oi avea-n viață frică de pierzare. De-ar fi cât de-aproape pizmașii cu scârbă

Ș-ar vrea să-m mănânce carnea de pre gârbă, Aceia pizmașii ce-m cearcă durere Le va slăbi sânul și vor da-n cădere. De s-ar tăbări-să oaste cât de mare Să vie asupra-mi, am inemă tare. Și nu mă voi teme, cu a ta nedejde, Nice de o oaste să-m facă primejde. Numai ce am una să cei de la tine, În svânta ta casă să petrec cu bine Și-n zălele vieții să-ț văz de frâmsețe, Slujindu-ț în casă până-n bătrânețe. Că mă vei ascunde la zî de năvală Supt cortul tău, Doamne, ca să n-aib sânul. M-ii acoperi-mă în cămar-adâncă, Să fiu fără teamă, m-ii sui pre stâncă. Acolo pizmașii n-or putea să-m strice, Preste dâns m-ii pune cap fără de price. Dimpregiur ți-voi face jărtve laudate, Supt umbrariul cel svânt, și cu cântări nalte.

Și ți-voi cânta, Doamne, cântec cu sântă,

Ca să mi-auz glasul cel de umilință.

Și mă miluiește, Doamne, de mi-ascultă,

Inema mea ți-zăce cu durere multă,

De te voi cerca-te, și svânta ta față, Că nu ți-i de mine, Doamne svinte, greată. Și cine să-ntoarcă, Doamne, n pocăință, Îl priimești pre-acela cu multă priință. Și te voi cerca-te cu față curată, Să-ț văz svântă față și prealuminată.

1 Mă vei.

Nu-ț ascunde, Doamne, față preacinstită, Nu fugi de mine la vreme cumplită. Ce-m trimite, Doamne, a ta socotință, Să nu duc delungul aposcorachință. Nu mă lăsa, Doamne, cu părăsăciune, Fără mântuiește, ce-m dă iertăciune. M-au părăsât nenea ș-am rămas de mamă, Ce eu, Doamne svinte, sunt ție pre samă. Și mă-ndereptează cu svânta ta lege Pre cale dreaptă, Doamne, de voi merge. Să crepe pizmașii, să n-aibă să-m strice, Nice s-aibă voaie asupra-mi cu price. Că să rădicară din părțile îmbe Mărturii asupra-mi cu cuvinte strâmbe. Sângură minciuna asupra ș-bârfește, Și nedereptatea însăș să vădește. Iară eu voi crede cu inemă-ntreagă Că-m va tinde Domnul mila sa cea largă. Da-m-va să văz și eu țara cea de viață, Să petrec cu svinții în trai de dulceață. Voi răbda pre Domnul să mă ducă-n slavă Și nu m-oi mârni-mă de lungă zăbavă. M-oi îmbărbăta-mă ș-oi pune răbdare, Așteptând pre Domnul cu inemă tare.

PSALMUL 27 Cătră tine, Doamne, strig cu multă frică* ,

Iacă mă-mpresoară pizmașii de-m strică!

■ 6, 6.

Și de-i tăcea mîlcom, lăsându-i în voaie, Face-m-vor pizmașii scârbă și nevoaie. Cu cei din mormânturi de-atocma m-or face, M-or călca-mă-n tină, de-i vei lăsa-n pace. Ce mi-ascultă, Doamne, glas de rugăciune, Când mă rog spre tine și-m cei iertăciune, Cu mâinile tinse spre casa ta

svântă, În număr să nă fiu cu răii în smântă. Și cu păcătoșii ce fac strâmbătate Să nu mă pierz, Doamne, să duc răutate, Cu ceia ce nă țin giurământ de pace Cătră cel de-aproape, ce fac ce le place. Dă-le, Doamne, plata precum ei lucrează, După vicleșuguri ce-au făcut să-ș vază. Cu năravuri rele în mâinile sale, Ce-au făcut altóra să le faci cu cale. Lucrurile tale n-or să cugeteze, Poruncile tale nă vor să lucreze. Pentr-aceea, Doamne, le vei sparge ceata Și nu-i vei mai strânge, ce le vei da plata. Bună cuvântare s-aibi, Dumnezeu svinte, Că mi-auzăș glasul cel de rugămintă, De-m ești sprejineală și agiutorință, Și inemii mele ești nedejdiuință. Că mi-ai auzătu-mi de mi să-nflorește Mișelul de suflet și pelița-m crește. Și cu bucurie să-ț fac mulțămită Ție, Doamne svinte, cu rugă priimită. Svinția-ta, Doamne, ești bună tărie Besericii tale, și-i ești bucurie. Ești-i și scut tare-n toi, de sprejineală

Unsului tău, Doamne, la ceas de năvală. Mântuiește-ț, Doamne, a ta svântă gloată Și blagoslovește ocina ta toată. Pre pășiune bună crește și o-nalță, Să-ț mărturisască în veci cu dulceață.

PSALMUL 28

Aduceț pominoace și veniț la Domnul, Lui Dumnezeu cât sunteț fii, și cu tot omul.

Aduceți-i cu miei graș Domnului și slavă,

Aduceți-i cu cinste, nu faceț zăbavă.

Să faceț cum să cade svântului său nume,

Dumnezeului nostru, domnii de pre lume. Să vă-nchinaț la Domnul în curtea cea svântă, Cu inemă curată, cu gând fără smântă. Glasul Domnului toarnă cu smidă-n pohoaie Și tună-ntr-ape multe cu fulgere-n ploaie. Glasul Domnului face holbură pre mare, De-o umflă cu unde și cu valuri mare. Glasul Domnului iese cu multă vârtute, De potoale și marea și vântul cel iute. Glasul Domnului iese cu frâmsețe multă Și chedrii îi dăramă și din loc strămută. Și chedrii din Livanul Domnul îi detună, De-i frânge cu trupină, cu crengi împreună. Ca vițălul tămâiei mănunt îi zdrumică, De dă groază-n toț Domnul, să-i aibă de frică. Ca fii de inoroguri cu cornul în frunte, Așe va da iubitul războiul de iute.

Glasul Domnului taie văpaie de pară, Când îș sloboade focul de s-aude-n țară. Glasul Domnului umple pustia de frică, De să-ngrozește hiara și carea-i mai mică. Cerbii lasă pădurea, dumbrăvi dărâmate, De fug la munțai cēi goli și la dealuri nalte. Iară cine ști rugă din lume tot omul, Năzuiască să scape în casă la Domnul. Că Domnul șede-n scaun când varsă potopul, Când face lumii groază și frică cu focul. Șede Domnul în scaun de ș-împărățește, Și gloata sa cea svântă Domnul o-ntărește Cu bună cuvântare pre viață de pace, Ce i-au giuruit Domnul deplin îi va face.

PSALMUL 29

Înălța-te-voi, Doamne, cu multă plecare*, Că-m trimiț sprejineală, de n-am lunicare. Să n-aibă bucurie pizmașii de mine, Doamne, Dumnezeu svinte, că eu strig spre tine. Că mă scoli de la boală și-m dai sănătate, Și-m iei sufletul lesne de la greutate. Tu m-ai scos de la iadul ce n-are lumină, M-ai luat de la ceia ce pogoară-n tină. Cântaț Domnului, svinții, cântaț să să știe, Și-i spuneț mărturia într-a lui svinție. Că svinția-sa Domnul scârba nu lățește, Ce dă milă și viață cui să umilește.

■ 7, 6.

Cine va vărsa lacrimi ș-a-nsăra cu jele, L-va dezlega la zuă den toate greșele.

Ce eu zăceam în mine, când mă-mbogățăsă¹,

Că fără de sminteală m-va fi viața tinsă.

Și tu, Dumnezeu svinte, mi-ai datu-mi putere,

De mi-au stătut frâmsețea fără de scădere. Iară când ți-ai întorsu-ț fața ta cea svântă, Mi-au scăzut buiecia ș-am căzut în smântă. Și n-am de-acmu ce face, numai ce-oi striga-te, Doamne, Dumnezeu svinte, iartă-mi de păcate. Că ce folos mi-a face sângele cel mare, De vreme ce-aș deșcinge să mărg în pierzare. Au doară poate spune țărna, să grăiască De svânta-ț dreptate, să te povestească? Auzātu-mi-au Domnul și mi-au trimis milă, Mi-au strânsu-mi slăbiciunea de mi-au datu-mi sâlă. Domnul spre bucurie mi-au întorsu-mi plânsul, Zăblăul ce-mbrăcasăm m-au schimbat dintr-însul. Și-m fece veselie cu veșmânt de slavă, Slava mea să te cânte fără de zăbavă. Că m-ai scos, Doamne svinte, de la umilință, Binele tău l-voi spune în veci cu credință.

PSALMUL 30

Tot mi-i, Doamne, nedejdea spre tine* , Să nu laș în veci să duc rușine.

¹ Îmbogățisem.

■ 5 perechi.

Cu mila ta și cu dreptatea Să mă scoț din toată greutatea. Și urechea ți-pleacă de mi-ascultă, Să mă scoț în sânge de grije multă. Tu să-m fii Dumnezeu și scut tare, Năzuință, casă de scăpare. Tu-m ești, Doamne, tărie și vântă, Cu a ta putere cu cea svântă. Și-n numele tău să-m fii povață, Cătră hrana ceea ce-i de viață. Și să mă scoț și de lunicare, Și de cursă-ntinsă cu pierzare. Că tu, Doamne, îm ești așteptare Și nedejde cu credință tare. Sufletul meu în svânta ta mână Îl dau, Doamne, în nedejde plină. Și tu m-ai scos de la greutate, Socotind cu a ta dreptate. Ai urât pe cei cu-nșelăciune, Ce să păzască în deșertăciune. Și eu, Doamne,-ntr-a ta milă svântă Mă voi bucura fără de smântă. Că mi-ai căutat cătră plecăciune, De mi-ai trimis, Doamne, iertăciune. Sufletul meu de la greutate L-ai scos, Doamne,-ntr-a ta bunătate, Că n-ai lăsat să mă ocolească Pizmașii miei, să mă căpuiască. Să nu poată să mă-nchiză nime, Picioarele mi-ai pus în lărgime. Dumnezeul meu, mă miluiește

Pentru scârba ce mă-nvăluiește. Ochii miei de groază să-ntristează,

În toate părți căutând să te vază. Din fire slăbii, vintrele-m sacă,

Sufletul, mișelul, ce-a să facă? Viața mi s-au strâns cu trai de jele,

Suspînând adese de vești rele. De lipsă slăbii și n-am vîrtute,

Pace-n oase n-am de război iute. În pizmașii toți sunt de ocară,

Vecinii miei mă urăsc în țară. Este-n frică toată cunoștința,

S-au uitat întré noi și priința. Pâra mea văzând, toți mă lăsară,

Ș-am sângur rămas strein afară. Mă uitară toți ca viii mortul,

Fără treabă vas, pierdut cu totul. Auzând a mult zgromójd de pâra
Din pregiurul meu ácei sfátuiră, Să-m scoată din mine bietul suflet,
Să-m facă rău ce le este-n cuget. Ce eu, Doamne, pre tine mi-i gândul
Și nedejdea, precum în știi rândul. În mâna ta mi-s sorțai de viață,
Să petrec cu trai fără de greață. Goana să le tai, Dumnezeu svinte,
Și să mă scoț de la mâni cumplite. Și fața ta cea svântă ț-ivește
Spre sluga ta, de mă miluiește. Și de mână de pizmaș mă scoate,
De rușine, de scârbele toate.

Strigatu-te-am, Doamne, să-m vez greul, Să mă izbăvești de la tot răul. Necurațai rușine să sâmtă
Și să-i soarbă iadul, să-i înghiță. Și buzele să le fie mute, Să le sece și limba cea iute, De dreptul rău
să nu grăiască, Să-l defaime și să-l ocărască. Câtă-ț este, Doamne, bunătatea, De o tinz spre toț, în
toată partea, Și averea ta, Doamne, cea strânsă, Ce veselești dreptii cu dânsă! Carii îț nedejduiesc
cu teamă Le-ai ascuns avere fără samă, Din mila ta cea nemăsurată,

Să le fie-n vreme nencetată.

Pentru lumea ce le stă cu scârbă,

Li-i iușura nevoia din gârbă,

Ascunzându-i în taină de viață, Să-i îndulcești cu svânta ta față. Și de turbureala omenească Să-i
acoperi, să să odihnească. Să petreacă-n casa ta cea svântă, Limba rea să nu le facă smântă.
Blagoslovit să fii preste lume De svântul tău și vestitul nume, Că ț-ai minunatu-ț a ta milă Pre
cetatea ce i-i greu și sâlă. Ce de spaimă eu zâș întru mine Urnit cumva să nu fiu de tine, Să mă lepez
cu greu și durere

Din svânta ta față și vedere. Pentr-aceea mi-ascuț, Doamne svinte,

Mișelul meu glas de rugămintă. Și când ț-am strigat din greutate,

M-ai întâmpinat cu bunătate. Cuvioșii toț, iubiț pre Domnul,

Țâind dreptatea în tot omul. Că Dumnezeu îș cearcă giudețul

Și va certa strâmbul și sămățul. Puneț bărbăție și răbdare,

Cu vârtute, cu inemă tare, Carii aveț nedejde spre Domnul,

Că veți fi lăudaț în tot omul.

PSALMUL 31

Ferice de cine-i slobod de păcate*

De la Domnul și fărădelegi iertate. Ferice de om ce nu i să menește

În greșele, de la Domnul, când grăiește, Nice-n rostul lui să află-nșelăciune,

Cându-ș cere de la Domnul iertăciune. Amurțât-am de-m sunt oasele vechite,

Toată zua ce-am strigat, Dumnezeu svințe. Că zua și noaptea mâna ta cea svântă

’Ngreuiază asupra-mi de mă-nspământă. M-am întorsu-mă-ntr-a mea mișelătate,

De mă spinul înghimpa cel de păcate.

■ Perechi 6.

Fărălegea mea ȝ-am spus, că n-am tăgadă, Și greșala mi-am văditu-mi cu spovadă, Cătră Domnul de mi-am spus păgânăția, Și tu, Doamne, mi-ai iertat necurăția. Denainte-ȝ svinții tăi, carii ȝ-fac zâsa, Ți să roagă în prilej bun pentru dânsa. Însă-n vreme de potop și de năvală Stau de dânsul de departe cu sâială. Zâs-ai, Doamne, îȝ voi da cu-nțălepciune, S-aibi aceasta-ntr-a ta cale sfaturi bune. Îm voi răzâma spre tine căutătura, De ȝ-voi iușura nevoia și trăsura. Nu vă facereȝ ca calul fără minte, Nice ca mășcoaia carea nu să sânte Până nu o tragi cu frâul în zăbală. Carii n-au de tine nice o sâială, Nice vor s-asculte, ce să pun cu price, Îi vei bate pre-aceia cu multe bice. Iarî cine i-i nedejdea cătră Domnul, Mila lui încungiura-l-va în tot omul. Veseliȝ-vă, direpȝii, cu dulceață Și vă bucuraȝ prăvindu-i svânta față. Și toȝ svinții ce-s cu inem-adevară Lăudaȝ vor fi de toată lumea-n țară.

PSALMUL 32

Bucuraȝ-vă, direpȝ din țară*, De Domnul, și cei cu adevară

■ 5 perechi.

Vă să cade laudă-n tot omul.

Și să vă mărturisiȝ la Domnul, În cetera cea de zăce strune

Și-n psăltire viersul să răsune. Cântec nou să-i cântaȝ în strigare,

Cântaȝ-i cu bună cuvântare. Domnul i-i cuvântul de credință,

Și lucrurile lui cu priință. Lui Dumnezeu mila este dragă

Și giudeȝ cu dreptatea-ntreagă. De mila ta, Doamne,-i plin pământul,

Ceriurile le-ai fapt cu cuvântul. Și cu duhul rostului tău toate

Le-ai umplut de înger și de gloate. Cea ce strângi marea ca-ntr-un foale,

În prăpăști adânci, pre-arină moale. Să să teamă pământul de Domnul,

Cu câte să mișcă, și tot omul, Că sângur au zâs de să făcură,

Sângur le-au dat căriiaș făptură. Domnul răsăpește toate sfaturi

A limbilor de prin toate laturi, Voroavele și gânduri din gloate,

Și din boieri sfaturile toate. Iară sfatul ce gândește Domnul

Va petrece-n veci preste tot omul. Și ferice-i de limba ce are

Pre Dumnezeu Domn cu așezare Și poporul ce ș-au ales șie

În sorțul său să-i fie moșie. Din ceri s-au plecat să vază Domnul,

Zări pre toț fiii ce-are omul. Dintr-a sa petrecere gătată, Preste toată lumea Domnul caută. Ce-au plămădit cu mânu-ș cinstite Inemile lor ce-s usăbite, În tot lucrul Domnul le-nțălege, Între cei buni și-n cei fără lege. Nu va scăpa-n tăria sa craiul Cu bóinicii, să-ș lungească traiul. Caii cei buni, la ceas de năvală, Îi vor face grije și sminteală. Și nu s-a folosî cu puterea, Nice să va scoate cu averea. Că Domnul preste cei buni prăvește, Cu mila sa de le osfintește. Și le-a feri sufletul de moarte, Și din foame Domnul îi va scoate, Că-i va hrăni să nu flămânzască Cu hrana sa cea dumnezeiască. Iară sufletul nostru așteaptă Pre Domnul cu știință curată. Și ne-agiută de ni-i sprejineală Și pavăță-n vreme de năvală. Și inema noastră-n voaie bună De dâns să va veseli-mpreună. Că-ntru svântul lui și cinstit nume Nedejdiuim, petrecând în lume. Hie-ț, Doamne, mila ta cea svântă Preste noi, precum te-am avut vântă.

PSALMUL 33

Blagoslovi-voi pre Domnul toată vremea și tot ceasul*, Lauda lui este-n rostu-m să-i cânt cât îm poate glasul. De Domnul s-a bucura-să sufletul mieu și va zăce, Blânzâi toț ca să auză, bucurie și ferice.

Măriț pre Domnul cu mine și să-i aveț și de teamă, Să-i înălțăm depreună sântul nume fără samă. Năzuit-am cătră Domnul și l-am cercatu-l cu rugă, Și-n toate grijile mele m-au mântuit fără fugă.

Veniț aproape de dânsul și să vă luaț lumină, Ca să fie fața voastră luminată și senină. Că și mișelul când strigă Dumnezeu de sârg l-aude Și la scârbele lui toate cu agiutor îi răspunde. Pregiur ceia ce-au de Domnul frică, de-i slujesc cu teamă, Pus-au inger de-i ferește cu oști grele fără samă. De-a Domnului bunătate cerce de vază, cui pare, Că-i ferice de tot omul ce-are spr-ins¹ nedejde tare. Svinții toț, s-aveț de Domnul frică, precum vă să cade, Că temându-vă de dânsul binele nu vă să scade. Bogătașii, ce-au nedejde pre strânsură și avere, Flămânzăsc în toată vremea și vin la mare scădere. Iară carii cearcă Domnul, de bine n-or avea lipsă, Ce vor avea de tot bine și masa le va fi tinsă. Veniț, cuconi, lângă mine s-ascuțat de ce voi zăce, S-aveț de Dumnezeu frică, să fie de voi ferice. Omule ce poștești viață, zăle să vez fără scârbă, Din gură ȝ-oprește răul și vicleșugul din limbă.

- În 2 cetverodvoite.

1 spre dânsul.

Și fugi de la răutate și să faci ce este bine,

Cearcă de găsește pacea și-i ia urma, cum să vine. Domnul cătră cei buni caută căutătură milostivă,

Și la rugă le aude, să n-aibă rău împrativă. Iară fața lui cea svântă spre răi nú va să prăvască,

Că-i va pierde de pre lume, să nu să mai pomenească. Spre Domnul strigă direpții și svinția-sa-i ascuță,

De la greu îi mântuiește, nepestind în vreme multă. Că Domnul este aproape de cei cu inema frântă,

Și smeriților cu duhul li-i agiutori și li-i vântă. Multe scârbe au dreptii, și Domnul le iușiorează,
Oasele lor după moarte le cruță să nu să piarză. Moarte rea dau păcătoșii și-ș vor pieri-n răutate,
Cine urește dreptul va suferi greutate. Că slugile sale Domnul de la greu le izbăvește,
Și nu va avea scădere care spre îns năzuiește.

PSALMUL 34

Doamne, giudecă-i în dreptate*

Pre carii mă luptă-n strâmbătate. Ieș cu scutul și cu a ta armă,
Să să obosască fără samă. Calea să le-nchiz cu a ta lance,
Să n-aibă gonaci încătró face. Sufletului zî-mi : „Stăi cu credință”,
Și tu să-m fii, Doamne, mântuintă. Să să schimosască-n grea rușine

■ 5 perechi.

Carii pornesc răul lor spre mine. Cu răceală să să vârtejască, Carii în pizmăsc, rău să-i găască.
Vicol să le bată țarna-n față, Să nu-ș vaza traiul cu dulceață. Domnul să le dea înger cu scârbă, Să le
puie răutatea-n gârbă. Să le fie calea-ntunecată, Cu poticnituri și lunicată. Și să-i de la Domnul
îngrozască Îngerul, și armă să-i gonească. Că cu deșert în pusără sâlță Și cu pierzătoare să mă-
nghiță. Bietul suflet deșert mi-l muștrară ; Sâlța să-i apuce ce-ș uitară, Și căpcana încă să-i găască,
Și pre sâmostreă să-ș nemerească. Iară mișelul meu, Doamne, suflet De la tine să-i vie bun cuget.
Să să desfeteze-n bucurie De a ta izbândă și tărie. Și oasele mele să grăiască De mila ta cea
dumnezăiască : „Domn ca tine cine-i deprotivă,

Cu firea ta cu cea milostivă?

Că mișelul scoț de la mâni crunte,

Și lipsitul de la pizmaș iute“.

Mărturii care-nvitează rele Să mă-ntrebe întrebăciuni grele, Pentru bine cu rău să-m plătească Și
mișelul suflet să-m stărpască. Când ei să-nvita să mă-mpresoare,

Eu mă îmbrăcam cu strecătoare, Să mi să zgârcească bietul suflet, Cu rugă, cu post, cu smerit
cuget. Să-m vie-n sân ruga, de mi-i strâmbă, Bine de le zâc numai din limbă. N-am spre nime gând
de răutate, Bine le poftesc ca unui frate. Ca om jelnic care-ș plânge mortul, Sunt trist, Doamne, și
mâhnit cu totul. Pregiur mine s-adună cu șanțuri, Strângând bice asupra-mi și lanțuri, Cât și firea
nu mi să mai sânte, Ce-m gătară să-i poci lua minte. Că să despărțară din priință Și nu le-au mai
venit umilință. Cu bătai mă ispitiră multe, Asupra-mi scrâșcând cu venin iute. De mine să cauț,
Dumnezău svinte, Și să mă scoț de la mâni cumplite. Sufletul meu, Doamne, să-l deradici,
Unișoara mea, de lei sălbatici. Vestea îț voi face-n săbor mare, În limbi grele te voi slăvi tare. Răul

cine-m vor, să nu zâmbască, Și cu ochii să nu măhăiască, Carii îmi grăiesc de pace-n față, Și delaturi ei îmi sunt cu greață, Căscând gura până la măsele Asupra mea cu cuvinte rele: „Ferice de noi că ni-i pre voaie, De te vedem toț cum te despoaie“. Vezî-i, Doamne, cum ei să dezmiardă

Și nu-i lăsa-n voaie să-m dea pradă. Ce te scoală, Doamne, de mi-alege, Doamne Dumnezeu, și să-m faci lege. Să mă giudeci, Doamne,-ntr-adevărul, Să nu răză ceia ce-m vor răul. Nice ei să zăcă-ntr-a lor suflet : „Ferice de noi că ni-i pre cuget ; Cu totul să-l băm, bine că-l prinsăm, Setea noastră de-acum noi o stânsăm“. Rușinea-n obraz să-i schimosască, Răutatea lor să-i îngrozască. Carii îmi vor răul, rău să-mbrace, Cuvânt rău să nu mai poată face. Iară dreptii ce-m cearcă bine, Doamne, să să bucure cu mine. Și mărit să fie, îț vor zăce, Numele tău, Doamne, cu ferice. Carii poftesc slugii tale viață, Cu pace să-ș petreacă-n dulceață! Și limba mea fără de zăbavă Să deprinză în svânta ta slavă, Toată zua-ntr-a ta dreptate, Dând laudă-n dulce bunătate.

PSALMUL 35

Omul fără lege în sine gândește* Răutăț să facă și nu să sâiește, De Dumnezeu n-are în ochii săi frică,

■ 6, 6.

Îi pare că nú-l-va tâlni rău nemică. Cu vicleșug umblă fără de tăgadă, Făcând strâmbătate și rădicând svadă. Dereptate n-are în cuvânt ce zăce, Binele nu-i place, puindu-să-n price. Sara, când să culcă să să odihnească, Gândește la zuă ce rău să scornească. Ce mila ta, Doamne, pre ceri să lățește, Svânta-ț adevară núori covârșește. Îț este ca munțai dereptatea naltă, Giudețele tale-s adâncime lată. Că tu grijești, Doamne, oamenii și hiara, Și ț-ai tinsu-ț mila preste toată țara. Cu svintele-ț áripi tu ne țâi căldură, Ne hrănești de sațâu cu hrană din gură. Avem bișug mare în svânta ta casă, Mâncări desfătate, băuturi pre masă. Că la tine este de viață fântână Și-ntr-a ta lucoare vom vedea lumină. Tinde spre dânș milă carii știu de tine Și fă dereptate căror țî-s cu bine. Picior de mândrie să nu mă smintească, Mână păcătoasă să nu mă clătească. Când vor cădea răii, să dea-n răpegiune, De s-a mira lumea de dânși cu minune.

PSALMUL 36

Nu rivni-n bișugul a om fără lege, Că fără zăbavă din lume s-a șterge. Și va săca lesne, ca otava verde,

Sufletul ș-a pune ș-averea ș-a pierde. Ce fii cătră Domnul cu inemă-ntreagă,

Petreci făcând bine-n lăcuință largă. Să trăiești în lume cu viață curată,

Și Domnul te-a paște cu mână-ndurată. Silește cu Domnul să te dai în viață,

Că-ț va da pre voaie inemii dulceață. Calea ta ce-ascunsă arată la Domnul,

Spre dânș s-aibi nedejde, că iartă tot omul. Dirept te va face, de-i fi tot lumină,

Giudețul ț-va scoate-n miazăzî senină. Domnului te roagă și te cucirește,

Nu râvni vicleanul calea ce-i sporește. Păcatele toate cu dânșul vor merge,

Omului ce face călcare de lege. Stâmpără-ț mânia, urgia ț-oprește,

Râvna, vicleșugul, de te curățește. Că di-i face rele, săci din rădăcină,

De vei face bine, nedejdea ți-i plină. Curând s-a alege,-n vreme puțintică,

Când vor pieri strâmbii în clipală mică. Blânzâlor pământul moșie rămâne,

Petrecând în viață dreaptă spre bine. Săvâi păcătoșii cu dinții lor scrâșce, Că tot n-au putere a drept să-i strice. De-a lor nebunie și Domnul va râde,

Văzând că le vine zî rea de-i cuprinde. Scos-au păcătoșii sabie din teacă,

Arcele li-s gata războiul să facă, Să taie mișeii, săracii să giunghe,

Au gând să nu lase drept nice unghe.

Sabia aceea într-înș să va-nfige, Coarda să va rumpe, arcul li s-a frânge. De puțin dreptul mai mult folos are Decât bogăția strâmbilor cea mare. Că răii și strâmbii mânule ș-or frânge, Iară pre dreptăi Domnul îi va strânge. Întregilor Domnul umbletele știe, Și le-au dat cu vecii úric pre moșie. La vreme cumplită n-or fi de rușine, În zâle flămânde le-a prisosî pâine. Înșis păcătoșii își cunosc pierirea, Săvâi că să nalță pre lume cu firea. Ceia ce pun pizmă cu Domnul și price, Să țâne de dânșii puțină ferice. Îndată ce-or crește ș-or dobândi slavă, Vor pieri ca fumul, nefăcând zăbavă. Ia-mprumut vicleanul și nu mai plătește, Dreptul să-ndură, dă și miluiește. Cari cãtră Domnul sunt cu mulțamită Vor ocina lumea-n vreme neclătită. Cari îi vor zăce sudălmii de ocară, Pre-aceia i-va pierde cu totul din țară. De va umbla omul pre cale dreaptă, Cum iubește Domnul, dărui-i-va plată. Și când s-a tâmpla-să să pață cădere, L-va ținea de brațe să n-aibă scădere. De când am fost tânăr tot am ținut minte Până-n bătrânețe aceste cuvinte. N-am văzut dreptul părăsât să pieie, Nici a lui sămânță în foame să ceie. Preste toată zua dă și miluiește

A lipsiț dreptul, și sămânța-i crește. Fugi de răutate, fă ce este bine,

Și petreci în lume cu zălele pline. Dumnezeu iubește pre giudeț să facă,

Svinții săi nu-ș lasă cuvântul să-i treacă, Ce-i țâne pre straje ca să le dea viață,

Strâmbii cu tot plodul pre vină să-ș pață. În veci ocinează dreptii hotară,

Părț ce le-au dat Domnul cu úric în țară. Cugetă dreptul gând de-nțălepciune,

Rostul lui și limba fac giudețe bune. Având de la Domnul în inemă lege,

Pre cale dreaptă nesmintit va merge. Păcătosul cearcă dreptului moarte,

Ce Domnul nu-l lasă și din greu l-a scoate. Îngădui pre Domnul, căile-i păzește,

Că te va-nălța-te-n lume și te-a crește. Și nu căuta răii căce sunt de-a hirea,

Că-n puțină vreme li-i vedea pierirea. Văzui pre spurcatul suindu-să búor,

S-agiungă ca chedrii tămâiei la nuor. Și trecui pre-acia, caut, nu văz nemică

Rămas de la dânșul, vro stâlpăre mică. Țâne dreptatea, blândețea păzește,

Că omului cël bun rămășița-i crește. Iară spurcacioșii pierirea le vine,

Nice de sămânță de dânș nu rămâne. Deci mântuința este de la Domnul

A drept și sméreni din lume tot omul.

1 Pronunțat De-ci.

Că-i va scuti Domnul la vreme de scârbă, Cu folos i-a scoate din ceata cea strâmbă. La sine i-va pune din partea dreaptă, Să șază-n odihnă, dându-le-n veci plată.

PSALMUL 37

Nu mă vădi, Doamne,-n vreme de mânie, Nice-m da certare cu a ta urgie, Că lăncile tale în mine-s înfipite Și svânta ta mână pre mine să sânte. Nu este pre trupu-mi leac de sănătate, Ț-am pornit mânia, de-m feci greutate. Oasele să muștră, ciolane n-au pace, De grele păcate n-am încătró face. Am fărălegi multe de mă covârșește, Sufletul de sarcini abia să clătește. De rane sunt putred, firea nu mă sânte, De nesocotință mi-am pierdut din minte. M-am zgârcit cu totul ticăcind în chinuri, Umblând toată zua cu mahnite gânduri. Șoldurile mele sunt batgiocurite, Bietele ciolane sunt toate rănite. Răutatea toată asupra-mi să strânge, De suspini, de hlípăt inema să stânge. Naintea ta, Doamne, jelea mea s-aude, Suspinile mele n-au unde s-ascunde. Mi-i sacă vârtutea, inema-i mahnită, Ochii n-au lumină, vederea-i lipsită. Câț avui prietini și soțai în viață,

Mă văd de departe, rudelor li-i greață. Și silesc pizmașii din viața cea dulce Mișelul mieu suflet în rău să-l arunce. Sfaturi fac viclene, grăiesc ce le place, Gândesc toată zua ce rău în vor face. Asurzâi ca surdul de gâlceavă multă Ce făcea asupra-mi, gura m-stătu mută. Mă feci cătră dânșii ca om ce n-aude Și nu ști ce zâce, nice ce răspunde. Nedejdea mi-i, Doamne, toată cătră tine, Tu să mi-auz ruga, să-mi răspunz cu bine. C-am zâs, Doamne svinte, pizmașii miei s-aibă De a mea cădere bucurie slabă. Nice ei să răză, de-aș și lunica-mă, Că scădere nu mi-i, de m-ii1 și certa-mă. Sunt în toată vremea cuprins de durere, Greșala-m voi spune fără de tăcere. Și mă voi griji-mă de ce sunt cu vină, Cu rugă curată, cu făgadă plină. Iară ei, pizmașii, custă cu trai dulce Și să silesc tare în rău să m-arunce. Că să înmulțără cine mi-s cu ură Și cu strâmbătate, făcându-mi trăsură. Ceia ce-m fac răul pentru al mieu bine, În loc de priință grăiesc rău de mine. Nu mă lăsa, Doamne, la sângurătate, Părăsât de tine să duc răutate, Ce să fii cu mine, să mă iei aminte, Cu svânta-ț putere, o, Dumnezeu svinte.

1 mă vei.

PSALMUL 38

Grăit-am în mine să mă iau aminte*, Să-m socotesc limba, să nú zâc cuvinte. Straje și ferință mi-am pusu-mi pre gură, Când stă păcătosul de-m face trăsură. Tăcut-am ca mutul și nu i-aș mai zâce Să-i cuvintez bine, căce stă cu price, De mi să-nnoiește durerea cu boale, Jelea mea și tânga nu să mai potuale. Inema mea este în mine herbinte, Și-m este știința arsă de cuvinte. Cu limba mea zâs-am : „Tu, Doamne, mi-arată Sfârșenia vieții să o văz curată. Cisla cea de zâle să știu câtă-m este Și de ce mi-i lipsa să-m fie la veste“. Zâlele cu număr mi-s la tine-n palmă, Nainte-ț mi-i statul nice de o samă. Că lumea aceasta-i ca o miză mică, Omul, cât de-a hirea, este o nemică. De vreme ce trece ca o umbră rară, Zădar să trudește de zî până-n sară, De ș-agonisește s-aibă și pre mâine ; Strânsura ce strânge nu ști cui rămâne. Acmu ce voi zâce să fac întrebare? Mi s-au spus că-m este Dumnezeu răbdare. Averea mea este la Dumnezeu strânsă, La vreme de treabă să nu fiu în lipsă.

■ 6, 6.

Și mă izbăvește, Doamne, din greșele, Din cele streine și dintr-ale mele. Să nu laș nebunul să mă ia-n ocară, Să mă prohibească tutinderea-n țară. Amurțai de nú mi-am mai deschisu-mi rostul, Că m-ai făcut slobod în chinuri cu totul. De ți-ai opri, Doamne, mâna ta cea iute, Să nu mă sfârșască dându-mi bătaii multe! Prin ce-ți greși omul, l-ai dat în muștrare,

N-ai lăsat să-l treacă fără de certare.

I-ai stâns bietul suflet de de-abia să-ngână,

Cât nu-i mai de-a hirea de o painjînă.

Așe-i deșert omul ca o haină slabă, Stricată de molii și fără de treabă. Ce tu, Doamne svinte, ruga îmi-ascultă Și tu-m potolește grijea mea cea multă. Să nu să uíte lacrămile mele Și streinătatea carea duc cu jele. Ca și toț părinții miei am fost nemernic Într-această lume, toată viața jelnic. Iușiurează-mi greul pân-a nu mă duce Să mă muț din lume la viața cea dulce.

PSALMUL 39

Așteptând pre Domnul vreme lungă*, În grele răbdări mi-au dat de rugă. Din groapă m-au scos, făcându-ș milă, Din tină de chin, de la grea sâlă.

▪ 5 perechi.

Și scoțându-mă din pâcl-adâncă, Grije să nu duc, m-au pus pre stâncă. Și mi-au dat picioarelor vârtute, Să nu bag de samă-n vivor iute. Și-n rostul mieu mi-au pusu-mi nou cântec, În lauda Domnului să mânec. Văzându-mă, mult vor lua frică Și lumea vor lăsa-ntr-o nemică, Întinzându-ș mintea cătră Domnul, Cu nedejde cătră dâns tot omul. Ferice va fi de-acela suflet Ce nu-i va lipsi Domnul din cuget, Nice va prăvi unde fac glume De mâniecii, de șegi de lume. Minuni ce-ai făcut, Doamne, vestite, Fără număr sunt, Dumnezău svinte. Nime tocma nu-ț este cu gândul, Să te-agiangă și să-ț știe rândul, Nice-ț este nime deprotivă În firea ta în cea milostivă. Spus-am ș-am grăit preste măsură, Ce tu jărtvă nu poștești de-arsură. C-ai venit cu trup de-ai oprit sfara De pre lume și din toată țara. De demult ți-ai dat, Doamne, cuvântul În lume să vii să-ț vez pământul. Și svintele cărț ele scriu toate, A să tăgădui nu să poate. Iară eu voia ta, Doamne svinte, Voi sluji cu gândul cel herbinte, Că legea ta în pânțece m-zace,

Și ți-voi plini porunca cu pace. Ț-am strigat dreptățale toate, Vestindu-le-n năroade de gloate. Și buzele mele-s neoprite, Că tu sânğur știi, Dumnezău svinte. Adevara ta nu voi ascunde, Inema mea strigă de s-aude Cuvântul tău cel de mântuință Ce ți-voi spune, Doamne, cu priință. Că nu ți-aș ascunde svânta milă, De s-ar tâmpla fiecare sâlă. Și adevara ta acea-ntreagă O voi striga unde-i gloată largă. Și mă, Doamne, ție rog cu sete Milă să-m trimiț fără scumpete. Că ți-i mila, Dumnezău, bogată Și ți-i svânta mână îndurată, Carea mă cuprinde-n bunătate, Că cuvântul ți-i cu dreptate. Multe răutăț mă ocoliră Cu fărădelegi ce mă pripiră. Să prăvăsc nu poci cu de-adevărul, Că mai multe sunt și decât părul. Dragii cine sunt inemii mele, Mă lăsară în primejde grele. Îndură-te, Doamne, de mă scoate Din nevoi, din grijile din toate. Rușine să pață-n grea ocară Cari cearcă sufletul să-m piară. Răceala să li să-ntoarcă-n gârbă Cari în vor rău și-m cearcă scârbă.

Când vor sta de răul mieu să râză, De năprasnă răul să-i cuprinză. Iară cei drept carii te cearcă, Dese bucurii ca să nu-i treacă, Să le vie pre tot ceas vești bune Și veselii, s-aibă de ce spune De slava ta și de mântuință, Să cunoască cine-i cu priință. Că eu sunt cu tine fără lipsă, Din priința ta, Doamne, cea tinsă. Că ești agiutori fără zăbavă, Și să te văz, Doamne,-ntr-a ta slavă.

PSALMUL 40

Ferice de cine socotește* Meser și lipsit de miluiește. La cumplită zî cu izbăvință Domnul îi va fi, și cu priință, Și-l va crește Domnul, dându-i viață, 'N lume trai să custe cu dulceață. Domnul n-a lăsa s-aibă sâială. Când pizmașii stau de fac năvală. Are-i și de grije la zăcare, Sculându-l din pat, făcându-l tare. Eu încă voi zăce ș-oi ruga-mă, Doamne, să mă iei într-a ta samă. Milă să-m trimiț și sănătate În sufletul meu fără păcate.

5 perechi.

Că pizmașii, ei mi să-mbunează, Ș-abi-așteaptă în rău să mă vază. Cu-ndrăznire încă-m zăc de față Cuvânt de muștrare și de greață : „Moartea de-ar veni să-l ia din lume, Să-i pieie și urma cea de nume“. În lontru venia să mă vază, Grăind dulce, și cine să-i crează. Fărălege ș-au făcut strânsură, Răutate fără de măsură. Sfaturi aduna ieșind afară, Ca să nu-i priceapă cei din țară. Asupra-mi grăia pizmașii șoapte, Sa mă bage-n rău, de zî, de noapte. Cu fărădelegi mă blăstămară, Cu cuvântul cu cel de ocară : „Acesta ce-au adormitu-ș somnul De-acum să nu-l mai deștepte Domnul“. Cit și omul meu cel de priință, Ce m-am lăsat într-ă lui credință, La pâinea mea slobod de mănâncă, Vicleșugul asupra-mi rădică. Ce tu, Doamne și Dumnezeu svinte, Pentru mine să-ț aduci aminte. Și cu a ta milă mă deșteaptă,

Să le plătesc pentru a lor faptă.

Dintr-aceasta știu că-m ești cu bine,

Că pizmașul n-a râde de mine.

Prin blândețea mea-m ești sprejineală, La greul meu, la cel de năvală. Și-nainte-ț mi-ai datu-mi tărie,

Să trăiesc cu tine de vecie. Lăudat să fii, Dumnezeu svinte, Din vecii toț din cei de mainte. Și să zăcă toț așe să fie Domnul lăudat peste vecie.

PSALMUL 41

În ce chip dorește cerbul de fântână*, Cându-l strânge setea de-l arde-n plămână, Sufletul meu, Doamne, așe te dorește, Cu sete aprinsă, de mă veștezește. Mișelul meu suflet de tine-nsătează, De Domnul puternic și viu, să te vază. Cândva de-aș agiunge să te văz în față, Să-m stâmpăr de sete în trai de dulceață. De-aceasta mi-i jele cu inemă arsă Și ochii miei lacrimi în tot ceasul varsă, Când auz muștrare cu răs ce mă-ntreabă : „Unde-ț este Domnul să-ț fie la treabă?“ Unde-m vine-aminte de svânta ta față, Mi să varsă-n suflet răceală de gheața, De dor ce m-agiunge de svânta ta casă Și de corturi tinse în funi de mătasă. Că de m-aș vedea-mă trecând pentre dânse, Cu cântări de rugă și cu jărtve-aprinse, 'N zî de sărbătoare făcând voaie bună, Cu viers de dulceață la rugă-mpreună. Voia rea nu-ț face, suflete mișele,

■ 6, 6.

Nice-ț face scârbă suspinând cu jele, Ce să aibi nedejde spre Domnul curată, Că-ț va tinde milă cu mână-ndurată. Și tu, mahnit suflet, grijea te cuprinde, De ți-i tristă firea și fața nu-ț râde, Că-ț aduci aminte de țara cea dulce Unde-i Iordanul, ș-acolo te-ai duce. De-ai avea putere, și unde-i Ermonul, La muntele cel mic, unde șede Domnul. Și te glăsăști tare ca marea când rage, Mărgând

cu năvală la smârc ce o trage. Valurile nalte și spume de mare Umblă preste tine de n-au așezare. A sa milă Domnul zua Ț-va trimite, Și noaptea te roagă la dâns înaintea. Și zî cătră Domnul : „Nu uita de mine, Că altă nedejde eu n-am fără tine. Și eu pentr-aceea duc viață cu jele, Că mie pizmașul mi-aduce vești rele Și mă dodeiește, ca să mă mâhnească, Să-m frângă din oase și să mă slăbască“. Că ei, toț pizmașii, stau de mi să strâmbă, Zua pân-în sară, și-m fac multă scârbă. „Unde-ț este Domnul?“, mă iau în prohită, Pre tot ceas mă-ntreabă și grăiesc în hiltă. Voia rea nu-ț face, suflete mișele, Nice-ț face scârbă suspinând cu jele, Ce să aibi nedejde spre Domnul curată, Că Ț-va tinde milă cu mână-ndurată.

1 Pronunțat l-or-.

PSALMUL 42

Giudecă-mă, Doamne, și pâra mi-alege* De limbă vicleană, de om fără lege. Și mă scoate, Doamne, că tu-m ești putere La loc de năvală, fără de scădere. Pentru ce mă lepez de petrec în jele, Cu față mâhnită, cu veșminte rele, Când vine pizmașul de mă tot îngână Preste toată vremea și-mproască cu tină?

Ce să-ț fie milă, să-m trimiț lumină,

A ta dereptate să o văz senină.

Să mă iei de mână și să-m fii povață

Spre svântul tău munte, să-ț dvoresc în față. Unde Ț-ai întinsu-ț cortul cel de slavă, Să Ț-intru cu daruri fără de zăbavă, La sfântul jărtăvnic, cu jărtve de sfară, Sî-m faci bucurie să s-auză-n țară. Ca-n tinere zâle să-ț cânt în lăute Cântece de slavă de pre strune multe. Și să mă rog ție, o, Dumnezeu svinte, Că tu porț de grije ca și de mainte. Voia rea nu-ț face, suflete mișele, Nice-ț face scârbă suspinând cu jele, Ce să aibi spre Domnul nedejde curată, Că-ț va tinde milă cu mână-ndurată.

■ 6, 6.

PSALMUL 43

Doamne, auzât-am din părinț poveste*, Ce-ai lucrat cu dânșii de tot ni-i la veste. C-ai pierdut păgânii din svânta ta țară, Să nu mai jărtvască idolilor sfară. Și moșilor noștri le-ai dat să petreacă În svânta ta țară și zâsa să-ț facă. Că ei, moșii noștri, n-au mărs cu săgeata, Când au luat țara, îngrozând cu spata Și-npungând pizmașii cu sulița-n mațe, Să facî izbândă cu a sale brațe. Ce tu, Doamne svinte, cu brațele tale Le-ai făcut izbândă și le-ai deșchis cale. Și svânta-ț direaptă le făcea lumină, Cu svânta ta față lucoare senină. Alt împărat n-avea, Doamne, fără tine, Tu purtai războiul oștii, cum să vine. Cu tine da chiot și rădica-n coarne, Nu putea pizmașii să nu să răstoarne. Și ei, moșii noștri, nu să-ncredea-ntr-arce, Nice căuta s-aibă izbândă din lance, Ce ei avea tare spre tine credință, Și tu, Doamne, sânșur le dai1 mântuință. Că i-ai scosu-i sânșur de la greutate Și le-ai dat de sațâu dar cu bunătate. Iară pre pizmașii i-ai scosu-i din țară, De i-ai dat să fie lumii de ocară.

■ 6, 6.

1 dădeai.

Pentr-aceea, Doamne, slava Ți s-aude, Și svântul tău nume pre noi să răspunde. Dară acmu căce ne urnești departe, Ne laș la sminteală și nu ne Țai parte? Și-n oștile noastre nu vii să-Ț tinz cortul, Ce laș pre pizmașii de ne iau cu totul, Cât le prisosește de nu ne mănâncă, Ne mână ca turma-n lature adâncă. Oamenii tăi, Doamne, dedeș pre vânzare, Și-n schimbarea noastră n-ai pus prețul mare. La svânta ta casă ai ceată puțână 'N strajea ce să schimbă de pre săptămână. Pusu-ne-ai de suntem în vecini ocară, Limbilor de-aproape ce ni-s pregiur țară. Când vor să să mustre, pre noi ne pun pildă Și clătesc cu capul de-a noastră osândă. Ni-i obrazul negru de-atâta ocară Ce ne bate-n față den zî până-n sară. Ponoslu ne-agiunge când le vine toană Pizmașilor noștri, de ne iau în goană. De-acestea de toate ce ne vin în spate, Nu Ț-am uitat, Doamne, a ta bunătate. Și ce ne-ai dat lege ne stăm pre tocmală, Cu inemă-ntreagă, fără de-ndoială. Săvâi că ne este și cărarea-nchisă, Cătră tine, Doamne, ni-i inema tinsă. Și săvâi că suntem răului în soarte, De ne împresoară cu umbră de moarte, Nu ne-am lăsat, Doamne, de svântul tău nume, Nice ne-am tins mâna cătr-alt domn de lume. De-acestea de toate vei face căutare,

Că inema noastră știi fără-ntrebare.

Că noi, Doamne svinte, suntem zua toată

Uciș pentru tine și cu viața moartă.

Pre slugile tale le giunghe prin oaste Pizmașii tăi, Doamne, ca nește oi proaste. Ce te scoală, Doamne, de-Ț stârnește somnul, Scoală să te vază din față tot omul. A ce, Doamne svinte, Ț-ascunz svânta față De noi, ticăloșii, cu atâta greață? Cât sufletul nostru în prav să zgârcește, Și vintrele nostru-n pământ să lipește. Ce te scoală, Doamne, și vin de ne-agiută, Cu svântul tău nume, cu mila cea multă.

PSALMUL 44

Inema mea scoate cuvântul cel dulce Și cătră-mpăratul lucrul îm voi duce. Limba îm voi face condei de scrisoare A scriitori grabnic ce nu-i pre supt soare, Cu cât ești de ghízdav să-Ț scriu în frâmsețe, Că-ntreci pre toț giunii cei din tinerețe. Din buzele tale este dulce graiul, Ț-au uratu-Ț Domnul să-Ț fie lung traiul. Și ca un puternic armele Ț-încinge, Calcă pre pizmașul și oastea-i înfrânge. Cu cât ești de ghízdav tinde și stejește Cu a ta putere și împărățește, Pentru adevară și pentru blândețe, Că Țai dreptatea de n-ălegi în fețe.

Purta-te-va bine mâna ta cea svântă,

Război ce vei face Ț-va fi fără smântă. Săgețele tale sunt bine călite,

Că zac denainte-Ț trupuri polignite. Împăratul nostru cu lancea de-amână

Taie pre pizmașul și-l giunghe-n plămână. Scaunul tău, Doamne, este cu vecie,

Varga Ți-i direaptă cea de-mpărățiaie. Ție dreptatea îȚ este iubită,

Iară strâmbătatea îȚ este urâtă. Pentr-aceea, Doamne, Domnu tău te unsă

Cu oloi de pace și-mpărat te pusă. Soțâilor tale le faci bucurie,

Când ti-i arăta-te cu multă tărie Din casa cea scumpă, cu os tincuită,

Vesmintelor tale tot li să uită. Vine de la dânse míros și dulceată,
Fără ce ești rumăn și vesel în față. Da-ș-vor împărațai fete desfătate
Și cu dânse da-ț-vor dar și bunătate. Crăiasa-ț dvorește de-a dreapta-n dvorbă,
În veșmânt de aur, în scumpă podoabă. Ascultă-mă, hiică, și-ț uită ruda,
Casa și moșia, că-n dar nu ți-i truda. Te-a-ndrăgi-mpăratul pentr-a ta frâmsețe,
Că ți-i Domn, și lúi te-nchină cu blândețe. Nu-i în lume hiică ca-n Tir să dea rază,
Va veni cu daruri nainte-ț să cază. Ești rumănă-n față și dai cuviință,
Ție ți să-nchină craii cu credință. Cine va-ntra-n lontru n-a putea să tacă,
Ești craiului hiică, cine să te-ntreacă?

Cu atâta slavă ce ești înfrâmșată. 'N peteală de aur, în haine-mbrăcată. Aurul dă raze, frâmbii cuviință, Piatra, mărgăritul lucesc cu credință. Veni-vor pre urmă la-mpăratul fete, Veni-vor cu daruri fără de scumpete. Și le vor aduce să-ț fie la nuntă, Să-ț faci veselie cu dânse mai multă. Și soațele tale le vei băga-n casă, Ce-au govit cu tine, să le pui la masă. Uita-ț-vei părinții, petrecând în slavă, Că ț-vei vedea feții fără de zăbavă. Preste toată țara boieri îi vei pune. Și svântul tău nume tuturor l-vor spune. Preste toate roduri să fie vestită Și preste toț vecii cinstea ta cea svântă.

PSALMUL 45

Dumnezău ne este scut și sprejineală*, Agiutori în scârbe ce vin cu năvală. Pentr-aceea nú ne mai cuprinde frică, Nice avem grije-n lume de nemică. De-am vedea pământul clătit de vânt iute, Și munțai în mare den loc să-i strămute, Marea valuri nalte urlând să rădice Și să le izbască de munț, să-i despice Cu poarnele apei, Domnul veselește Svânta sa cetate și-ntreg o ferește.

■ 6, 6.

Ș-au gătat într-însă casă de dă rază Domnul, și dintr-însă nu să depărtează. La vreme de grije svânta lui cetate Nu-i va strica nime nice de o parte, Că din zori de zuă Domnul o-ntărește Svânta sa cetate și-ntreg o ferește. Toată-mpărăția de păgânătate Rădice războaie-ntr-a lor răutate, Că Domnul din casă răspuns va trimite Și să vor muia-să limbile-mpietrite. Că-n ceas ce sloboade Dumnezău cuvântul, Tremură păgânii și cu tot pământul. Domnul lui Iiacov la ceas de năvală Ne țane părete-ntr-a sa sprejineală. În oștile noastre Domnul este-n frunte, De-l văd toț păgânii război ce dă iute. Cine n-au prins veste, el vie de vază Pre-mpăratul nostru război ce lucrează. Că Domnul potoale numai cu cuvântul Oști ce sa rădică de pre tot pământul. Arcele sfărâcă, sabiile frânge, Sulițe și scuturi cu focul le-ncinge. „Părăsăț războiul, Dumnezău vă zâce, Și să mă cunoașteț, să nu puneț price. Că Dumnezău altul nu-i fără de mine, Și mă voi nălța-mă-n toate limbi păgâne, De mă vor cunoaște, cu tot Răsăritul, Năroadele toate de pre tot pământul“. În trebile noastre-n toate este Domnul, Cu oști necuprinse, și să ști tot omul Că ne folosește-ntr-a sa sprejineală Domnul lui Iiacov la ceas de năvală.

Psalomul lui David, 46

Limbile să salte
Cu cântece nalte,
Să strige-n tărie
Glas de bucurie,
Lăudând pre Domnul,
Să cânte tot omul.
Domnul este tare,
Este-mpărat mare
Preste tot pământul
Și-ș țâne cuvântul.
Supusu-ne-au gloate
Și limbile toate,
De ni-s supt picioare
Limbi de pre supt soare.
Alesu-ș-au șie
Parte de moșie
Țara cea dorită.
Carea-i giuruită
Lui Iacov iubitul,
Ce-i țâne cuvântul,
Mila să-ș arate
Cea de bunătate
Spre noi, ticăloșii,
Precum ne spun moșii.
Pre vârveri de munte
S-aud glasuri multe
De bucline mare,
Cu naltă strigare,
Că s-au suit
Domnul Să-l vază tot omul.
Cântaț în lăute,
În zăcături multe,
Cântaț pre-mpăratul,
Că nu-i ca dâns altul
Să domnească-n lume,
Cu svântul său nume,
Cântaț să-nțaleagă
Preste lume largă.
Că Dumnezeu poate
Pre limbi preste toate,
De le împlânzește
Și le-mpărățește.
Scaunul dă rază
Unde va să șază
Domnul din direapta,
Să-mpărțască plata,
Pre boieri, pre gloate,
Pre limbile toate.
Și cine să-nalță

Din hire sămață,
I-a vedea tot omul
Cum i-a certa Domnul.

PSALMUL 47

Domnul este mare,
Lăudat și tare.
Mai cu de-adins este

Lăudat cu veste De-a lui bunătate, În svânta cetate Din mägura svântă, Ce stă fără smântă.

Cetate frumoasă De piatră vârtoasă, Bine-ntemeiată, De Domnul gătată; În țară-i vestită Cătu-i de tocmită.

Muntele Sionul Ce ș-au ales Domnul Despre miazănoapte Dă raze cât poate. Pre coaste de munte Cu ulițe multe, Cetatea cea mare Craiului cel tare, Cu curț desfătate, Cu pânzele nalte. Strajea nu-i lipsește, Domnul o-ntărește.

Craii și-mpărațai

Ce fac sfat cu alțai Să strice cetatea,

Să-i ia bunătatea, Când ei să adună,

Domnul îi detună, Și-i cuprinde frică,

De nu pot nemică, Cât stau de să miră

A ce să-nglotiră.

Domnul le dă spaimă

Cu munci fără samă, Ca maică când fată

De este-nspăimată, Ca vase pre mare

Când le ia vânt tare, De le dă de stâncă

Și le răzdrumică.

Auzât-am veche

’Ntr-aur de ureche Poveste trecută,

Ș-acum vedem multă, Că Dumnezeu toate

Câte va, le poate. Cu lănci de departe

Pre pizmașii bate, Și cetatea svântă

Stă fără de smântă, N-are greutate
Nice de o parte, Că o-ntemeiază
Domnul, să să-ncrează, Și-i tinde-mprotivă
Mână milostivă. Cât are tot omul
Milă de la Domnul. Și svântul lui nume
Trece preste lume, Svânta lui direaptă
Direaptă dă plată.
Muntele Sionul
S-aibă de la Domnul Bucurie plină
’N inemă senină De giudeț ce-i face,
Și-n zâle de pace Să iasă-mpreună
Toț cu voie bună Împregiur cetate
Ce-i cu ziduri nalte, Hiica jidovască
Turnuri să-ș prăvască.
Și-ntr-alt rând de lume
De svântul tău nume Toț să povestească,
Să te proslăvască. Să te ști tot omul
Că tu ne ești Domnul, Și cât să vor naște
Cu tine s-or paște.

Psalomul lui David, 48

Ascultaț acestea, toate
Năroade, neamuri și gloate,
Să-mi înțăleagă cuvântul
Omul de pre tot pământul,
Bogătașii depreună
Cu mișeii când s-adună,
Să vă spui de-nțălepciune
Cu-nțăles de-nvățuri bune.
Și auzul să vă tindeț,
Pildele să le deprindeț,
S-ascultaț fără de price,
Să-nțălegeț ce voi zâce.

Să te temi de zî cumplită,
Să nu-ț dea de călcăi smântă.
Cela ce ai bogăție,
Să nu stai în sămeție,
Nice s-aibi nedejde-n frate.
Sau în om, la greutate.
Și cu ce schimb va da omul,
Să să schimbe de la Domnul?
Cu preț de răscumpărare
Sufletului, de pierzare?
Fi-i-va truda nencetată,
Că la iad nu va fi plată.
Acolo n-a vedea moarte,
Să gândească că-l va scoate.
Că măiestrul încă moare,
Ca tot omul de supt soare.
Și nebunul cu buiacul
Vor pieri de pre tot veacul.
Ș-averea de dâș rămâne
De o iau rude streine.
Cât să vor scoate din casă,
Numele li s-a uita-să,
Li s-a uita și mormântul,
Cât i-a-mpresura pământul,
Ceia ce nu-ș fac pre lume
De bunătaț s-aibă nume.
Ce folos este de cinste
Omului fără de minte,
Ce-ș dă firea omenească
Pre fire dobitocească,
De merge fără sâială
Pre calea cea de sminteală?
Nu cunoaște că-l va duce
Dezmierdăciunea cea dulce
De va da ca oaia-n râpă,
Și moartea l-va sorbi-n pripă.
Iară direpțai, dând rază,
Vor prăvi cum duc să piarză
Pre păcătos și buiacul,
Să-ș petreacă-n iad tot veacul.
De la slavă să să rază
Și cinstea toată să-ș piarză.
Ce mă rog, Dumnezeu svinte,
Să-m iei sufletul aminte
Și să mă cuprinz cu milă,
Să nu-m facă răul sâlă.
Iară tu, oame mișele,
Să nu dai de gânduri rele,
Când vez pre păgân că crește

Și casa lui să lățește.
Că deaca moare, el pierе,
Cu slava lui, cu avere.
Cu dâns nemică nu duce
Dintr-averea lui cea dulce.
Că-ntr-această lume-n viață
I-i sufletul în dulceată.
Și cine i să-mbunează,
I-i drag pre-acela să-l vază.
Cine-i spune-n dreptate.
De-acela fuge departe,
Că-i deprins pre cale largă
Cătră pierire de-aleargă
Și să trage pre moșie
La-ntunerec de vecie.
Ce folos este de cinste
Omului fără de minte.
Ce-ș dă hirea omenească
Pre hire dobitocească ?

PSALMUL 49

Domnul domnilor grăiește, Toată lumea să clătește, Și pre toț Durnnezău strigă De supt soare să să strângă. Și va aduna pământul,

Să-i auză toț cuvântul. Din Sion te vei ivi-te Cuvios, Dumnezeu svinte. Când vei veni cu pohoaie, Nimărui n-ii1 veghea voaie. Denainte-ț foc s-a-ncinge, Și greșiții toț vor plânge. Vei chema ceriul cu tine Și toț svinții, cum să vine, De vei giudeca pământul, Precum ți-ai răspuns cuvântul. Direptâi să vor alege Dintre cei fără de lege. Cu cuvântul tău cel dulce Pre toț svinții ți-vor aduce, Ce ți-au ținut legământul, De-au dat lege-n tot pământul. Atunci ceriurile toate Vor răspunde preste gloate

De giudeț ce le vei face 'N dreptate și cu pace. Așe ne grăiește Domnul,

Și să-l auzâm tot omul, Să-l ascultăm fără price Cătră Izrail când zâce, De ne spune mărturie Pre giurământ cu tărie: „Nu ți-i altul fără mine Dumnezeu, și să cauț bine,

1 nu vei.

Că nemică nu-ț dau vină Pentru jărtva de fânină, Nice te-nfruntez de sfară De mânecuş și de sară. Jărtvele ți-văz ce-s de grase, Denainte-mi cându-s arse. Nu-ț voi lua de la casă Vițâl, nice vacă grasă, Nice țăp hrănit din turmă, Nice-ntăi, nice pre urmă. Hiara codrilor cea multă Toată de mine ascultă. Am și dobitoace multe, Și de zâmbri-am cirez multe, Pasări încă am cu cârduri, De să țin de hrană-n câmpuri. Am și țarine destule, De-m sunt slugile sătule. Și când mi-a trébui pâine, N-oi veni să cei la tine, Că-m este lumea pre mână Cu de tot cu de ce-i plină. Nu-ț cei pécie de vacă, Nice de vițâl, să-m placă. Sângele de țăp nu-m place, Și tu știi ce jărtvă-i1 face. Să jărtvești Domnului slavă, Nefăcând multă zăbavă, Când ai grije, și-m dă știre,

1 vei.

Că-ț voi fi cu izbăvire. S-aib de tine mulțămită

Și priință neclătită“. Păcătosului grăiește

Dumnezău și-l dojenește: „Ce-m spui tu de dreptate,

Și de dânsă stai departe? De a mele graiuri svinte

Nu ți-i grije, nici aminte. Spui altora să să sâmță,

Și tu stai fără sâință. Legea mea o iei cu gura

Și urăști învățătura. De cuvântul meu ți-i greață,

Și ți-i răutatea-n față“. Ești cu furii în soțâie,

Cu curvarii în frățâie. Limba-ț este mincinoasă,

Și gura lăduroasă. Șezând, grăiești rău de frate,

Ca să-l bagi la greutate, Ce ți-i născut dintr-o maică ;

Și Dumnezău cum să-ț tacă? Ț-pare-n mintea cea zlobivă

Că ți-i Domnul deprotivă. Nu știi că te va-nfrunta-te

Dumnezău pentru păcate Și ți le va pune-n față,

De-ț va fi mai multă greață. Pentr-aceea să-nțaleagă

Toț cu inema cea-ntreagă,

Pre Domnul să nu-l uíte, Și va cădea-n mâni cumplite, Și nu va fi cine-l scoate, Să-l apuce de la moarte. Faceț jărtvă lăudată, S-aveț de la Domnul plată Și calea să vă arate, Să scăpaț de greutate.

PSALMUL 50

Fie-ț milă, Doamne, de mă iartă*, Cu milostivirea cea bogată, Și pentru a ta ieftinătate Să mă curățăști de răutate. Și mai cu de-adins de rău mă spală Și mă limpezește de greșală. Că eu îmi știu a mea fărălege Și răul meu nainte-mi ce merge. Ție Ț-am greșitu-ț, Doamne svinte, De-am făcut răutăț denainte. Cuvintele tale te-ndireaptă La giudeț să-nvinci, când vei da plată. Iacă-s zămislit în strâmbătate, Aplecat de maică-mea-n păcate. Ce tu, Doamne, iubești dreptatea. De-ț arăț pre mine bunătatea, Și cu taine ce nu să pot spune

■ 5 perechi.

Mi-ai arătat a ta-nțalepciune. Cu izopul tu mă ocropește Și mă scaldă de mă curățește. Să hui spălat și alb ca omeții, Să mă bucur și eu cu dreptii De vești bune și precuvioase, Și să-mi bucuri mișelele oase. Doamne, nu-ț întoarce svânta față De greșele ce-am făcut, cu greață, Și de câte-am lucrat fără lege, Cu milostivirea ta le șterge. Inemă curată tu-m zidește Și duh drept în zgău îmi noiește. Nu mă urni din svânta ta față. Și duhul tău cel svânt ce mă-nvață Să nu-l depărtez de cătră mine, Ce să-m dai bucurie cu bine, Cu svânta ta, Doamne, mântuință. Și să-m dai și duh de biruință, Ca să-nvăț pre cei fără de lege Cătră căile tale s-alerge, Să să-ntoarcă de pre răutate Cătră a ta svântă bunătate. Și mă scoate, Doamne, de la sânge, Cu mântuința ta de mă strânge. Și cu adevara ta-mpreună Limba mea să-ș facă voaie bună. Și buzele mele, Doamne svinte, Să-m deșchiz, și rostul să te cânte, Să dea veste fără de săială În tot locul de svânta ta fală.

Că de-ai pofti jărtvă, Ț-aș aduce,

Ce jărtvele de ars nu-ț par dulce. Lui Dumnezeu jărtva ceea place

Cu sufletul înfrânt ce s-a face. Inema cea zbrobită și frântă

La Dumnezeu nu va fi de smântă. Și cu a ta, Doamne, bună vrere

Sionului să-i faci mângâiere, S-aibă de toate părțile pace,

Până zidiuri nalte să vor face Pregiur Ierusalim¹ cetate,

Să scripască dar și bunătate. Atunci jărtve drepte ți-vom face,

Colaci și prinoase, cumu-ț place, Vin și pâine, unt și cu grâu dulce,

Și vițai pre oltari ți-vom aduce.

PSALMUL 51

Direptul să va cruța ca un maslin*,

Iară strâmbul să va tăia ca un spin.

Ce te lauz, cela ce ești tare** ,

Cu mânia ce sloboz din nare, De faci toată zua răutate

Și-n limba ta scornești strâmbătate?

¹ Pronunțat l-e-.

■ Stih. Aceste două versuri, puse ca motto, nu fac parte din textul psalmului, ci aparțin lui Dosoftei.

- ■ 5 perechi.

Ca dintr-un brici ascuțât pre cute,

Faci vicleșug și-nșelăciuni multe. Toată strâmbătatea ți-este dragă,

Și de cuvânt drept tu prânz tagă. Iubești a-mpresura cu cuvântul

Și cu limba să-nșeli tot pământul. Ce Dumnezeu te-a strica cu totul

Și te-a rumpe de unde ți-i locul. Că te-a săpa de la rădăcină,

De nu ți s-a mai ști de trupină, Nice te vei vedea-n țară dulce,

Că la viața ceea nu ti-or duce, Ce vei fi strein de svânta țară,

De ți s-or uita toț de ocară Și cu frică răsând îți vor zăce :

„Iată-ți, oame, c-ai stătut cu price, De n-ai cerșut la Domnul putere,
Ce te-ai sămețatu-te-ntr-avere, Răzămându-te-n deșertăciune
Și scăpându-te de-nțălepciune“. Iară eu îți dvoresc înainte,
Ca un maslin rodit, Doamne svinte, Că nu-ți lipsăsc din svânta ta casă
Cu tăgadă și cu jărtvă grasă, Nedejdiuind, Doamne,-ntr-a ta milă,
Preste veci să-m fii vântă și sâlă. Și-ți mulțămăsc că-m dedeș răbdare
Cătră numele tău pre-așezare. Și de mine svinții își vor face
Bucurie pre viață de pace.

PSALMUL 52

În inemă-ș zâce cel fără de minte*,
Precum i să place, deșerte cuvinte. Zâce că nu este Dumnezeu să vază
Și să ia aminte cine ce lucrează. Că toț să spurcară, unde-i vez ți-i greață,
Nu ti-i cuteza-te să le cauț în față. Atunce ce-ț pare când va veni Domnul
Din ceri să ia sama ce lucrează omul, Când nu va fi nime să poată-nțălege,
Când s-or înmulți-să cei fără de lege, Când de cătră Domnul toț să vor abate,
Când vor fi netrebnici, ne-având bunătate? Că nu-i până-ntr-unul nice să-nțăleagă
Ceia ce fac rele cu inemă largă, Mâncând pre creștinii ca pre nește pâine.
Ca să-i concenească de astăz, de mâine. Că nice de Domnul nu-ș aduc aminte,
Până le-a veni-le spaimă cu fierbinte. Când să vor vedea-să petrecând cu pace,
Le va veni veste precum nu le place. Fugindu-ș de umbră să hălăduiască,
Îi va-mproșca Domnul ca să-i răsâpască. Cu multă urgie oasele le-a frânge,
Vor fi de ocară și nu s-or mai strânge, Că vor cădea-n câmpuri goale și mâncate
De mûșini, de pasări, de gadini spurcate.

■ 6, 6.

Vor fi de muștrare și de grea ocară,

Că vor fi de Domnul defăimaț în țară. Dă, Dumnezeu svinte, din Sion să vie

În creștinătate a ta-mpărățiaie, Și-ț întoarce prada carea ți-i robită,

Să-ș vie la urmă-n țara cea dorită. Să vază Iiacov, să să veselească,

Cu creștinătatea să te proslăvască.

PSALMUL 53

Doamne, mă spăsește*

Cu svântul tău nume,

Fă-mi giudeț pre lume

Și-ntreg mă ferește.

Cu a ta putere,

Grije când am multă,

Tu, Doamne, mi-ascultă

Ruga din tăcere.

Că să rădicară

Asupra-mi păgânii

Și cu toț streinii,

De mă-mpresurără.

Și nu-ț au de frică,

Când svântul tău nume,

▪ 6.

Ce-i vestit în lume,

L-iau într-o nemică.

Ce mie mi-i vântă

Domnul, sufletește,

De sunt și trupește

Întreg, fără smântă.

Cine mi-s cu scârbă,
Le va veni răul
Din tot de-adevărul
Și le-a cădea-n gârbă.

Veste preste lume,
Doamne, îȚ voi face,
Cu jârtve de pace,
Svântului tău nume.

Că mi-i cu ferice
Când tu mă vei scoate
Din scârbele toate,
Să n-aibă să-m strice

Pizmașii, să-m caute,
Și-ntr-a lor cădere,
Stând fără scădere,
Să-i văz de departe.

PSALMUL 54

Ascultă-mi ruga, Dumnezeu svinte, Și nu mă trece, ce-m ia aminte, Că-m feci rea voaie pentru grea ură,

De sunt cu spaimă-n cugetătură. Și mă ia grije pentru strigare Ce-m fac pizmașii cu supărare, Cu păcătoșii ce să-nvitară Pentru să-m facă veste rea-n țară. Și cu urgie să întărâtă, Cât mi-i de dâșii înema-n smântă, De mă aduce cătră grea oară, Spre frica morȚai de mă-mpresoară. Groază, cutremur mă-ntunecază, Firea nu-m poate să stea să vază. Zâs-am în mine : „De-ar fi puținȚă, De-aș avea aripi de porumbiȚă“. C-aș zbura lesne, de-aș depărta-mă La păduri dese unde nu-i teamă, Dumnezeu svinte, ș-aș aștepta-te La loc de grije ca să-m țai parte. Neacă-le, Doamne, și le-mpart

limba, Să să scurteze din oraș scârba, Să nu mai umble să leșuiască Pre supt zebrele, să căpuiască, Întinzând lațuri în drum cu nadă, Fără ce-nșală și scornesc sfadă. Că de pizmașul nu mi-ar hi jele Ce-ar ocări-mă cu ocări grele,

Că m-aș ascunde de la trăsură A om năprasnic, ce mi-i cu ură. Ce mi-i mai jele și mai grea trudă, Când îm pizmește om ce mi-i rudă, Carele-m știe voia și gândul, La masă șede cu mine-n rândul, Și-n sărbătoare merge-mpreună La casa svântă-n soțâie bună. Unii c-aceștia, de-ar veni moartea Să-i concenească cu toată soartea, De vii cu totul iadul să-i soarbă, Să nu mai hie cu lumea-n hoarbă, Și a lor case pústii să șază, Ce-au fapt în lume răul să-ș vază. Eu cătră Domnul strig, când am teamă, Domnul m-ascultă că-i sunt pre samă. Sara ș-amiazăz, și demineată, Grăiesc la Domnul fără de greață, Că mă aude și mă va scoate, Și voi fi-n pace de toi de gloate. Că ei cu mulțai vin cu grea toană Și să-nvitează să mă ia-n goană. Auză-i Domnul și să-i smerească, Cea ce-i vecinic să le plătească. Și ei să n-aibă cu ce să scoate, Să să plătească de cătră moarte. Căce n-avură spre Domnul teamă, Le-a da certare fără de samă. Domnul ș-va tinde mâna să-i piarză, Căce nu vrură cuvânt să-i crează. Ce să spurcară cu giurământul

Și nu-ș ținură întreg cuvântul. Să despărțără de dâns cu greață, Ca să nu-i caute în svânta față. Inema-ntr-înșii nu să potoale, Grăiesc din gură cuvinte moale, De-ț par ca untul de unsuroase, Ele-s ca lancea de sâmceloase. Iară tu, oame, n-ii hi cu lipsă, De-i hi spre Domnul cu mintea tinsă, Că ț-va da hrană și te-a griji-te, Și de gâlceavă-n veci te-a feri-te. Iară pizmașii vor da-n genune, Urniț de Domnul în putregiune. Oamenii cei crunț nu-ș-vor petrece Zălele vieții, ce-n sânge s-or trece. Iară eu, Doamne, te am nedejde Și stâncă tare, fără primejde.

PSALMUL 55

Dintr-a ta milostivire mă rog, Doamne svinte* , Milă să-ț fie de mine, să mă iei aminte. Și să nu laș toată zua om ce mi-i cu scârbă Să mă lupte, să stropșască, să să puie-n gârbă. Sunt cu mulțai strânș asupra-mi să mă dea de râpă Și să bat de la nălțâme să mă surpe-n pripă. Ce tu, Doamne, mi-ești nedejde, și zua n-am teamă, De Dumnezău mi-i voroava și m-oi lăuda-mă.

1 nu vei.

- 4, 4, 4, 2, 2. Probabil din greșeală cifra 2 a fost repetată, căci versurile au numai 14 silabe.

Pre Dumnezău mi-i nedejdea și nu mă ia frică, De rău ce mi-ar face omul nu gândesc nemică. Mi să strâmbă toată zua și stau de mă-ngână,

,

Că li-i gândul rău să-m facă și veste streină. Să pun leșnici, întind lațuri și stau de vinează, Abia-m rabdă bietul suflet încurcat să-l vază. Ce tu, Doamne,-ntr-o nemică i-vei lăsa s-alerge, Cu urgie împroșca-i-vei cei fără de lege. Iară eu, Dumnezău svinte, viața mea ț-voi spune, Că mi-ai șters lacrimi din față și mi-ai dat vești bune. Și de-a ta făgăduință mie-m pare bine, Să să-ntoarcă toț pizmașii, să fugă de mine. Și-n ce zi te voi chema-te voi pricepe-ndată Că tu-m ești, Dumnezău svinte, cu milă bogată. Cu Dumnezău m-oi făli-mă în grai ce voi zăce, Cu Domnul m-oi lăuda-mă-n cuvânt de ferice. Pre Dumnezău mi-i nedejde și nu mă ia frică, De s-ar porni toată lumea, să-m strice nemică. Pentr-aceea, Doamne svinte, eu ț-am de făgadă Ce voi da laudii tale fără de tăgadă, Că mi-ai scos mișelul suflet de moarte cu jele Și mi-ai șters ochii de lacrimi, iertându-mi greșele. Și de lunicuș mi-ai datu-mi să mărg fără greață, Slujindu-ț precum să cade,-n lucoare de viață.

PSALMUL 56

Hie-ț milă, Doamne svinte, hie-ț milă*, Că spre tine mi-i nedejdea când am sâlă.

■ 4, 4, 4.

Și mișelul meu de suflet ție caută,

Să-l acoperi cu aripa ta cea lată, Până să va trece toiul* Și va-ndărăpta pohoitul.

Am strigat, Dumnezeu svinte, cătră tine, Și tu, Doamne, mi-ai trimis cu de tot bine. Și folos din ceri mi-ai dat cu mântuință, De-am bătutu-mi pre pizmașii să să sâmță.

Că i-am datu-i de ocară,

De s-aude preste țară.

Ț-ai trimisu-ț, Doamne, mila ș-adevara, De mi-ai curățat ponoslul și ocară, Și mi-ai scos din lei mișelul meu de suflet, Ce gârbiia pregiur mine cu rău cuget.

Că de nu mi-ar părți Domnul,

Turburat mi-aș dormi somnul.

Fiii lumii ș-au ieșit din omenie,

Le sunt dinții lănci cu ostii de mânje

Slobozâte, și li-i limba spată iute,

Ascuțată-n două rosturi ca pre cute.

Dinții să li să jimbască

Și limba să să tâmpască.

Și te sui, Dumnezeu svinte, să te vază Tot pământul de pre ceri cum sloboz rază. Și să nă laș să mă prinză-ntr-ă lor sâlță,

■ 4, 4.

Să-m zgârcească bietul suflet, să-l înghiță, Și groapa carea-m gătează Să-i înghiță și să-i piarză.

Că mi-i inema gătată să te vază

Pre tot ceas, Dumnezeu svinte, lăsând rază.

Și cu slava mea sunt gata să mă mânec,

Scoală, slava mea, te scoală de ză cântec

În lăută. Demineată

Mă voi scula cătră viață,

De Ț-voi spune preste gloate bunătatea,

Și-n păgâni Ț-voi spune, Doamne,-n toată partea.

Că-Ț agiunge mila-n ceri de covârșește,

Ș-adevara preste núori să lățește.

Și suind în ceri să-Ț crească

Slava-n țara creștinească.

PSALMUL 57

De-adevăr de graiț bine* 'N dereptate, cum să vine, De v-arătaț cu blândețe Carii sunteț pre giudețe, Când la inemă vă zace Strâmbătatea ce vă place Și vă-s mânule deprinse A lua mîzde cu dânse.

■ 4, 4.

Streinați-s din mătrice

Păcătoșii, și li-oi zâce Că din zgău să răzlețără

În minciuni de rătăciră. Ca viperea-nveninează

Cu mușcătura, să piarză, Și cuvânt cu dereptate

Nu-l vor nice de departe Să-l auză, s-aibă trudă,

Ca și aspida cea surdă De descântec ce vinează

Vânătoriul să o piarză. Ce le dă, Dumnezeu svinte,

Certare, să ȣaie minte. Și-i ucide preste falcă,

Să le frângi dinții, să tacă. Și leilor le despică

Fălcile cu care strică, Fă-i ca apa ce-i vărsată,

Ce nu-i în samă băgată. Și arcul să-ș tragă moale,

Să să slăbască din foale, Să pieie ticăițește,

Ca ceara ce să topește, Și ca cubelcii să arză

De soare, și să nu-l vază, Să nu poată să să tragă

Preste spini, fără de vlagă. Ca păduceii să sece

De pojar și de vânt rece. Cu urgie să dea-n râpă,

Să-i soarbă de vii cu pripă. Și dreptul, lăsând rază, Va ieși pentru să vază Și va sta cu față blândă, Prăvindu-i duș în osândă. Și li s-a spăla de sânge Pre mâni, când răii s-or stânge. Ș-adevăr va zăce omul Că de toate știe Domnul. Și va face Domnul parte Celor buni de dreptate, Și celor strâmbi cu căutare Le va da Domnul certare.

PSALMUL 58

Ia-mă, Doamne, de la greutate, De pizmaș ce-m sunt cu răutate. De fărădelegi tu mă plătește Și de crunte mâni mă izbăvește. Că pizmașii stau de mă vinează, Mișelul mieu suflet vrând să piarză. Mi să pun puternicii în gârbă, Să-m facă scădere și grea scârbă. Fără vină și fără greșală, Îm țân calea să-m facă năvală. Ce, Doamne, mă rog să-ț hie milă, Scoală de vin și să-m vez de sâlă. Vin, Dumnezeu svinte, de mi-agiută, Ca lui Izrail, în grije multă.

Și sama să iei a limbi păgâne, Ce n-au, Doamne, stideală de tine. Și să nú-i laș să-mble fără lege, Ce să-i întorci spre sară s-alerge Împregiur de târg, să flămânzască, Ca câinii cercând să să hrănească. Că ce latră ei și ce lucrează Le pare că nu-i nime să-i vază. Ce tu, Doamne, de dânșii vei râde, Când în laț cu păgânii s-or prinde, De vor fi de batgioc, de ocară, Și le-a ieși vestea preste țară. Iară eu, tu-m ești, Doamne, putere, Sprejineală și fără scădere. Ești-mi, Dumnezeu svinte, cu milă, De mă-ntâmpini cându-mi este sâlă. Și pentru pizmaș îmi vei da știre, Când le-a veni vremea de pierire. Și sa nu-i uciz, Doamne, din țară, Ce să-i laș să fie de ocară. Și-i gonește din țară s-alerge, Ca să nu-ț uíte svânta lege. Că de multă vreme li-i gătată Cum ț-au slujit să li să dea plată. Că-ș spurcară din tot giurământul, De nu-ș socotiră-ntreg cuvântul. Căzură-n laț pentru sămețâia, Căce i-au cuprins blăstămățâia. Le va ieși vestea de perire Ce le va veni fără de știre. Și te vor cunoaște ca ești Domnul

Pre tot locul și preste tot omul, Și pre Iacov ai oblăduință, Că pământul tot ți-i cu credință. Și pizmașii cei fără de lege Să să-ntoarcă spre noapte s-alerge Ca câinele și să flămânzască, Pregiur târgul tot sa cehăiască, Cercând hrană și scurmând prin tină, Să să culce și fără de cină. Iară eu să-ț cânt, Doamne, de sâlă, Sara când mă culc, cu a ta milă, Să mî bucur și de demineată, Zua petrecând cu bună viață. Că, Doamne, m-fuseș de sprejineală Și scăpare la zî de năvală. Tu-m ești razăm, tu-m ești și putere, Și te voi cânta fără tăcere. Tu-m ești Domnul, tărie și sâla, Dumnezeul mieu ești, a mea milă.

PSALMUL 59

Doamne, lepădatu-ne-ai și ne-ai surupat, Pre noi mâniatu-te-ai și ne-ai și cruțat. Pământul clătitu-l-ai și l-ai strămutat, I-ai strânsu-i frânturile și l-ai vindecat. Că te-ai arătat-te aspru și aprins, De ne-ai adăpatu-ne cu vinuri de plâns. Și de teamă cine-ț au, le-ai datu-le sămn, De arc să să apere cu toiag de lemn.

Și ceia ce ți-s iubiț să ți-i izbăvești

Cu brațul tău cel drept și să-i mântuiești. Și pre mine când mă rog, Doamne, să mi-auz

De la locul tău cel svânt și să-m și răspunz, Ca să nu-m fac voia rea, nice să tânjesc,

Că tu parte face-m-vei să mă veselesc De târgul Sihemului, de valea Sohot,
Că mi l-ai dat cu uríc, cu locul cu tot. Al mieu este Galaad, al mieu Manasii,
De straje-m este Efrem lângă căpătâi. Iuda¹-m este ales de s-au arătat
În giudețe laudat, țărâi împărat. Moáv² mi-a hi la căldări, Edom m-a-ncălța,
Filistenii vor sluji de m-or desculța. Și toț carii mi-au pizmit mi să vor pleca,
Și nainte-mi vor veni de-i voi giudeca. Nime nu mă va-ntiri să fug la cetăț
Cu șanțuri, cu tare străj, cu porț cu lăcăț, Nice m-a-nșira să fug până la Edom,
De oaste-nspăimat, să scap de umbră de om. Și nu vei ieși cu noi război sa ne porț,
Ce ne vei lăsa să him ocărâț de toț. Pentr-aceea ne rugăm ne dă agiutori,
Că de folosul de om este puțân spori. Doamne, într-agiutoriul tău ne vom lăuda
Cu numele tău cel svânt și război vom da Tuturor pizmașilor, și li-om cuteza,
De-i vom lua-n sulite și-i vom râteza.

¹ Pronunțat I-u-.

² Pronunțat Mo-áv.

PSALMUL 60

Mă rog, Dumnezeu! mieu, tu să-m socotești Rugămintea ce mă rog și să o primești. Când strig de la margine, de preste hotari, Tu, Doamne, să mă auz la svântul oltari. Și când sunt în voie rea, tu să nu mă laș, Ce pre stâncă să mă sui la al tău sălaș. Și povață tu să-m fii, cale de scăpat Despre față de pizmaș, razăm și turn nalt, Petrecând în casa ta-ntr-acoperemânt, Supt svânta ta aripă, viață pre pământ. Că tu, Doamne, îmi-ascultă rugă ce grăiesc Și mi-ai dat cu svinții tăi parte să trăiesc, În moșie ce le-ai dat pre loc desfătat, Și-mpăratului vei da să stea neschimbat. Preste rod de rod să-i dai să custe lung trai Denaintea Domnului, ce ți l-ai pus crai. Mila ș-adevara lui cine va grăi Să o poată cugeta în veci ce-a trăi? Și numelui tău cel svânt, preste zâle lungi, Ce-am făgăduit voi da cu jărtve, cu rugi.

PSALMUL 61

În ce chip nu s-a pleca cătră Dumnezeu! Și i să va cuceri biet sufletul mieu? Că de la dânsulu mi-i folos ș-agiutori, Acela mi-i Dumnezeu! și răzămători.

Cu dânsul mă sprejinesc și nu m-oi clăti, Și-n greu ce mi s-a tâmpla el mă va scuti. Pizmașilor, până când veț umbla zăluș,

De veț lega-vă de om, veninaț și cruz?

Și vă puneț de-mproșcaț ca-ntr-un zid plecat,

Gândiți că l-iți rășăpi ca un gard stricat.

Și stați de vă sfătuiți prețul să-m schimbați Și cu sete alerțați cu rău să-m stricați. Din rost în zăceți bineți, de mă îmblânziți, Și din inemă cercați să mă vicleniți. Ce eu tot mă voi pleca către Dumnezeu, Și lui să te cucirești, biet sufletul meu. La dânsul mi-i să răbd, că mi-i Dumnezeu, Spre folos, spre agiutori, nemutat spre rău. De Dumnezeu m-oi spăși, și slavă m-va da, Dumnezeu mi-a agiuta, căce-l voi răbda. Deci să nedejdiuiți spre dâns, că vă zăc, Tot soborul creștinesc, cu mare cu mic. Și inema către dâns toți să vă vărsați, Că-i a nostru Dumnezeu, și să vă rugați. Iară hiii omenești văz că sunt deșert, Și-i văz că sunt mincinos, plini de strâmbăță. Și cu svatul lor cu tot deșert svătuiesc, Și cuvântul nu le stă de câte grăiesc. Pentru-aceea eu vă zăc să hiți înțelepți Și să nu nedejdiuiți către strâmbăță, Nice către apucări să nu lăcomiți, Nice-n bogății ce vin să nu vă uimiți.

1 îl veți.

2 Pronunțat De-ci.

Că de-aceasta Dumnezeu o dat-au ales, Și de-aceasta de daóri eu am înțales Că-i puterea și mila a lui Dumnezeu, Și va-mpărți tuturor după lucrul său.

PSALMUL 62

Dumnezeul meu, Dumnezeu svinte*, Ț-am mânecatu-ți dvorbă nainte. Că pentru tine mi să-nsătează Bietul de suflet; vrând să te văză, Cât de ori multe ce te dorește, Trupul, mișelul, să schimosește, Ca-n pustii dese și-nsecetate, Fără de apă și necălcate.

De m-aș vedea-mă-n svânta ta casă,

Mișelul suflet s-ar desfăta-să,

Prăvind de-aproape svânta ta slavă,

Că de-aș vedea-te fără zăbavă.

Că mi-i mai bună-n toată dulceața Mila ta, Doamne, decât și viața. Ce pentru-aceea ti-oi lăuda-te 'N buzele mele de bunătate. Ț-voi ura bine, și-ntr-a mea viață Să văz de-aproape svânta ta față Și cu mâni tinse să stau la rugă, 'N sfântul tău nume, ce-s a ta slugă. Atunce, Doamne, s-ar sătura-să Bietul meu suflet dintr-a ta masă.

■ 5, 5.

Buzele mele te-ar lăuda-te

Cu bucurie de bunătate, Că mie somnul mi să stârnește

Și-n vremea nopții, de te chitește. Și către rugă de demineată

Gândesc la tine, că-m ești povață. De mă acoperi supt aripi svinte,

Țâindu-mi umbră-n vreme fierbinte, Mișelul suflet lipit să țâne
Preste tot ceasul, Doamne, de tine. N-a putea nime să mă despartă
De-a ta direaptă carea mă-nvață, Iară aceia ce-m cearcă răul,
Fără de veste să-i soarbă tăul. Stârvuri să zacă, căzuț de aramă,
Să nu mai hie nice-ntr-o samă. Hulpile noaptea părț să le facă,
Și zua pasări să nu le treacă. Iară-mpăratul gând depreună
Cu Domnul s-aibă și voaie bună. Și cine este giurat cu Domnul,
Laudă s-aibă de la tot omul. Și să-ș astupe pizmașii gura,
Să să oprească vrajba și ura.

PSALMUL 63

Dumnezău svinte, tu mi-auz glasul*, Ce mă rog ție preste tot ceasul.

■ 5, 5.

Și de pizmașii îm derădică Mișelul suflet fără de frică. Și să m-acoperi de ceata strâmbă Ce dau cu mulțai să-m saie-n gârbă. Că li-i tăioasă limba ca spata, Cu venin iute li-i arcul gata. Fără de veste, cu lancea plină, Vor să săgete cei fără vină. Ne-având de tine, Doamne, săială, Dau de-l împrășcă toț cu năvală. Ș-au întăritu-ș cuvânt de sfadă, Să-ntinză lațuri, să puie nadă. Zăcând că n-are cine să-i vază, Cearcă-n tot ceasul ce să le cază. Ce ei ș-or pierde toată sărita, Cercând altóra să vază smânta. Ce pentr-aceea, Dumnezău svinte, Ce fac viclenii să-i iei aminte. Și te rădică de le spari ceata, Să le slăbască arc și săgeata. Sălă să n-aibă să păgubască, Ca și săgeata cea cuconească. Limbile-ntr-înșii să ostenească, Lumea de dânșii să să ciudească. Și să să teamă de cii tot omul, Să pomenească ce-au făcut Domnul. Și ce lucrează toț să-nțăleagă, S-aibă dreptul inemă-ntreagă. Și toț direpții le va fi fală, Având pre Domnul de sprejineală.

PSALMUL 64

Ție să cuvine, Doamne svinte*, Lauda-n Sion să ți să cânte. Și ție făgadă să va da-să În Ierusalim¹, svânta casă. Să mi-auz și mie de făgadă, Când vei strânge tot omul la radă. Atunci de pârâș fără de lege Și de păgânătăț ne vei șterge. Ferice de cine li-i aleasă De-i vei lua la svânta ta casă, În curțale cele desfătate, Să să îndulcească-n bunătate, De beserica ta de cea svântă, Ce stă cu minune, ne-având smântă. Ne rugăm și noi, Dumnezău sfinte, Să ne-ascuț la ceas de rugămintă. Că svinția-ta ești așezare Pre uscat tuturor și pre mare. Tu sprejinești munțai în vârtute, Când turburez marea cu vânt iute. De valuri, de urlat să-ntrestează Toț păgânii și să spământează. Și de semne ce vād îi ia teamă, Pre cei de departe, fără samă. Demineată când ieș, tu dai rază, Și de tine cina să-mfrâmșază.

■ 5 perechi.

¹ Pronunțat I-e-.

De tine pământul să adapă, Și de bișug nime nu să scapă. Că păraul tău, Dumnezeu, varsă, De sațau gătind tuturor masă. Brazdele pământului le-mbată, Să rodească secere bogată. În ploi bune, vesele să crească Vipturile și să să mulțască. Anul cu cunună l-nărocește Și cu de tot bine l-îndulcește,

,

Câmpii de grășame să să împle Și pustia grasă să să tâmple. În frâmsețe, dealurile nalte Bucurie le-a-ncinge să salte. Să-nvăscură oile, mieorii, Și s-or veseli secerătorii De zăpódii ce vor unda grâne, Și toț vor cânta sătui de pâine.

PSALMUL 65

Strigaț lui Dumnezeu, toț din țară*, Cântaț să s-auză păn-afară Numele lui cél svânt, și-i daț slavă, Daț-i cinste fără de zăbavă. Zâceț cătră Domnul : „Ce-s de nalte Lucrurile tale și-nfricate! Când ieș cu mulțame de putere,

■ 5 perechi.

Pizmașii tăi toț stau cu tăcere. Și pământul ție tot să-nchină, Cu cântare și cu față lină, Și să roagă svântului tău nume, Ce-i vestit de cinste preste lume“. Veniț de vedeț, cui i să pare, Cătu-i Domnul de strașnic de tare, Că-ntrece toț oamenii cu svatul, Și marea o-ntoarce cu uscatul. Și prin văi îș trece oastea lesne, De le-agiuje apa pre la glezne, Și de dânsul toț au bucurie, Că-ș domnește vecii cu tărie. Și ochii lui prăvăsc preste gloate, De văd lumea și limbile toate. Pentr-aceea toț să să păzască, Și greșiții să nu să mândrească. Iară voi, păgâni, fără de price Lui Dumnezeu să-i zâceț ferice Și să-i strigaț cinstea preste gloată, Să-i răsune slava-n lumea toată. Că mi-au pusu-mi sufletul în viață Și piciorul mi-au ferit de greață. Când ne cercai, Doamne,-n strecătoare, De ne-ardeai c-argint în herbătoare, Ne băgai picioarele prin lațe Și scârbele ne puneai în brațe. Că ne-ai suit păgânii în ceafă, Cu rău ce ne fac și ne cer leafă. Ce tu, Doamne, cu lesne ni-i trece Prin pară de foc, prin apă rece,

Și cătră odihnă ne vei duce, La răpaos și la sălaș dulce. Pentr-aceea îț voi intra-n casă Cu tăgadă și cu jărtvă grasă. Și rugile ce ț-am giuruite Le voi da-le să nu să uíte. Cu rostul mieu ce-am zâs la nevoaie Ț-voi aduce cu drag și cu voaie Jărtve de ars cu măduhă grasă Și tămâie, cu mieori de-acasă. Și cu tauri, vătui ț-voi aduce, Vin și pâine, unt și cu grâu dulce. Și vă strângeț de-auzăț tot omul Să vă spui s-aveț teamă de Domnul, De cât bine mi-au făcut și-m face, Și-m ferește sufletul cu pace. Cătră dâns de-am strigat, având scârbă, Mi-au iușuratu-mi greul din gârbă.

De supt limbă i-am nălțat cuvântul

Și s-au auzit în tot pământul.

Că eu de-am iubit vro strâmbătate,

Domnul să nu-m caute-n greutate. Pentr-aceasta Dumnezeu m-ascultă Și mă scoate din grijea cea multă. Blagoslovit să fii, Doamne svinte, Că nu-m lepez mișele cuvinte, Nice mila ț-oprești despre mine, Lăudat să fii, cum ți să vine.

PSALMUL 66

Doamne, tu te-ndură și ne ură-n viață*, De-ț străluminează pre noi svânta față, Și ne miluiește să-ț cunoaștem pașii Pre pământ ce-i merge să ne-nfrângi pizmașii. Să-ț mărturisască năroade și gloate Ce-ai făcut izbânda, și limbile toate. Și păgânătatea s-aibă voaie bună, Că-n dreptul giudeci pre toț depreună. Și limbile toate li-i deschide cale Pre pământ să țâie poruncile tale. Și gloatele toate să-ț mărturisască Ție, Doamne svinte, și să-ț mulțămască De bișug de roade ce ș-au dat pământul, Că ne-ai urat bine, Doamne, cu cuvântul. Năroc și ferice ne-ai dat fără samă, Și limbile toate să-ț aibă de teamă.

PSALMUL 67

Domnul să să scoale, să-i fugă de știre* Toț pizmașii noștri și să să rășchire, Să fugă departe de svânta lui față Cine nu-l iubește și-i caută cu greață. Fum cu sterevie fața să le arză, Și ca de foc ceară, răstopiț să cază,

■ 6, 6.

■ 6, 6.

Și toț pizmătarii de-a lui față svântă Așe să despieie și să cază-n smântă. Iară pre dreptii Domnul să le facă S-aibă de tot bine, viață să le placă. Și cu bucurie să să desfeteze, Nemică de-a lumii să nu-i întresteze. Cântaț cum să cade Domnului pre nume Și să-i faceț cale când vine pre lume, De va să să suie preste scăpătate, Cu svântul său nume și cu bunătate. Faceț bucurie de svânta lui față, Iară pizmătarii să-i cuprinză greață. Săracilor Domnul le este părinte, Văduvelor este giudeț de mainte. De la locul cél svânt unde lăcuiește, Tutinderea-n lume el oblăduiește. Și pre toț îi crește și-i face cu casă, Cu sfat de la dânsul să vor așeza-să. Domnul ce sloboade pre cei din prinsoare, Pre ceia ce-s chișavi da-le-va strânsoare, I-a pune movile ca și în pustie, Să șază mormânturi, pentru gingășie. Din vremea aceea când tu, Doamne svinte, Te milostivisăș de-ț luai aminte Gloata ta cea svântă și-i erai povață Prin pustietate, de-mbla fără greață. Tremura pământul de-a ta strălucoare Și s-aprindea ceriul de vărsa sudoare. Muntele Sinaiul fumăga cu pară, De svânta ta față, și lumina-n țară. Că tu, Doamne svinte, Ț-dedeseș cuvântul

Atunci cu Izráil să stea cât pământul, Să-ț fie moșie, și i-ai datu-i ploaie 'N vreme secetoasă, de vărsa pohoaie, Să-nverzască câmpii, s-aibă vita hrană, Să nu flămânzască mișei preste iarnă. De-a ta bunătate s-aibă bișug mare, Poruncile tale să le strige tare. Și să prinză veste toț de-a ta izbândă, Când va sta-mpăratul să-mpartă dobândă. Iubitul pre steaguri cu multă frâmsețe Va-mpărți pre cete lefe cu blândețe. Și tu, oaste svântă, n-ii1 hi ca mainte, Să te culci afară la tăciuni herbinte, Ce vei dormi-n casă, de ti-i desfăta-te 'N sân de porumbiță,-ntr-áripa argintate. După ceafă aur cu lucoare verde

Ț-va slobozi raze, de nu ti-i încrede.

Ț-va stoli-mpărațai, Cel din ceri, cu slavă,

De-i coperi munțai fără de zăbavă.

Ca-n Selmon când cade omățul de-albește, Așe toată țara cu tine s-a-nvește. Muntele cel mare ce-au pogorât Domnul, Munte cu grăsame de-l știe tot omul, Muntele Vasanul, muntele de lapte, Ce-are pregiur sine multe măguri nalte. Toți munțai aceștia vor râhni Sionul, Măgura ce-a mică ce-a

lăcui Domnul. Ş-au ales într-însă loc să-ş puie cortul, Că-n noi va petrece Dumnezeu cu totul.

1 nu vei.

Când va veni Domnul de-a face căutare, Vei vedea atunce ce-i de oaste mare, Vei vedea carâta unde şede Domnul, Că n-are putere să-i ia sama omul. Mii şi leghioaie, şi sute nescrise, Fără ce-are Domnul, şi oşti ce-s ne-atinse. Şi-ncătró purcede, unde i-i cuvântul, Are călărime repede ca vântul. Şi Domnul dintr-însă departe dă rază, Nu pot sta pizmaşii să cate să-l vază. Văzut-ai Sinaiul când ardea cu pară, Când stai de departe de-l vedeai de-afară. Că te lua groază de urlete multe Şi de glas de bucin ce să vedea-n munte. N-ii2 păţi c-atunce să te îngrozască, C-acum vine Domnul să te miluiască, Să te ia cu sine din plean, din şerbie, Să te suie-n ţară, să-ţ dea-mpărăţie. Prin dare puţână ce ţ-au luat Domnul, Ț-va da bogăţie de-a răhni tot omul, Te va-mbia-n casă şi te-a aşezate

N sălaş cu odihnă, de ti-i desfăta-te. Bună cuvântare s-aibi, Dumnezeu svinte, Zî de zî să-ţ crească slava ca mainte.

Că-n războiul nostru stăm fără de frică, De toi de năvală nu gândim nemică, Ce facem putere cu a ta izbândă, De ni să sporeşte nainte dobândă. Că tu, Doamne svinte, cu lesne ni-i scoate

1 stăteai.

2 Nu vei

Cu a ta vârtute de la prag de moarte. Iară pre pizmaşii vei lovi din frunte, Di-or sta ca pologii capete căzute. Vârv de păr din vină nu li s-a ierta-să,

Ce cu vârv măsura le vor da cea rasă.

N-or putea să scape nice-n vârv de munte,

Că din Bazan Domnul i-a prăvăli iute

Şi-i va băga-n mare de-i vor vedea fundul, Să le zacă-n mestec oasele cu prundul. Vei brodi prin sânge ca şi de mainte, Ce limpiia câinii, de vei ţânea minte. Cându-ţ mergea Domnul la război în frunte, De sta polignite stârvurile crunte, Ieşia atunce tot omul să vază Pre-mpăratul nostru război ce lucrează.

Când să-ntorce-acasă îi mergea nainte

Boierii şi curtea şiraguri tocmite,

Prin cântări de şiruri de jocuri de fete,

De le da-mpăratul dar fără scumpete. Din cetele toate, din năroade mare Venia la Domnul bună cuvântare, Şi din toată viţa cea izrailească Să cânte pre Domnul şi să-l proslăvească. Micu-i Veniamin şi puţan cu ceata, Ce-i la război iute şi ager cu spata. Boierii Iúdei1, ce mergea din frunte,

Zavilon, Neftalim, cei cu steaguri multe, Și cu toți boierii, când ieșia-n oaste, Împungea pizmașii cu sulita-n coaste. Mergea fără frică și fără de greață,

1 Pronunțat I-ú-.

Că tu, Doamne svinte, le erai povață. Deci poruncește cu svânta ta sâlă,
Și să să-ntărească pre noi a ta milă Care-ai făcut, Doamne, și veste să-ț iasă
Preste Ierusalim, din svânta ta casă. Daruri împărațai ție să-ț aducă,
De frică să-ț aibă și hiara de luncă. Taurii cei coarneș să să spământează,
Și vacile grase să nu să cuteză Să să mai rădice să ne împresoare,
Strecuraț c-argintul să calce-n picioare. Ce tu, Doamne svinte, păgâni ce cer svadă
Să-i rășchiri departe și să-i dai în pradă. De pre la Eghipet rugători să-ț vie,
S-apuce nainte de la Tiopie, Și toți împărațai ce sunt preste lume
Să vie să cânte svântului tău nume. Și să-ț cânte, Doamne, când te vei sui-te
Pre din sus de ceriuri, despre răsărite, Să-ț slobozăști glasul și să-ț dai cuvântul, Să tremure lumea
și cu tot pământul.
Să-ț trimiță slavă, Doamne, cu credință, Să-ț cânte creștinii cu prea cuviință.
Când de preste nûori, Doamne, ti-i ivi-te Minunat cu svinții ce ti-i pogori-te
În creștinătate, și să ne dai sâlă, Domnul lui Izráil, cu svânta ta milă.
Că ție să cade bună cuvântare, De-a ta-mpărăția ce-i cu așezare.

1 Pronunțat De-ci.

PSALMUL 68

O, Dumnezeu svinte, tu mă scoate De pohoi de ape, toi de gloate, Ce-m vine la suflet, și de gloduri
Cu pâcle adânce, fără poduri. Că sunt încungiurat de adâncuri, De mă trage vivorul la smârcuri.
Strigând mi-au venitu-mi ametală, Mi-au amurțât limba-n osteneală. Ochii să tâmpiră de zăbavă,
Dorind, Doamne, de svânta ta slavă. Și pizmașii miei stau împotrivă, Fără număr, cu ceată zlobivă.
Perii capului mieu covârșiră, Asupra mea când stau de să-nșiră. Fără vină mă dederă platnic, Și tu,
Doamne, mă știi de sunt pradnic, Și greșelele m-știi de grămadă, Că de tine nu-mi este tăgadă.
Pentr-aceea mă rog, Doamne svinte, Și de mine să-ț fie aminte, Să nu ducă dreptii rușine Și
necinste-n ceva pentru mine, Că eu pentru tine duc ocară Și muștrare ce-mi vine din țară, Cu
răceală ce-m iese pre față, Cât de mine li-i fraților greață. Ce-s cu mine născuț dintr-o maică Vor
de sine strein să mă facă.

Petrec pizmă și muștrare deasă. Și cându-m postesc mișelul suflet, Duc ocară ce nu-m este-n cuget.
Iară când mă-mbrac în strecătoare, Le sunt de batgioc în sărbătoare. Ceia ce beau la crâșme mă
cântă Și pre la porț mă iau în prohită. Iară eu cătră tine cu rugă Mă rog, Doamne, că sunt a ta slugă.
Și-m cerc vreme să mi-aflu-ndemână De la tine să iau milă plină. Și să mi-ascult, Doamne,-ntr-

adevară, Să nu mă laș să hiu de ocară, Nice să laș să m-afunde tina, Ce să rădici de pre mine vina. Și să scap de cine mi-s cu greață Și de genuni adânci, line-n față. Vivorul apei să nu mă tragă, Să mă-nghiță genunea cea largă, Nice smârcul buza să-ș deșcheie Să mă soarbă și să să încheie. Ce să mi-ascult, Doamne,-n greutate, Că-ț este mila cu bunătate. Și cu ale tale ieftinețe Să cauț cătră mine cu blândețe. Să nu-ț ascunz a ta svântă față Despre mine, Doamne, cu vro greață, Ce-ț sunt slugă, și-n mișelătate Să mi-auz de sârg cu bunătate. Mișelul să-m iei suflet aminte

Și să-l izbăvești, Dumnezeu svinte. Pentru pizmașii miei tu mă scoate, Că tu-m cunoști muștrările toate. Pășcăiala m-știi și de ocară, De pizmașii ce-m supără-n țară. Sufletului muștrare-i sosește Și mișelăciune-i prisosește. Așteptam cineva să mă plângă La nevoaie ce sunt și la tângă

,

Să mă mângâie, și n-ăvea nime Să să găscă din omenime. Și mă hrăriră-n foame cu here Ceia ce i-am hrănit-i cu miere. Și-n sete cu oțat m-adăpară, Să le fie masa de ocară. Să să puie-nainte-le cursă, Ce-m dederă oțat pentru mursală. Să-ș ia plata și să să smintească, Și-ntunecăciunea să-i orbască. Să nu vază când vor da de scârbă, Să-i zgârcească răutatea-n gârbă. Și să-i verse Domnul cu mânie, Să-i agiungă undă cu urgie, Să le fie curțăle pustie,

Și casele de dânș să rămâie, Nime-ntr-înse să n-aibă să șază, Să șuire cine-a-ntra să vază.

Că pre cela ce i-ai dat certare Alergară să-l bată mai tare. Și mă preste rane usturară, Preste-adaos mai mult mă muștrară.

Dă-le și lor adaos pre vină,

Pre greșală certare deplină. Și să nu-ț încapă-n dreptate,

Ce să le raz numele din carte. Cu direpții să nu-i scrii la viață,

Și să li să puie vina-n față. Iară eu, într-a mea lăngegiune,

Te am, Doamne, de vindecăciune. Și ț-voi lăuda cinstitul nume,

Doamne svinte, cu cântec pre lume, Și cu laudă te voi mări-te,

Pentru ca să-ț placă, Doamne svinte, Decât vițal tânăr, când răsare,

De-i cresc coarne și gemănări tare. Să mă vază mișeii, să salte

Cu veselii, cu cântece nalte. Cercaț pre Dumnezeu fără greață,

Să vă custe sufletele-n viață. Că mișeilor Domnul le-ascultă

Și-i sloboade din grija cea multă. Și ferecățai săi nu-i defaimă,

Ce le trimite vești bune-n spaimă. Lăudați-l, ceriuri și pământuri,

Cu dealuri, cu șesuri și cu câmpuri, Și mărire vesele să salte,

Cu unde s-arunce valuri nalte. Câte-ntr-înse să mișcă ș-au viață,

Să să veselească cu dulceață. Că Dumnezeu au dat mântuință

Sionului, să n-aibă sâință. Și cetățâle toate s-or face

’N jidovime și vor sta cu pace, Să lăcuiască și să petreacă, Și urice pre dânsă să-ș facă. Slugile tale ce-s cu credință Să-ș descalece-ntr-însă sâmânță, Ce iubiră preasvântul tău nume Decât binele tot de pre lume.

PSALMUL 69

Doamne,-ntr-agiutori să-m iei aminte* , Să mi-auz de sârg, Dumnezeu svinte. Cine-m cearcă răul, rău să pață, Să-i lovască răceala din față. Să să-ntoarcă de sârg cu ocară Ceia ce mă pâșcăiesc în țară. Și direpții s-aibă voaie bună, Să să veselească depreună. Și toț ceia ce te, Doamne, cearcă, Bucurie deasă să nu-i treacă. Și să-ț aibă pururea a zâce : „Mărit să fii, Doamne, cu ferice! “ Și ceia ce-ț iubăsc de izbândă, Să le vie pururea dobândă. Iară eu, ce sunt mișel și meser, Să ies, Doamne, de la tine vesel. Că-m ești agiutori și sprejineală, Și vin, Doamne, fără de pesteală.

■ 5 perechi.

PSALMUL 70

Cătră tine am nedejde, Doamne, cându-s în primejde. Și să nu-m vie sminteală, Preste veci să duc stideală. Și cu a ta dreptate Să mă scoț din greutate. Și te pleacă de mi-ascultă, Să mă scoț din grije multă. Să-m hii Domn și sprejineală, Și stâncă despre năvală, Și razăm, și năzuință, Și să-m hii și mântuință, Să mă scoț de mâna strâmbă

Și să-m iei răul din gârbă.

Că tu-m ești, Doamne, răbdare,

Doamne, cu nedejde tare,

De la vrastă de pruncie Îm ești razăm și tărie. Din maică-mea din mătrice M-ai închegat, și ț-voi zâce Cântare nepărăsâtă, Că sunt a mult de prohită. Ce tu-m ești agiutori tare, Și-m vei umplea de cântare Rostul, de ti-oi lăuda-te, De slavă, de bunătate Și de mare cuviință, Toată zua cu credință.

Nu mă urni-n bătrânețe Dintr-a tale ieftinețe. Când virtutea mi s-a stinge, Mă rog, Doamne, de m-ii strânge. Și de ceata cea zlobivă, Ce ți să pune-mprotivă, De-m străjiuiesc bietul suflet Și mă grăiesc cu rău cuget, Să dea-n goană după mine, Zâcând că-s urnit de tine: „Bine că ne-au venit toană, Blămaț să-l luăm în goană, Să-l apucăm fără gloate, Că de-acum nu-i cine-l scoate“. Ce mă rog, Dumnezeu svinte, Să le scurtez din cuvinte Și să le dai război iute, Să-m fii agiutori din frunte, Să le pui răceala-n față, Și de spate să-i ia greață. Și să pieie cu ocară, Să le margă vestea-n țară. Aceia ce mă vinează, Și mă pârăsc să mă piarză, Cu rușine să să-mbrace Și să n-aibă-ncătro face. Cari cearcă să mă prinză, Răutatea să-i cuprinză. Iară eu hie-n ce vreme

1 mă vei.

Lângă tine nu m-oi teme, Ce ț-voi adaoge cântec, Din zúori de când mă mânec. Și rostul meu preste țară Îț va striga de-adevară, Toată zua cu priință Ț-va spune de mântuință, Că cu scrisul n-am vârtute Să iau sama de oști multe. Ce ț-voi intra cu tăcere, Doamne,-n svânta ta putere,

Că de ce ț-voi țânea minte,

De-adevărate cuvinte

Dintr-a ta svântă scriptură,

Ce mi-au dat învățătură, De la vârstă cuconească, Și de-acum să să vestească, Ce ți-voi spune de ciudese, De minuni, de semne dese. Și-n vârstă de căruntețe, Și până la bătrânețe, Să nu mă laș, Doamne svinte, Neluț de tine-aminte, Până când voi putea spune De brațul tău, de minune, Preste rude să să tinză Și de veste toț să prinză De sala ta de cea svântă, De-adevară fără smântă, Doamne, și până la nalturi, De sa știe-n toate laturi,

Ce mi-ai făcut minuni mare. Cine-i ca tine de tare Și să-ț hie deprotivă 'N hire bună, milostivă? Când te-ai arătat cu scârbă, Mi-ai lăsat răul în gârbă. Ce iarăș mi-ai datu-mi viață, Când te-ai întors cu dulceață. Și m-ai scos de la prăpaste, Ce-m vinisă cu năpaste, Ivindu-te cu mărire, De m-ai scos de la pierire. Că te-ai întors cu priință, De mi-ai trimis mângâință. Și din prăpaste adâncă M-ai scos și m-ai pus pre stâncă. Pentr-aceea, Doamne svinte, Îț voi țânea și eu minte Și te voi lăuda-n gloate, Prin năroadele prin toate. Cu vase ce-s de cântare, Adevara ta cea mare, Și-ntr-alăute cu strune Ț-voi cânta cu viersuri bune. Că svinția-ta ești Domnul Lui Izraël ș-a tot omul. Și mi s-a bucura rostul Cu sufletul mieu cu totul, Pentr-a ta răscumpărare, Cântându-ț dulce cântare. Și limba mi s-a deprinde

Toată zua grăind pilde De svânta ta adevară, Și toț pizmașii din țară Să le pui răceală-n gârbă, Aceia ce-m cearcă scârbă.

PSALMUL 71

Doamne, dă-ț giudețul la-mpăratul* , Dă-ț și dreptatea și tot sfatul, Să ți-l țâie hiiu-său ce are, Să domnească, să hie crai tare, Să-ț giudece lumea-n dreptate, Să n-aibă mișeii strâmbătate. Pacea-n lume ca munțai să crească, Dreptatea dealuri să-ș ivască. Să-ș facă mișeilor giudețe, Asupriții să-i ia cu blândețe, Pre clevețnic și pârâș să plece, Și puterea strâmbilor să sece. Și să custe ca soarele craiul, Și ca luna să-i hie lung traiul. Și să-ntreacă preste rod de rudă, Că s-a pogorî fără de trudă În fățare ca roua pre lână Și-n pământ ca picătura lină. 'N zâle-i dreptatea va da rază, Pre mulțame de pace să șază,

■ 5 perechi.

Până când să va rădica luna, Ca să-mpărățască totdeauna, De la mare și până la mare, 'N tot pământul domn cu așezare. Etiopii nainte-i să cază, Să să-nchine și-n pace să șază. Și pizmașii lui țarnă vor linge, Când la-nchinăciune-i să vor strânge. Împărații de pre Marea Albă Îi vor veni cu daruri la treabă. Și din ostrove de la toț craii Daruri îi vor aduce cu aii. Împărațai arăpești și Sava I-or da daruri și-i vor prăvi slava. Și i să vor închina toț craii, Toț păgânii slujindu-i cu aii. Că mișelul l-a scoate din sâlă, Și de cei săraci îi va fi milă. Și cu mâna sa cu cea-ndurată Le va da prin suflet craiul plată. Prin camătă și pentru tot prețul Le va scoate capul cu giudețul. Și va fi cinstit svântul lui nume 'Nainte-le, de să va ști-n lume. Că va costa cu crăie dulce, Și arapii aur i-or aduce.

Pentru dânsul făgadă vor face, Toată zua i-or ura cu pace. Bișug mare să rodească-n țară, Să să suie și preste hotară.

Să să nalțe spicul ca Livanul,

Să le prisosască pre tot anul. Și vor înflori de la cetate Ca iarba, sătui de bunătate. Fericitu-i va fi svântul nume, În toț vecii, și slăvit în lume, Că mainte de soare trăiește Numele lui, de să proslăvește. Și cu dânsul îș vor ura bine Neamurile lumii, cum să vine. Și păgânii cu toțai vor zâce Să trăiască craiul cu ferice. Blagoslovit să fii, Doamne svinte, De ciudese ce faci preste minte, Blagoslovit să-ț aibi svântul nume, Preste veci slăvit să fie-n lume. Și să-ț umple slava-n tot pământul, Și să-ț fie, Doamne,-ntreg cuvântul.

PSALMUL 72

Cātu-i Domnul de cu bunătate* Lui Izráil, de nu stă departe De la cei cu inemă direaptă, Ce sânt cu știința cea curată. Iară mie mai să strămutară Picioarele, de să lunicară. Puțân de n-am smintit din cărare, Să mă scap în gios cătră pierzare.

▪ 5 perechi.

Că râhnii pre cei fără de lege

Și pre cei răi năroc ce le merge, Cât de moarte ei nu bagă samă,

Și de boală cu lesne să-ntramă. Și cu oamenii n-au osteneală

Să ia bătăi pentr-agoniseală. Pentr-aceea căci le prisosește

Bogățâia carea-i sămețește, Că sunt îmbrăcaț din strâmbătate

Cu vicleșug de păgânătate. Le-a ieși strâmbătatea ca săul

Ce l-au adunat cu de tot răul. Să desfetează și să dezmiardă

În strânsură strâmbă și de pradă. Năslesc de grăiesc de ce le place,

Cu vicleșug să facă nepace. Strâmbătatea în sus răsunară,

Să s-auză tutinderea-n țară. Ș-au pus în ceri gurele de cască

Și-ș trag limba pre pământ să pască. Pentr-aceea își va-ntoarce Domnul

Cătră sine pre-ai săi, pre tot omul. Și zâlele li s-or afla pline,

Cându-i va lua Domnul cu sine. Și de-ntreabă neștine de Domnul :

„Cum ia sama și ști de tot omul? Dară are și Cel de Sus minte,

Să ia sama de toate cuvinte?“ Că aceștia ce-s cu sămeția.

Ce i-au întăritu-i bogățâia, Le pare că va fi stătătoare,

Să-ș petreacă tot cu sărbătoare. Ce eu, iarăș, am zâs și voi zâce :

„Oare hi-m-va cândva vro ferice, Căce-m este inema direaptă,

Și mânule-n știință spălată?“ Toată zua cu rane pre spate,

Și clevetnicii stau deoparte, Demineată de la mânecușuri

Până-n sară ce mărg la culcușuri. Ce eu le-am zâs destule cuvinte,
Și iarăș li-oi zâce, Doamne svinte. Și tu, Doamne, Ț-ai dat giurământul
Cu hiii tăi să stea cât pământul. Și de-aceasta a cunoaște m-pare
Și mi-i trudă de-aș intra mai tare În svânta ta, Doamne, svințitoare,
Să-nțăleg giudețul din scrisoare, De sfârșitul fietecărúia,
Că nu li s-a veghea nimăruia. Și pre-aceștia ce fac strâmbătate
Îi vei da să pață răutate. Cu mândria lor îi vei da-n râpă,
Și ș-vor pustii casa, de pripă. Vor pieri cu totul și s-or stânge
Cu fărădelegi cu ce ș-vor strânge. Când s-or deștepta din ce-ș visază,
Bine ce ș-au visat să nu-ș vază. Să le lepez obrazul departe,
Doamne, dintr-a ta svântă cetate. Că-ntru mine inema mă arde
Și căldura din rărunchi îm scade.

De batgiocurit într-acea oară, Ca un dobitoc Ți-s de pohoară. Sunt cu tine-n tot ceas pre-ndemână,
Și tu mă Țai de direapta mână Pre sfatul tău, de-m ești și povață, Să mî iei în slavă și-n dulceață. Că
eu altă pre pământ n-oi cere, Numai ce-m dă-n ceri să te-aib avere. Că de-aceasta mi-i inema sacă,
Și trupul, miselul, ce-a să facă? Ești-mi, Doamne, inemă și parte, Și avere strânsă de departe. Carii
să de tine depărtează, Îi vor duce de pripă să-i piarză. Vei răspierde pre cine s-abate De la tine,
Doamne, spre păcate. Oară eu m-oi lipi lângă tine, Că-m esti, Doamne, nedejde spre bine. Și voi
ieși fără de zăbavă, De Ț-voi mărturisi svânta slavă, Și hiica Sionului să vază Hvala ta, din poartă-ș,
lăsând rază.

PSALMUL 73

A ce, Doamne, ne-ai urnit departe*, Ne-ai părăsât și nu ne Țai parte? Turmei tale te-ai întors cu
scârbă, De o ai lăsat cu rău în gârbă.

■ 5 perechi.

Adu-Ț, Doamne, de turmă aminte, Ce Ț-ai agonisit de mainte, Cu toiagul ce Ți-i de moșie, Ce-ai
scumpărat să-Ț fie-n vecie, Și muntele ce-ai ales, Sionul, De-ai făcut lăcuință cu omul. Ce să-Ț rădici
mâna ta cea svântă Pre pizmașii ce vin de fac smântă Cu vicleșug în svânta ta casă, Să-i despoaie
veșmânt de mătășă. Că să lăudară-n sărbătoare Să-i puie veșmânt de strecătoare, Să o umple de
steaguri, de semne, Să dărâme ca-n dumbravă lemne, Cu săcuri unșorii să-i oboară, Să-i dezbrace
aur cu ozoară, Și ușile cele aurate, De ciocane, zac pre gios călcate. Beserica ta, Doamne, cea
scumpă, Aprinsără cu foc să o rumpă, Și sălașul svântului tău nume Îl huliră păgânii în lume, Și cu
rudele lor să-nvitară Să-Ț oprească jărtvele din țară. Că să vorovăsc, Dumnezeu svinte, Cu sfat rău,
cu deșerte cuvinte: „Să-i oprim de-acmu să nu cuteze 'N țară lui Dumnezeu să-i sârbeze, Nice să
mai lăsăm să să-ndemne Să să mai rădice-ntr-înșii semne. Proroci încă n-au să le găcească, Să
poată de noi să să păzască“.

Dară până când, Doamne, pizmașul Îl vei lăsa de-ț strică sălașul? Și svântul tău nume l-întărită
Pizmașul cu gura cea urâtă. A ce ți-întorci mâna de la arme, De nu-ț laș direapta să-i destrame?

Ce tu, Doamne svinte și-mpărate,

Dintr-a ta bătrână bunătate

În mijloc ți-ai pus izbânda-n lume,

De ți să vestește svântul nume. Tu ai încheat marea-n vârtute, Când o ai despărțat cu vânt iute, De
ți-ai deschis oamenilor cale, Și nu s-au udatu-să prin vale. Tu ai bătut zmeii preste moale Cu marea
ce-ai lăsat ca din foale. Pre chitul ce goniia să-nghiță I-ai zdrobitu-i capul, să să sâmtă, Și l-ai dat
tiópii să-l mănânce, Să nu poată să să mai rădice. Tu ai dat fântână apătoasă În pustie din piatră
vârtoasă. Cându-ț era oștile-nsătate, Le-ai adăpat cu părau de lapte. Tu ai săcat apa Iordanul², În
vremea sa, când varsă la anul, Și ți-ai trecut oamenii cu lesne, De le-au agiuns apa pre la glezne.

1 Pronunțat ti-o-.

2 Pronunțat I-or-.

De la tine zua luminează,

Și noaptea cu stelele dă rază. Tu ai tocmit luna de dă zare,

Și soarelui i-ai dat de răsare. Tu i-ai dat pământului frâmsețe,

De l-întoarce vara-n tinerețe. Primăvara-i de tine făcută,

Să plodească roua roadă multă. Și să-ț aduci aminte de turmă,

Pizmașul să nu i să ia-n urmă, Și să-ț facă numelui ocară

Nebunii ce-s pre-aproape de țară. Nice să dai gadinilor voaie

Să-ț facă oițelor nevoaie. Sufletele cele ovilite

De la tine să nu să uite, Nice să-ț laș, Doamne, giurământul

Ce l-ai făcut să stea cu pământul. Că cetele cele-ntunecate

Casa ș-au umplut de strâmbătate. Și să nu-ț laș smeriții să pață

Rușine și muștrare cu greață, Că mișeii îț vor vesti-n lume

Și-ț vor fâli cinstitul tău nume. Pentr-aceea, Doamne, te rădică

Cu giudeț, să-ț aibă toț de frică, Și-ț ado aminte de ocară

Ce brodesc nebunii până-n sară. Nu uita de glasul cel de rugă

A mișeii tăi în vreme lungă,

Când pizmașii tăi ce ni-s cu greață

I-ai lăsatu-i în sus de să nalță.

PSALMUL 74

Mărturisi-ne-vom, Doamne svinte*, Denaintea ta cu rugămintे Și vom chema preasvântul tău nume De-l vom vesti tutinderea-n lume. Când voi lua de la tine vreme, A giudeca drept nu m-oi teme. Că pământul s-au șters de să roade, Și de pre dâns să topăsc năroade. Ce eu l-am întăritu-l de toate, De-am așezat năroadele toate. Păcătoșii i-am oprit de poarne, Și greșiții să nu scoată coarne : „Nu vă rădicareț coarne búori,

Nice vă rădicaț gura-n núori,

De grăiț spre Domnul strâmbătate,

Cu vicleșug, cu nedereptate“.

Că nu veț ști oare despre soare Vine Domnul, să vă dea strânsoare? Au vă vine de la scăpătate, Când va lua sama de păcate? Au doară vă vine despre munte, Când s-a ivi ca un fulger iute? Că Dumnezeu giudecă-n tărie Și nimărui nu-i cu fățarie. Pre uni-i pogoară și-i smerește, Pre alții îi rădică și-i crește. Că păharul este îndemână

■ 5 perechi.

În tot ceasul la Domnul amână, Cu vin prísne și plin de diresuri, Din carele dă plată-ntr-alesuri. Și dintr-însul într-alt va derege, Să bea drojdii cei fără de lege. Iară eu în veci m-oi bucura-mă Și m-oi veseli fără de samă, Când îț voi cânta, Dumnezeu svinte, Cu Iacov davorindu-ț denainte, Când sulița strâmbilor cea lungă O voi frânge, să nu dea să-mpungă. Și dreptul ș-a rădica steagul, De va bate strâmbii cu toiagul.

PSALMUL 75

Știut este Dumnezeu în jidovime* Și i-i svânt numele mare-n zrailime. Locul său cel svânt cu pace și-l așază, Din Sion lăcașul lui sloboade rază, De-ngrozește pre păgâni să nu să miște, Arc și suliță, și scutul să-ș rădice. Minunat strălucești, Doamne, de la munte,

De-ngrozăști pre toț păgânii în oști multe.

Că le dai spaimă prin somn când dorm cu dulce,

Cât dobânda cea de-amână nu-ș pot duce.

Că de-a ta, Dumnezeu svinte, căutătură Pier pizmașii de să fac ca nește zgură.

■ 6 perechi.

Carii scapă de războiul tău, fug tare, De-i oboară-n fugă somnul de călare. Dară cine nu s-a teme, Doamne svinte, De-a ta groază ce-i vestită de mainte? Și tu, Doamne, de demult ți-ai dat cuvântul Că ești Domnul ce-a să giudece pământul. Cu tăcere toată lumea stă de-așteaptă Pre giudeț ce le vei face să ia plată. Și atunci pre toț blânzâi vei alege De-i vei scoate dintre cei fără de lege. Pentru-aceea vă luaț sama tot omul, De vă rugaț cu tot gândul cătră Domnul. Și ferită să nu vă scape gând din minte, Ce să prăznuiț în rugă cu herbinte. Și când vă rugaț spre Domnul cu făgadă, De ce grăiț să pliniț fără tăgadă. Și veniț cu pominoace pregiur Domnul, Boierime și prostime, cu tot omul. Și cu frică staț la rugă să vă ierte, Când de suflet va-mpărți să nu vă certe. Că Dumnezeu decât craii mai rău bate, Și vă luaț toț aminte de păcate.

PSALMUL 76

Am strigat cu glasul meu, Dumnezeu svinte, Și mă rog să-m înțălegi de rugămintele. Cătră tine-n zi de grije strig cu jele, Cu mâni tinse-n vremea nopții, prin greșele Și prin spaimă să nu-m vie-nșelăciune,

Să mă mângâi, mă rog, Doamne,-n slăbiciune. Că mișelul meu de suflet te chitește Și de tine pomenind să veselește. Nevoit-am ș-am slăbit din bietul suflet, Lăsând somnul și odihna, stând în cuget.

De mânăneală n-am putut grăi cuvinte,

Cugetat-am și de zăle de mainte,

De pre veci, de mi-am luat învățătură,

Și mă noaptea chitiia¹-n svânta scriptură. Să izbește bietul suflet de scâncește Pentru Domnul de mult veci ce zăbăvește. A ce, Doamne, ne-ai urnit așe departe, De nu-ntorci precum ne-ai fost cu bunătate? A ce, Doamne, îți laș mila de-i tăiată Și direapta ți-ai închisu-ț cea-ndurată? Vei să-ț umpli pre tot rodul graiuri svinte, Ce te-ntoarce cătră noi cu-ndurăminte. Și să nu-ț uîț de-a tale ieftinețe, Să-ț întorci mânia svântă spre blândețe. Că eu, iarăș, de ce-am zâs acmu voi zăce Că dereapta ta le schimbă cu ferice. Și de lucrurile tale eu țai minte, De ciudese din ceput, Dumnezeu svinte. Și prin lucrurile tale m-oi deprinde, Din cepăturile tale luând pilde. Dumnezeu, din svântul tău sălaș faci cale, Când stolești cătră război oștile tale. Cine-ț este, Doamne svinte, deprotivă De mărire și de hire milostivă?

¹ chitiiam.

Tu ești Domnul din ceput ce faci ciudese,

De te-arăț în oastea ta cu semne dese.

Că tu, Doamne, ți-ai luat-ț oastea-n brațe,

Când i-ai scosu-i din șerbie și din lațe

Pre toț fiii lui Iiacov din Eghipet,

Că le-ai auzât de muncă și de țâpet.

Când te-ai pogorât la dânș într-acea țară,

Toate apele cu sânge să-nchegară.

Și cu urlate ploi mare vărsa tare, De herbea undele-n bezne ca-n căldare. Și din núori mergea hreamăt și săgete, Să-ngrozască eghiptenii, să să certe. Glasul tunetului tău trăsniia-n roată, De-ț lumina fulgerile lumea toată. S-au strămutat de cutremur tot pământul, Când ai tăiat cale-n mare cu cuvântul, De-ai uscat într-însă vaduri în vânt mare, Că tu, Doamne, ai făcut cărări prin mare. Și nu laș să să cunoască a ta urmă, Cându-ț treci prin fundul mării svânta turmă, Cu Moisei și cu Aron ce-ai pus povață, Să o poarte pre pășiune cu dulceață.

PSALMUL 77

Oamenii miei, să-m luaț aminte Legea ce v-am dat, și la cuvinte. Să vă plecaț, ce-am zâs să-nțelegeț, Cuvinte din rostu-mi să culegeț. Că din rostul meu voi scoate pilde

Și ciumilituri, ce voi deschide, Din bătrâni luând începătură, Precum aț înțăles din scriptură. Și părinții voștri cu poveste V-au spus-vă de-aț prins toț de veste. N-au putut cuconii lor s-ascunză De cătr-álte roduri, să n-auză, Fala Domnului să o grăiască, Minuni și puterea să-i vădească. Și au pus lui Iacov mărturie, Să-i stea legea-n Zrail cu tărie. Ce ne-au dat părinților credință, Să-ș învețe fiii să să sâmță, Și să ia-nvățătură nepoțai, Cuconii lor să știe cu toțai. Pre Dumnezeu nedejdea să-ș puie Și faptele Domnului să spuie, Și poruncile lui să le cerce, Să nu fie ca părinț ce-i fece, Rod ce mânîe și să-ntărâtă, Rod cu strâmbă inemă de smântă. Ce nu stă cu Domnul în credință, Și la suflet nu va să să sâmță. Fiii lui Efrem ce bat cu arce

Dederă dos la război de lance,

Că cu Domnul nú-ș țan giurământul,

Nice-i feresc legea și cuvântul.

Bunătatea Domnului uitară Și ciudese ce-au făcut în țară, Prin Eghipet ce le-au făcut Domnul Minuni mare de-au văzut tot omul,

În Tanéos, în loc de câmpie, Când le scotea moșii din șerbie. De-au desfăcut marea să-i petreacă, Să le dea moșie să le placă. Când au potprit marea ca-ntr-un foale, De i-au trecut preste-arină moale. Și zua le-au pus núor povață Prin pustie de-au mări fără greață. Iară noaptea le-au țanut lumină Cu stâlp de foc, ca de zî senină, Au despîcat piatra în pustie,

De i-au adăpat cu apă vie,

C-au slobozât izvoară din stâncă,

Cu părauă cu apă adâncă.

Ce ei preste bine îi greșiră, Și la loc de secetă-i cântiră, Ispitind pre Dumnezeu prin gânduri Și cerșindu-ș bucate cu rânduri. Și pre Dumnezeu îl clevetiră, De grăiră asupra-i cu pâă : „Dară poate Domnul să găteze Mese-n pustii să ne ospeteze? C-au lovit cu toiagul în stâncă, De-au purces dintr-însă ap-adâncă, Și părauăle s-apătoșară, De băură toț și s-adăpară. Dară putea-ne ne va da și pâine, Să ne facă masă și pre mâine?” Pentr-aceasta s-au mâniat Domnul Cu urgie mare spre tot omul Și ș-au slobozât într-înșii focul,

Prin izrailime prin tot locul. Pentru căce n-avură credință, Să le dea Dumnezeu mântuință. Și nuoră ceriul ca de ploaie, De l-au deschis de-au vărsat pohoaie. Că le-au plouat să mănânce mană, Pâine din ceri, îngerească hrană. Și le-au trimis de sațau merinde, Fănină de grâu cu unt în stride. Mânca omul pâine îngerească, Ce-i hrăniia Domnul să-i crăvască¹, Rădicat-au despre-austru vânturi, De le-au adus crâsteii² cu cârduri, Că slobozî-n puterea sa livă, Vânt ce nu-i stă nemică-mprotivă, Și le-au plouat pécie destulă, Să le fie inema sătulă. Ca arina mării sta de multe Pasări pregiur tabără nezmulte, De mâncară și să săturară, Și gingășitura nu-ș uitară. Și nu căuta că li-i gura plină, Ce poftiia pepeni și slănină. Și le-au trimis Dumnezeu urgie, De muriia să nu mai rămâie. Și din ceia ce-s aleș de frunte Căzură mult ca de război iute. Și nemică nu să folosără

1 Ar putea fi citit și cârvască.

2 Ar putea fi citit și cârsteii.

Dintr-atâta, ce iarăș greșiră. Că nu vrură să stea cu credință,
Din ciudesele lui să să sâmță. Zălele ș-trecură fără treabă,
Și aii să dusără cu grabă. Cându-i ucidea să-i concenească,
Căuta pre Dumnezeu să-l găscască. Și s-întorcea mânecând spre Domnul,
Cătră rugă, părăsându-ș somnul, Țâind minte că Domnul le-agiută,
De le tinde mila sa cea multă. Și numai din gură l-îndrăgiră,
Și cu limbile sale-i mințără. Inema de dâns le sta departe,
Și-n tocmală-i n-avea dereptate. Ce Domnul li-i cu ieftinătate,
De le șterge din toate păcate, Stâmpărând urgia să nu-i arză
Și mânia oprind să nu-i piarză, Văzând Domnul că-s carne și sânge,
Și ca de vânt cu lesne s-or stânge. Cât l-au mâniatu-l în pustie
Și l-au îngânat prin apă vie! Întorcând și ispitind pre Domnul,
Și cutezând lui Dumnezeu omul, A-l mânia ș-a nu țânea minte
De zî ce i-au scosu-i de mainte Cu mâna sa de la greutate,
Scoțându-i și țâindu-le parte. Ca și în Eghipet cu ciudese
Și cu minuni Domnul ce dedese,

În eghipteni făcând arătare Și-n Taneos, în câmpul cel mare. Apele sta cu sânge-nchegate, Și fântânele toate-ncruntate. Le-au prăvălit izvoarele-n sânge, Să n-aib-a bea-n sete ce-i va strânge. Muște cânești le-au trimis să-i piște, Și-ntr-așternut broaște să le miște. Cu gândacii i-au sterpit de poame, Cu lăcusta i-au băgat în foame, Și cu smida le-au făcut scumpete, Și viile le-au întors în sete. Murii le-au bătutu-le cu brumă, Și de dobitoc n-au rămas urmă, Că le-au ucis grindina și focul, De le-au pierit averea cu totul. Slobozând asupra-le urgie, Cu îngeri cumpliți și cu mânie, De ș-au făcut mâinii cărare

Ș-au slobozât într-înșii pierzare,

De le era-n tot ceas moartea-n hoarbă

Cu dobitoc cu totul să-i soarbă.

De n-au scăpat frunte de prăsâlă, Ce le-au pierdut feții fără milă, Din Eghiptet de prin toată țara, De le-au mărs preste lume ocară De țara lui Hâmos, să să sâmță, Când i-au curățatu-i de sâmbânță. Și ș-au pornit oamenii ca turma Spre pustie, de i-au luat urma. Și le-au fost povață cu nedejde,

De n-au purtat frică de primejde. Și pizmașii s-au necat în mare, Ce-au mărs după dânș cu război tare.

Și i-au băgat în mägura svântă,

De direapta lui agonisită.

Și le-au gonit păgânii din față,

Să petreacă-n țară fără greață. Ce le-au împărțât Domnul pre soarte, De-au așezat neamurile toate,

Împărțându-ș orașe și sate Cu hotară largi și desfătate. Și nu să lăsară de ispită De-a cercarea hirea lui cea svântă. Și tocmla Domnului lăsară Și din giurământ să lepădară, Ca părinții lor de rătăciră Și ca arcul cel strâmb să suciră, Mâniind pre Domnul cu movile, Cu idóli ciopliți cu dălți, cu pile. Și văzându-i Domnul ce lucrează, I-au urnit din ochi, să nu-i mai vază, Pre Izráil cu toată sâmbânța, Căce ș-au defăimatu-ș credința. Și ș-au părăsātu-ș Domnul cortul Din Silóm, de l-au urnit cu totul, Sălașul său ce da-n lume rază Și l-au strânsu-l Domnul, ca să-i piarză. Și le-au dat tăria lor în pradă, De ș-au făcut limbile-ntr-înș nadă. Că i-au dat pizmașilor pre mână, De căzură-n sabie streină. Și stătu de Domnul părăsătă

Ocina lui, căce-i fu urâtă. Tinerii lor au pierit de-arsură, Și góvile nejelite fură. Preuțâi de sabie pieriră, Și văduvile lor nu-i jeliră. S-au uitat într-înșii și prohodul, Văzându-să-n jele cu tot rodul. Și Domnului i să fece milă,

Văzând că le fac pizmașii sâlă.

Și ca din somn sări Domnul rumăn,

Ca de vin ce-i aburit și șumăn,

Și dede-n pizmaș cu război iute, De le cădea buci de pre șezute. Și să pomenește de ocară Ce le-au trimis Domnul preste țară. Și-ș fece căutare pre sălașe, Să le vază ce-s de drăgălașe, Să-ș aleagă-ntr-înse lăcuință, Să-i slujască toate cu credință. Și la Iosif1 nu vru să-ș aleagă. Nice la Efrem odihnă largă. Ce ș-au ales mai drag la Iiuda Să-ș Dumnezău încuscreze ruda. Și ș-au ales muntele Sionul Să petreacă-n lume cu noi Domnul. Și ș-au zidit într-îns svânta casă, De scripește cu lucoare deasă, Ca un corn de inorog dând rază, De li-i drag tuturor să o vază. Că stă bine și dă cuviință,

1 Pronunțat Io-sif.

'Ntemeiată în veci cu credință. Ș-au ales pre David a sa slugă, După turmă să nu stea să mulgă, Nice să-mble după fătătoare, 'N zî de lucru și de sărbătoare. Și l-au pusu-l pre Iacov să pască Și preste Izráil să crăiască. Și-i păscu cu inemă curată Și cu-nțălepciune strecurată, Purtându-i ca oile-n pășune, Pre-nvățături și năravuri bune.

PSALMUL 78

Doamne svinte, păgânii veniră* În țara ta de o răsăpiră Și svânta ta casă o spurcară, Ce da cuviință preste țară, Și feceră Ierusalimul1 Ca o cramă când i să ia vinul. Trupurile zac pre gios căzute A slugilor tale ce-s crezute, Și carnea lor o mănâncă hiara Și pasările din toată țara. Sângele le stă vărsat ca apa, Și nu-i nime să margă cu sapa Să le-astroace, și să le îngroape N-au cu milă nime de pre-aproape,

5 perechi.

1 Pronunțat I-e-.

Ce zac prin oraș și dinafară, De suntem vecinilor ocară. Și toț megieșii ni să strâmbă Și ne-ngână, văzându-ne-n scârbă. Dară până când, Dumnezău svinte, Ț-vei porni mânia cea fierbinte, Cu urgia cea nestâmpărată, Ce-i ca focul preste noi vărsată? Mută-ț, Doamne, pre păgâni mânia Și preste dânș îț varsă urgia, Cari nu vor de tine să știe, De numele cel svânt în vecie. Și preste crăii să-ț lățăști ura, Ce n-or să-ț asculte-nvățătura. Că mâncară pre Iacov cu totul Și l-au pustiit preste tot locul. Și nu pomeni, Dumnezău svinte, De-a noastre greșele de mainte, Ce de sâng să ne vii cu blândețe Să ne-ntâmpini, și cu ieftinețe. La a noastră grea mișelătate Să ne-agiutorești cu bunătate, Că tu ne ești Domn de mântuință, Și te rugăm, Doamne, cu credință, Pentru slava svântului tău nume, Să ne trimiț izbăvință-n lume. Și ne de greșele curățește Cu numele tău ce să slăvește, Să nu ne păgânii pâșcăiască : „Unde-i Domnul să vă folosască?“ Ce să prinză și păgânii limbă Că tu, Doamne, nu ne ești cu scârbă.

Și le vei da pizmașilor plată,

Între ochii noștri,-n zî curată, Pentru sângele svânt ce vărsară

A slugilor tale de prin țară. Suspinile celor din obede

Naintea ta, Doamne, să vor crede. Cu mărirea svintelu-ț brațe

Cruță fiii celor prinș în lațe, De i-au omorâtu-i fără vină,

Și-i apleacă cu svânta ta mână. Vecinilor să le dai simbrie

De șapte ori în sân cu urgie, Și să li să-ntoarcă cu ocară,
 Să le margă vestea preste țară. Să-i cuprinză de toate părț scârbă,
 Pentru căce stau de ți să strâmbă. Iară noi ce-ț suntem turm-aleasă
 Și poporeni de svânta ta casă, Ne vom ruga ție, Doamne svinte,
 Și preste veci îț vom ținea minte. Și vom spune preste rod de rudă
 Lauda ta în veci fără trudă.

PSALMUL 79

Cela ce paști pre Izráil, a ta turmă* , De-ndereptez pre Iosif1 într-a ta urmă,

■ 4.4,4.

1 Pronunțat Io-sif.

Cela ce șez pre heruvimi, te ivește Denaintea lui Efrem de te oștește. Și Veniamin în frunte să te vază, Cu Manásii, în război cum sloboz rază. Și te scoală cu putere de ne-agiută, Să nu him făr-agiutori în grije multă. Și ne-ntoarce cătră mila ta cea svântă, De-ț ivește fața ta, să te-avem vântă, Că tu, Doamne, cu puterea ta cea mare Baț războaie ca cela ce ești Domn tare. Dară pre noi până când vei fi cu scârbă Și pre robii tăi ne laș cu rău în gârbă? Nu ne-ascuț în greutate mișea rugă, Ce ne laș cătră pedeapsă-n vreme lungă. Ne-ai hrănit-ne cu pâine de plânsură Și ne-ai adăpat în lacrimi cu măsură. Laș de súntem megieșilor de pradă Și pizmașilor de price și de svadă. Doamne,-ntoarce cu puterea ta cea svântă, De-ț ivește fața ta, să te-avem vântă. Din Eghipet ți-ai mutat vie buiacă Să rodească vin și strugurii să-ț placă. Curățât-ai denainte-i toț păgânii, Când ai răsădit, ș-ai zmult din cale-i spinii. I-ai lățatu-i rădăcinele cu jancuri, De s-au plodit prin pământ în toate laturi. Toate dealuri de frunza ei să umbrează Și cu vițele ei chedrii să-nfrâmșază. Cu curpenii pân-în mare să lățește Și până-n vâi cu mlădițe odrăslește. Dară căce, Doamne, lași gardul să-i cază

Și nu caț ce-i fac drumeții și-i lucrează? O scurmară vierâi cei graș de la luncă, Și zâmbrii o pasc și-n coarne o aruncă. Ce te-ntoarce din ceri, Doamne, de-ț vez via, Că-i stricată ș-au umplut sălbătăcia. Să deregi ce-ai pus cu mâna ta cea svântă Și să-ț pui într-însă om fără de smântă. De arsuri să o ferească, de răsăpă, Sloboz, Doamne, groaza ta să-i piarză-n pripă. Dă-ț cu omul tău direapta ta cea mare Și cu fii de om voroavă pre-așezare. Iară noi, Dumnezău svinte, cu dulceață Lângă tine ni-om lipi să ne dai viață. Și ți-vom striga svântul nume-n greutate, Să te-ntorci, Doamne, spre noi cu bunătate. Și să-ț ivești fața ta cea luminată, Să ne fie țara-n pace așezată.

PSALMUL 80

Bucurați-vă, direpții toț, de Domnul*, Ce agiută lui Iiacov ș-a tot omul. Bateț tâmpăna și zâceț în lăute, Și cânaț cântări frumoase-n viersuri multe. Bucinaț cu veselie-n sărbătoare, 'N lună noauă, să s-auză pre supt soare. Că lui Izrail porunca ce-au dat Domnul Și tocmla lui Iiacov și tot omul.

■ 4. 4, 4.

I-au pus Domnul cu Iósif1 mărturie, Cându-l scotea din Eghipet din șerbie, De la oameni ce nú le știa pre limbă. Și i-au descărcatu-i sarcina din gârbă, Și de coșuri ce lucra de rogojină, Și de scârbă ce ducea-n țară streină. Te-am izbăvit, zâce Domnul, din nevoaie Și ți-am datu-ț să-ț petreci viață

pre voaie. Ş-am grăit cu tine-n holbură de pară Şi cu apa te-am cercat, de să şti-n țară. Ce să mi-ascultaț voi, oameni, ce voi zâce, Şi tu, Izrail, să nu te pui cu price. Să ferești să nu te ia cu-nşelăciune Vrun domn proaspăt, să-i slujești cu-nchinăciune. Că Dumnezeu nu ți-i altul fără mine, Eu te-am scos de la Eghipet cătră bine. Cască-ț gura cât ți-i voia, să te sature, Că te voi umplea, să nu cerci bine-n laturi. Ce oamenii miei nu-m bagă-n samă graiul, Iacov nú va să-i fie cu mine traiul. Pentr-aceea i-am lăsat în volnicie Şi să-ş umble-n gândul lor, şi-n buiecie, Că de-ar hi vrut oamenii miei să m-asculte, Izráil răzleț să nu-mble-n cărări multe, Iară eu pre toț pizmaşii lor cu mâna I-aş smeri, să hie-ntocma gios cu tina. Ce lui Dumnezeu pizmaşii vor să-i mință, Că le-au dat în vreme lungă să să sâmță, Mâncând mana decât jemna mai frumoasă Şi sugând miere din piatra cea vârtoasă.

1 Proniințat I-ó-.

PSALMUL 81

Dumnezău stătu-n zbori mare* De dumnezăi, de domni tare, De-i muștră pentru giudețe, Bănuindu-ş, schimbând fețe, Şi le grăiește cu scârbă : „A ce faceț lege strâmbă, În voie căutând vegheată A vinovaț pentru plată? Iacă vă zâc să-nțalegeț Şi pre nime să n-alegeț, Să vă părăsâț colacii Şi să giudecaț săracii. A mișei să țânêț parte În giudeț cu dereptate, Strâmbilor să nu daț voaie, Şi mișeilor nevoaie“. Ce ei nú vor să să sâmță, În giudeț s-aibă știință, Că lumina nú li-i dragă, Şi prin tunerec aleargă, Pământul din rădăcină Turburând în zî senină. „Ce să lăsaț buiecia, Să văcăutaț giudecia, Că v-am pus în rând cu mine Dumnezăi, şi să știț bine

■ 4, 4.

Că de nu mi-ț țanea svatul, Vă s-a-ngreuia păcatul, Şi cu moartea cea de pripă Veț muri şi veț da-n râpă“. Ce te scoală, Doamne,-n slavă Şi să vii fără zăbavă, De ț-vei giudeca pământul Precum ț-ai datu-ț cuvântul, Că ți-i ție de moșie Dată lumea cu vecie.

PSALMUL 82

Dumnezău svinte, cine să-ț fie* Deoprotivă-n trai şi-n tărie? Nu tăcea mâlcom, Dumnezeu svinte, Nice hii moale-n grai şi-n cuvinte. Iacă dau chiot de să răsună Cine-ț vor răul toț depreună. Şi toț pizmaşii ş-au datu-ş coaste, De-au rădicatu-ş cap preste oaste. Să voroviră să dea năvală 'N svânta ta țară, cu rea tocmală. „Blămaț să-i pierdem, zăsără-n scârbă, Să nu rămâie de dânşii limbă. Şi de Izráil de-acmu nainte Să nu să știe, nice aminte“. Cu a lor ceată cu cea zlobivă

■ 5, 5.

Toț să giurară să-ț stea-mprotivă. Edóm din șatră abia așteaptă Să vie Zmáil cu oaste lată. Moáv¹ şi Agar la săhăidace, Ghevál şi Amon gătează lance. Amalehiții ferecă pușce, Filistimenii praștii s-arunce. Tirul cu oaste stă şi el gata, Asúr cu dânşii vine cu spata. Şi stau cu toțai lui Lot s-agiute,

Svânta ta țară să o strămute.

Ce le dă, Doamne, spaimă să fugă,

Să obosască de goană lungă.

Când le-a veni somnul cel dulce, Ca Madiámul² rău să-i apuce. Și le fă, Doamne, ca lui Sisara, Să nu să-ntoarcă să-ș vază țara.Și ca lui Ávim să li să facă, 'N păraul lúi Chis, și să nu-i treacă. Ca la Aéndor pologi să zacă, Muștile múșini într-înș să facă.Le fă boierii ca Óriv și Ziv, Zevéi și Sálman, să zacă toț stârv. Carii grăiră să-ț prade-n țară

Și-n svânta casă ce ți-i de sfară, Răpezî-i, Doamne, din deal ca roata Și-i prăvălește să-i calce gloata.

Ca măciulia fulgi să le cază

1 Pronunțat Mo-áv.

2 Pronunțat -di-á-.

Și ca pădurea focul să-i arză. Din față vicol sî-i prăvuiască, Din dos pojarul să-i ocolească, Și de deasupra să-i baț cu smidă, Când vor da fuga, să dea-n osândă. Să li s-auză ocară-n lume, Să țâie minte svântul tău nume. Pață rușine și grea ocară, Și să le pieie vestea din țară, Ca să cunoască că tu ești Domnul Și ești deasupra preste tot omul.

PSALMUL 83

Cātu-s de iubite și de drăgălașe Șirurile tale cele de sălașe! O, Dumnezeu svinte, că eu nice-n visuri, Nice-n deșteptate nu-ț uít de șiruri, De le duce dorul mișelul mieu suflet, Și curțâle tale nu-m mai ies din cuget. Cândva de-aș vedea-mă să-ț prăvăsc în față, Să-m bucuri și mie sufletul de viață, Inema și trupul să stea-n gânduri bune De Domnul de cěl viu, cât să nu poci spune. Ca o vrăbiuță ce să încuibază 'N streșină de casă deaca să-nsărează, Și ca turtureaua de cuib ce-ș gătează, De de-abia așteaptă cu pui să să vază, Așe mi-i de grije să te văz mai tare, O, Dumnezeu svinte,-n jărtve la oltare.

Că Dumnezeu tu-m ești, și de-mpărățiaie Nime nu-i ca tine cuvântul să-ș țâie. Ferice de-acela cine lăcuiește În svânta ta casă de te proslăvește. Ferice de omul ce-i ești sprejineală Și te-are nedejde la ceas de năvală. Acela ș-va face scara-n spițe-ntreagă, De-a sta fără grije cu inemă largă. Când va veni mare valea de plânsoare, Când Domnul va face giudeț și strânsoare, Când va-mpărți Domnul dar și bunătate, Când va da certare celor cu păcate, Atunce direpții tâlniș bun vor face Între lucruri svinte de îngeri cu pace. Și-n Sion atunce Domnul s-a ivi-să, Când va hi nainte-i toată lumea strânsă. Atunci, Doamne svinte, să mi-auz de rugă Și să nu mă lepez, a ta mișea slugă. Ce-ai pus cu Iiacov giurământ de pace, Și cu noi creștinii milă îț vei face. Caută, Doamne svinte, de-ț vez însămnatul Și-i prăvește-n față, precum ți-ai dat svatul. Și-n zua aceea ce este-nsămnată, Carea va sa custe vreme nencetată. Că mai bună este o zî să petreacă În curțâle tale și zâsa să-ț facă, Să să tăvălească în svânta ta casă, Decât mii de zâle-n corturi de mătasă, 'N rând cu păcătoșii sălașul să-i fie. Petrecând cu dânșii viață-n volnicie. Că tu, Doamne svinte, spre milă ești gata

Și cu dereptate vei împărți plata. Și le vei da slavă, dar și bunătate Cine ți-au slujitu-ț, Doamne,-n dereptate Ș-au umblat în cale fără de mânie, Nu le vei opri-le, Doamne, din simbrie. Pentr-aceea, Doamne, ferice de omul Ce ți-i cu nedejde, de nu-l prinde somnul.

PSALMUL 84

Iubitu-ț-ai, Doamne, țara cea dorită*, Ce o părăsăși de-ț era urâtă, Și ți-ai întors prada lui Iacov iubitul, De i-ai dat pre mână să-ș ție pământul. Oamenii tăi, Doamne, le-ai șters de păcate, Din ce ți-au greșitu-ț, să fie iertate. Și ți-ai îmblânzatu-ț din toată mânia, Ț-ai datu-ț în laturi de pre dâș urgia. Întoarce-ne, Doamne, cătră mântuință, Vez de slăbiciune și de neputință. De-i țânea mânie preste vreme lungă, N-a rămânea rudă cu rod să s-agiungă. Ce te-ntoarce, Doamne, cătră noi cu bine. Să să veselească oamenii de tine. Și mila ta, Doamne, spre noi o ivește, Ne dă și putere de ne mântuiește. Să văz și de mine Domnul ce va zâce, Va grăi de mine Domnul cu ferice.

▪ 6, 6.

Va zâce de țară că va sta cu pace, Și inemă bună svinții îț vor face. Dă, Doamne, izbândă căror ți-au de teamă, S-aibă de la tine bine fără samă. Și dă-n țara noastră slava ta să crească, Mila ș-adevărul pre toț să tâlnească, Și cu dereptatea pacea-n gloate multe 'N brațe să să strângă și să să sărute. De gios adevara în sus să dea rază, Din ceri dereptatea să caute să vază. Dă, Dumnezeu svințe, a ta bunătate. Să ne dea pământul roadă-n dereptate. Nainte-ț să margă dereptatea svântă, Și-ț vei pune-n cale pașii fără smântă.

PSALMUL 85

Pleacă-ț, Doamne, urechea cea svântă Și să mi-ascult la vreme de smântă, Că-s în lipsă și în ticăință. Cruță-mi sufletul în cuviință, Că ți-s slugă, Doamne, și mă scoate Spre nedejde, din scârbele toate. Miluiește, Doamne,-n zî de scârbă, De-m descarcă nevoia din gârbă. Mișelul meu suflet veselește, Că de tine pre tot ceas chitește. Că-m ești, Doamne, bun și cu răbdare, De tinz spre toț mila ta cea mare. Și mi-ascultă, Doamne, mișea rugă,

Denainte-ț glasul meu s-agiungă. 'N zî de grije, când strig cătră tine, Mă rog, Doamne, să-mi răspunz cu bine. Că nu-ț este nime deprotivă Dumnezeu, cu hire drăgostivă, Lucrurile tale te arată Cătu-ț este mila de-ndurată. Toț păgânii vor veni din lume Să să-nchine svântului tău nume, Că ești slăvit, Doamne, și ești mare, Și ciudese faci ca un Domn tare. Du-mă-n calea ta cea adevară, Ca să nu-ț ies din porunci afară. Să să veselească fără samă Inema mea, Doamne,-ntr-a ta teamă. Mulțămăscu-ț cu inemă-ntreagă, Slăvindu-ț svânt nume fără tagă, Că mi-ai datu-mi milă și izbândă, Scoțându-mă de la grea osândă, Ce-m vinisă, Doamne, cu năpaste, Și m-ai scos din iad de la prăpaste. Doamne, călcătorii cei de lege După mine sunt gata s-alerge. Și mișelul meu suflet cercară, Și de tine-n samă nu băgară. Ce tu, Doamne svințe și-ndurate, Ierț cu milă pre toț de păcate. Caută, Doamne, și mă miluiește Și din greul meu mă izbăvește. Și-m trimite izbândă la treabă, Că-ț sunt slugă și ficior din șarbă.

Fă de mine sămn bun să dea rază, Să crepe pizmașii stând să vază. Că tu, Doamne, mi-ai datu-mi putere, 'N zî de grije să te-aib mângâiere.

PSALMUL 86

Urzăturile lui ce-a să-ș facă casă* Sunt în măguri svințe cu pădurea deasă. Poarta din Sionul i-i Domnului dragă Decât toată țara lui Iacov cea largă. Ce-aș grăi de tine, o, cetate svântă, Ce te-au urzât Domnul de stai fără smântă? Să-ț aduci aminte și pentru Raáva, Și de Vavilónă, ce-ț iubiră slava. Că și Palestina, Tirul, săracinii, S-or spune din tine-n fală toț creștinii, Ș-a zâce tot omul: „Mi-i maică Sionul, Și-ntr-însă s-a naște om născut de Domnul“.

Că-i urzât de dânsul din ceri, din nălțame, Și va lua sama Domnul de mulțame, Strigându-i din carte pre nume-n scrisoare.

Boieri și prostime, și crai de supt soare, Ce să vor răspunde din svânta cetate, Să să veselească-ntr-a ei bunătate.

■ 6, 6.

PSALMUL 87

Doamne Dumnezeu! mântuiește-mă*, Strig ziua și noaptea să-m ierț de greșele. Mișeaua mea rugă nainte-ț să margă, Pleacă de mi-ascultă ruga-n scârbă largă. Că mi-au umplut răul sufletul să-m soarbă, Mi-i viața pre-aproape cu iadul în hoarbă, Cu ceia de-atocma ce pogoară-n râpă, Ce le vine moartea să-i înghiță-n pripă. Și mă feci ca omul ce nu-i să-i agiute, Slobod întru cei morți, în trupuri căzute, Ce dorm prin mormânturi, de arme rănite, Și sunt de la tine cu totul urnite. Mă băgară-n groapă dedesupt de toate, Unde-i întunerec și umbră de moarte. Ț-ai pus-ț asupra-mi mânia ta svântă, Preste mine valuri trec de nu s-alintă. Depărtaș de mine toată cunoștința, Mă pusără-n greață din toată priința. Mă dederă ieftin în preț de vânzare, N-ăvui să mă scoată nime din pierzare. Ochii mi-au slăbitu-mi de mișelătate, Strigând toată ziua să-m ierț de păcate, Rădicând spre tine mâinile mișele, O, Dumnezeu! svinte, să-m ies din greșele. Au doară vei face ciudese cu morții, Să să scoale vracii din mormânt cu toți, Să-ț mărturisască mila ta cea mare,

■ 6, 6.

Svânta-ț adevară în gropi și-n pierzare? Au doară s-or ști-să-n țarnă-ntunecată Minunile tale, și-n țară uitată, Svânta-ț adevară să poată-nțaleagă Cine lăcuiește-ntr-acea țară largă? Ce eu, Doamne svinte, strigai cătră tine Demineată ruga mea să te-ntâmpine. A ce, Doamne svinte, îmi-urnești departe Mișelul de suflet și n-ii să-m ții parte? Și ț-ascunz de mine luminata față, Și-n mișelătatea mea mă laș cu greață. Și cu trudă multă, din vrâstă pruncească, Suișul, pogorul să mă concenească. Mâniile tale preste mine-mblară, 'Ngrozările tale mă răsturburără Și mă-ncungiurără ca apa cu valuri, De sunt toată ziua struncinat de maluri. Depărtaș de mine frații și știuții, 'N chinuri n-am pre nime din toț cunoscuții.

PSALMUL 88

Mila ta, Dumnezeu! svinte*, Voi cânta-n veci, ținând minte. 'N rod de rod voi spune-n țară De svânta ta adevară, Din rostul mieu să-nțaleagă

1 nu vei.

■ 4, 4.

Toț preste lumea cea largă. Zâs-ai, Doamne, că s-a face Milă-n ceri să stea pre pace Și ț-vei găta adevara Cu carea ț-vei țânea țara : „Cu aleșii giurământul Mi-am pus, să-ș țâie cuvântul Și să să țâie de lege, Pre delaturi să n-alerge. M-am giurat cu a mea slugă, Cu David, în vreme lungă. Ț-voi găta pre veci sămânță, 'N rod de rod să stea-n credință, Și ț-voi zidi să să vază Scaunul tău, lăsând rază“. Că de-a ta, Doamne, minune Ceriul va grăi ș-a spune, Și svânta ta adevară Vor ști toț svinții din țară. Cine poate sta să vază De pre niori cum dai rază? Că de-atocma nu ți-i nime, Nice gios, nice-n nălțâme. Pre toț fiii ce-are Domnul Ești mai mare, și-n tot omul. Și-ntre svinții tăi dai sfaturi, De dai frică-n toate laturi. Doamne, Dumnezeu! puternic, Cine-ț este ție vrednic? Oastea ta ți-i, Doamne, lată, Ș-adevara ta te-arată.

Tu ții marea de nu neacă Și zâci holburii să tacă. Tu smerești chitul din mare, De i-ai pus belciug prin nare. Oștile lui cele late Zac în mare stârv necate. Ceriurile și pământul Tu le-ai făcut cu cuvântul. Și lumea cu de ce-i plină Ai urzât cu svânta-ț mână. Vântul de la miazănoapte Și vântul livei ce poate? Că cu porunca ta svântă Toate vânturi să alintă. Cu neguri este Tavorul, Ermónul i-i nalt pogorul. Abi-aștaptă să te vază, De pre dânșii să dai rază, Cu brațul tău cu cel tare, Cu puterea ta cea mare. Stânga ta și cu direapta Le rădică de dă plata. Cu giudeț în dreptate Pre pizmașii tăi vei bate, Că spre-aceasta ți-este gata Scaunul, să-mpărțâști plata. Mila și cu adevara Ț-va lumina-n toată țara. Ferice de-aceea breaslă Ce ți-au știutu-ț de haslă, Că vor merge cu lumină

La fața ta cea senină, Și cu preasvântul tău nume Vor vedea zî bună-n lume. Și cu svânta-ț adevară Să vor nălța preste țară, Și să vor făli cu tine Oștile, că le porț bine. Și cu voia ta cea bună Ne vei da pre steag cunună. Că cu a ta sprejineală Dăm pizmașilor năvală. Că tu ne ești împăratul, Și protivnic nu ți-i altul. De pre-atunci, Dumnezău svinte, Ț-ai dat svintele cuvinte Fiilor tăi, când visară Că li-i pune domn din țară : „Mi-am alesu-mi om pre voaie Și-i voi da steag pre războaie, Că mi-aflai direaptă slugă Pre David, ce-am dat să-l ungă Cu oloi de-mpărăție Și i-am dat țara să-m ție. Mila mea de sprejineală Îi va fi-n ceas de năvală, Și brațul meu cătră luptă Îi va da putere multă. N-a putea să rădice Nice un pizmaș să-i strice, Nice să să ispitească Neprietin să-l mâhnească,

Că-i voi tăia de la față Pre pizmaș ce-i sunt cu greață. Mila mea și dreptatea Cu dâns va hi-n toată partea, Și cu numele meu steagul Îș va-nălța-n tot șireagul, Că cu mâna lui v-agiunge Și preste mări de va-mpunge. Preste ape cu direapta Va-ngrozî pre toț cu spata Și tată mă va striga-mă, Cu dragoste fără samă, Dumnezău în ești și hfală, Și folos de sprejineală. Și-l voi pune pârgă-ntr-altăi, Mai sus de toț împărățai. Mila mea i-stă-n veci cruțată, Tocmala cu dâns legată Cu giurământ de credință, Să hie-ntre noi priință. Și-i voi pune-n veci să-i custe Sămânța, și-n zâle multe Ca ceriul să-i hie traiul Și să șază-n scaun craiul. Fiii lui di-or ieși-n laturi Din tocmala mea, din sfaturi, Și-m vor spurca dreptatea, Însoțând păgânătatea, Și din poruncă să-ș iasă, Le voi da certare deasă Și-i voi bate cu toiege,

Căce ș-or ieși din lege. Și cu varga îi voi bate,

Prin strâmbătăt și păcate. Iară mila mea cea mare

Va țânea cu dânșii tare. Nice-m voi stric-adevara

Ce-am grăit când i-am dat țara, Ce-m voi țâne legătura

Și cuvânt ce-am zâs cu gura. Odată-m giurai cu svântul

Să-m ții cu David cuvântul, Sămânța-n veci să-i trăiască,

În scaun să-mpărățască, Ca soarele să dea rază

Scaunul lui ce-a să șază Denainte-mi, și ca luna

Să crăiască totdeauna. Și-n ceri am pus mărturie

Credincioasă cu vecie“. Dar-acmu l-dedeș afară

Și-l părăsâș cu ocară. Ce ți l-ai pomăzuitu-l,

Acmu mai rău l-ai urātu-l. Tocmala cea așezată

Șerbului tău stă stricăță, Și svinția-i stă spurcată

Pre pământ și răsturnată. Gardurile dezgrădite,

Turnurile răsăpitate, De-l jecuiesc cu ocară

Drumeții ce trec prin țară.

Și megieșii să strâmbă, Văzându-l că este-n scârbă. I-ai rădicatu-i asupra Mână de pizmaș de-l surpă, Și ceia ce i-s cu scârbă

I să suie toț în gârbă.

I-ai tâmpit de nu-i tăioasă

Spata lui cea oțaloasă

Și l-ai lăsatu-l de smântă În război cu arma frântă. Curățâia cea cu slavă I-ai stricatu-i de-i grozavă, Și scaunul cel cu pace L-ai oborât gios de zace. I-ai dat vreme-npuțanată, Zâle-n viață rușinată. Până când, Dumnezeu svinte, Cu mânia cea fierbinte, Ce ți-ai aprinsu-ț ca focul, De ne-ai depărtat cu totul? Ț-ad-aminte ce mi-i statul Și să-m ierț, Doamne, păcatul. Au doară fără de treabă Ne-ai zidit hirea cea slabă? Că nu este om să custe Și de moarte să nu guste, Sau cu iadul s-aibă hoarbă Sufletul să nu i-l soarbă. Unde este, Doamne svinte, Mila ta cea de mainte. Ce ți-ai datu-ț giurământul

Cu David să-ț stea cuvântul Și svânta ta adevară, Când l-ai pusu-l crai în țară? Caută, Doamne, de ocară A toț șerbii tăi din țară Care-am sprejinit în poală, A păgâni mulț ce să scoală, Și pizmașii ce mustrară Craiul ce l-ai pus în țară, Și-ș arată urâciunea, Împutându-i schimbăciunea. Preste veci să fie Domnul Blagoslovit de tot omul Și preste veci să trăiască, 'Ntr-așezământ să crăiască.

PSALMUL 89

Doamne, tu ne-ai fost scăpare* 'N rod de rod și razăm tare. Păn-a nu să face munte Pre pământ, cu dealuri multe, Păn-a nu face pământul, Nice lumea cu cuvântul, Ce-ai umplutu-o de gloate, Ești mainte decât toate. Nu-ntoarce, Doamne, pre omul Să-l cuprinză-n jele somnul,

■ 4, 4.

C-ai zâs să să-ntoarcă-n tină Tot omul de supt lumină. De i-ar fi viața de lungă 'Ntr-o mie de ai s-agiungă, Naintea ta este scurtă Ca cea zî de ieri trecută. Și ca strajea cea de noapte Îi sunt zâlele lui toate. Ca nește șegi, fără treabă, I să trec aii cu greabă, Ca otava ce să trece De soare și de vânt rece, De demineață-i cu floare, Sara-i veștedă de soare, A doua zî să usucă, Ca-n cuptori când o aruncă. Așe cu lesne ne arde Urgia ta și ne scade, Că ne-ai pus greșala-n față Denainte-ț de ni-i greață. Și de svânta ta lumină Veacul nostru ne-nstreină.

Zâlele noastre le neacă

Urgia ta și le sacă.

Aii ni să trec cu grabă,

Ca o painjină slabă. Șeptezăci de ai ni-i costul, Sau optzăci, de-a hi cu multul, Și-i ducem mai mult cu jele Și cu trudă și voi rele. Această lume deșartă

Ne-mblânzește și ne ceartă Cu primejde și cu boale, Pre toț oamenii potoale. Nime n-a scăpa să iasă Din urgia ei cea deasă, Ca să-ț știe toț direapta Cu carea vei să dai plata. Și cea ce duc pedeapsă Din ferecături să iasă. Și te-ntoarce, Doamne svinte, De te-ndură ca mainte. Și le hii cu mângâiere Pre robii tăi ce-s cu jele. Împlému-ne demineată De milă și de dulceață Și ne bucurăm cu bine 'N toate zâle de la tine, Pentru zâlele scârbite Cu trai rău ce-am dus mainte, C-acmu-ț cauț pre toată sluga De-i ascult cu bine ruga. Și fiii lor cătră viață Să le fii, Doamne, povață. Și preste noi să lucească Lucoare dumnezăiască. Și cu svânta ta direaptă În tot lucrul ne-ndireaptă.

PSALMUL Cui i-i voia-ntr-a sa viață* Să petreacă fără greață, Acela pre Domnul s-aibă Agiutori hie-n ce treaba, Cu Dumnezău să petreacă 'N casă și zâsa să-i facă. Și cătră Domnul va zâc: „Tu-m ești stâncă și ferice Și tu-m trimiț agiutoriul Cu bine, cu de tot sporiul. Și pre tine mi-i nedejde, Doamne, hie-n ce primejde“. Acela te-a mântui-te De sâlță, de lănci cumplete, De vânători încordate, De cuvinte turburate.

Și te-a umbri după spate, Supt a sale áripi late. Dereptatea lui cea svântă

Te-a-ncungiura fără smântă. Și noaptea nu ti-i spărie-te, Nice zua, de săgete. Nu ti-i teme de langoare, De vânt rău, nice de soare. Nu-ț-va ieși-n tâmpinare Drac de-amiază să te sparie.

■ 4, 4.

Vor zăcea stârvuri căzute

De-a stânga ta mii și sute, Și zăci de mii din direapta

Vor cădea tăiaț cu spata. Iară tu n-ii1 avea frică

Să te-atingă rău nemică. Și cu ochii tăi de față

Vei prăvi fără de greață Pre păcătoș cum iau plată,

De pre vina lor, direaptă. Iară ție cu nedejde

Ț-va fi Domnul în primejde. Și la loc de greutate

Ț-va da de sus bunătate. Răul nu-ț-va veni-n poală,

Nice pre trupul tău boală. Că Domnul va da-nțălege

În toate căi ce vei merge, Îngerii să te păzască

Și-n mâni să te sprejinească, De piatră să nu-ț atingă

Piciorul, să-ț facă tângă. Pre vasilisc și aspidă

Vei umbla ca pre omidă. Și-i călca leul și zmăul

Și nu te v-atinge răul. Că Ț-va fi Dumnezău stâncă

Și nu ti-i teme nemică, Că te va coperi-n lume,

1 nu vei.

Că i-ai știut svântul nume. Și Ț-va auzi de rugă, Să nu hii în scârbă lungă. Și cu slavă te va scoate De greutatea toate. Și cu lungime de viață Îi vei prăvi-n svânta față.

PSALMUL 91

Bine este a tot omul* Să să dea-n viață cu Domnul Și să-i cânte svântul nume, Ce este nalt preste lume. Și din zúori până-n sară Să-Ț vestească mila-n țară, Ș-adevara ta cea svântă Să o strige fără smântă, Să o cânte-ntr-alăute 'N zăce strune,-n viersuri multe. Că-m feceș inemă bună, De mă bucur depreună În svintele tale fapte Ce-ai lucrat cu bunătate. Să-Ț fie, Doamne, mărite Lucrurile și slăvite! Adânca ta-nțălepciune Nime nu va putea spune.

■ 4, 4.

Omul fără minte-ntreagă Nu va putea să-nțăleagă De svintele tale fapte, Ce-s de mâna ta lucrate, Când păcătoșii cu toană Ieșiră ca iarba,-n goană, Și cu cei fără de lege Să-ntărâtară s-alerge, Ce să pieie cu ocară, Să le iasă vestea-n țară. Iară tu, Dumnezeu svinte, Ești tot mare ca mainte. Și vor pieri cu ocară Toț pizmașii tăi din țară, Și ceia ce-s fără lege De pre pământ să vor șterge. Iară steagul meu s-agiungă Ca inorogul să-mpungă, Și la vrâsta cea bătrână Să petrec cu viață lină. Și pizmașii de departe Să nu cuteze să-m caute, Nice să poată să-m strice, Când vor vrea să să rădice, Ce să pieie cu ocară, Cu vicleșug ce lucrară, Să li s-auză de nume, Când vor pieri de pre lume. Și dreptul să-nflorească Ca finicul și să crească, Și ca chedrul în Livanul

Să rodească în tot anul. La Dumnezeu să să prinză 'N casă și floare să-ș tinză, Cu prăsade ultuite Preste curțile lui svinte, Să rodească-n dereptate Dulceață și bunătate. Și la vrâsta cea bătrână Să petreacă viață lină Și să spuie preste gloate Bunătățile lui toate, Că-i Domnul cu dereptate Și la dâns nu-i strâmbătate.

PSALMUL 92

Domnul stătu crai în lume, Că i s-au vestit svânt nume, Pentru veșmânt de podoabă Ce s-au îmbrăcat la hoarbă. Și s-au încins cu tărie Pre-așezământ de crăie. Ș-au pus lumii sprejineală, Ca să stea fără sminteală. Scaunul tău, Doamne svinte, Este gata de mainte, De la veci de când te-aștaptă Pre crăie așezată. Părauăle tare strigă Toată lumea să să strângă,

Și apele cele mare Rădicară urlet tare, Cât din țărmuri dau afară, De răsună preste țară. Minunată-i unda mării, Ce-i mai mare craiul țării, Că pre toț craiul potoale, Ca spuma mării cea moale. Și tu, Doamne și crai svinte, Îț ești crezut pre cuvinte, Și casa ta este svântă, De custă-n veci fără smântă.

PSALMUL 93

Dumnezeu-i pre giudețe* Domn, de nu alege-n fețe, Ce tuturor le-ndrăznește De-i ceartă și-i dojenește. Rădică-te, Doamne svinte, Cu giudeț, ca de mainte, Și făloșilor dă plată Pre giudecare direaptă. A ce laș strâmbii în voaie, De fac celor buni nevoaie Și grăiesc fără săială, De-ș scot strâmbătatea-n fală? Ceia ce iubăsc nepace

■ 4, 4.

Și zâc rău de ce le place, Gloata ta o iau în sfadă, Țărâi tale fac dosadă. Pre văduvă și săracul Li-au tăiat viața și veacul. Nemeritii tăi din țară I-au omorât cu ocară. Și zăsără că nu-i vede Domnul din scaun ce șede, Nice-i va lua aminte Dumnezeu, ca de mainte. Ce să vă luaț de samă Voi, oameni, de-Ț asculta-mă, Și buiecii să-nțăleagă Cândva cu mintea cea-ntreagă. În cap ce ne-au pus auzul Și

ochiul întreg ca bulzul, Au n-aude și să văză Pre tot omul ce lucrează? Cea ce dă-n limbi certare, Au nu va face căutare? Cea ce ceartă și-nvață S-aibă omul minte-n viață. Ce tu, Doamne, le știi toate Gândurile de prin gloate, Că sunt strâmbe și deșerte, Și-i vei pune să să certe. Ferice va fi de omul Carele l-va certa Domnul Și-i va da de va-nțălege Să-i cunoască svânta lege,

Și de zâle ce-s cumplite

Să să poată lua minte, Până când s-a săpa lacul

Păcătosului cu dracul. Că Domnul n-a lăsa-n smântă

Gloata sa din țară svântă, Și de dâns n-a hi streină

Ocina lui cea bătrână. Pân-a-ntoarce adevara

'N scaun să-ș giudece țara, Lângă dânsă din direapta

Ș-or lua direpții plata. Cine-m-va țânea departe

Pre vicleni să-i putem bate? Sau cine va ieși-n față

Cu mine, fără de greață, Preste cei fără de lege

Să oștim până-i vom șterge? Că de nu mi-ar părți Domnul,

Puțân spori mi-ar face omul, Și cu inemă amară

M-ar sorbi iadul din țară. Ce când văz că mi să strâmbă

Piciorul, să-m facă scârbă, Mila ta, Doamne, mi-agiută

La durerea mea cea multă. Și-ntr-inemă mângâiere

M-ești, Doamne, fără scădere, Sufletul de-m veselește

Și de jele m-potolește. Scaunul strâmbi ce ți-i greață

Să nu-l cruț în trai de viață, Să-mpletească greu de ură Și să dea rea-nvățătură. Vânătoarea ș-vor întinde Și pre cel drept vor prinde, Sângele cel fără vină Să-l dea pre mână streină, Cu giudeț de fățarie Să-l verse de mărturie. Ce tu, Doamne, fără smântă Să-m hii sufletului vântă, Și să-m hii și sprejineală, Doamne,-n vreme de năvală. Și le vei da, Doamne, plată Pre fără legea lor faptă, Și dup-ă lor viclenie Vei pierde-i, să nu să știe.

Psalomul lui David, 94

Veniț cu toț depreună

Să ne facem voaie bună,

Să ne bucurăm cu Domnul

Și să-i strigăm cu tot omul,

Că ni-i Domn și mântuință,

Și să-l rugăm cu credință.

Să-i tâmpinăm svânta față

Cu rugă și cu dulceață,
Și cu psalomi de cântare
Să-i strigăm cu glasuri mare.
Că mare Domn este Domnul
Și-mpărat preste tot omul,
Și din hotarale toate
I să-nchină țări și gloate.
Că-i este lumea pre mână,
Cu pământ și cu ce-i plină,
Și munții cu dealuri nalte
Supt cuvântu-i sunt plecate.
Și marea cu nalte valuri
A lui este-n toate laturi.
Și-i de mâna lui lucrată
Toată laturea uscată.
Veniți să-i cădem cu jele,
Să ne ierte de greșele.
Naintea lui să ne strângem
Și-ngenuncheați să ne plângem,
Că el cu svânta sa mână
Ne-au făcutu-ne din tină.
Și svinția-sa ni-i Domnul,
Că-i suntem a lui tot omul,
Și de turmă oi iubite,
De mâna lui socotite.
Pentr-aceea voi, tot omul,
De veți auzi pre Domnul
Grăindu-vă cu blândețe,
Să lăsați inemi sămețe
Și să nu stați cu mânie,
Cum ați făcut în pustie.
Când mi-ați făcutu-mi ispită
Să mi-aflați hirea cea svântă,
Cu părinții ce vă fece,
Ispitind la izvor rece.
Ispitiri și văzură,
Și-n credință nu stătură.
Patruzăci de ai în sală
Le-am arătat a mea milă,
Pân-am urât acea rudă,
De i-am lăsat să-mble-n trudă,
După inemă sămață,
Rătăcind fără povață.
Că ei nu vrură să margă
În calea mea, să-nțaleagă.
Pentr-aceea m-dedi cuvântul
Și-m voi țânea giurământul:
„Țara mea să nu o vază,
Deaca nu vrură să crează“.

PSALMUL 95

Cântaț Domnului cu cinste Cântec nou, ca de mainte, Și-i cântaț din tot pământul, Să vă margă-n sus cuvântul. Cântaț și-i zăcêț ferice Domnului, și să-i rădice Toț cu cinste svântul nume, Să-l auză preste lume. Să-i strigaț și veste bună, Den zî în zî depreună, De svânta lui mântuire, Și la păgâni să daț știre

De slava lui, de ciudese, Să s-auză-n gloate dese, Că mare Domn este Domnul Și lăudat în tot omul. De groznic să stea să-l vază Dumnezăii nu cutează. Păgânii nu-ș scoață-n fală Cu bozâi cei de sminteală, Că dintr-înș le răspund dracii, Cându-ș închină colacii. Iară Domnul i să știe Că-i Dumnezău în vecie, Ceriurile cu cuvântul Le-au făcut, și tot pământul. Denaintea lui cu teamă Dvoresc ingeri fără samă, De-l mărturisesc și-l cântă În frâmsețea lui cea svântă. Păgâni din toate răgúle, Veniț cu daruri destule,

Aduceț Domnului slavă,

Aduceț fără zăbavă.

Să-i slăviț cinstitul nume

Toate neamuri de pre lume. Aduceț colaci grămadă În cinstita lui ogradă Și să vă-nchinaț tot omul În curtea ce șede Domnul. De fața dumnezăiască Pământul să să clătească. Spuneț în păgâni să știe

Că Domnul luă crăie, Se șează să-mpărățască Și lumea să o-ntărească, Tuturor pre așezare Să le facă giudecare. Ceriul s-aibă voaie bună, Cu pământul depreună, Și marea giucând să salte Cu unde, cu valuri nalte. Și câmpii încă să-ș facă Bucurie, să le placă. Atunce s-a bucura-să Toată dumbrava cea deasă De fața lui de cea svântă, Ce va veni fără smântă. Fără greș va veni Domnul De va giudeca tot omul, Și cu lege așezată Va giudeca de-a da plată.

Psalomul lui David, 96

Domnul stătu crai în
Țărâle să bucurară,
Și pământul tot să salte,
Cu ostrove de departe.
Dimpregiur núor și ceață
Sprejinesc svânta lui față,
Și dreptatea-i tocmește
Scaunul ce odihnește,
De-l gătează pre giudețe,
Ne-alegând pre nime-n fețe.
Pre denainte-i foc merge,
De arde cei fără lege.
Fulgerile lui cu pară
Ard de să vād preste țară.
Pământul să-mplú de frică,
Munțai să topăsc de p
Și cură ca nește ceară,

Văzând pre Domnul în țară.
Și de fața lui cea svântă
Tot pământul să spământă.
Ceriurile grăiesc toate,
De-i spun dreptatea-n gloate.
Și toț oamenii văzură
Slava lui de să-ncrezură.
Iară ceia ce-s cu vină
Pentru idoli ce să-nchină,
Stau cu groază și cu frică,
Li-i nedejdea-ntr-o nemică.
Închinați-vă la Domnul,
Cu toț îngerii, tot omul.
Sionul să-i paie bine,
Auzând că Domnul vine.
Fetele din jidovie
Te-aștaptă cu bucurie
Pentru svintele giudețe
Ce le alegi cu blândețe.
Că tu, Doamne, ne ești Domnul
Pre pământ preste tot omul,
Și ți-i nalt cinstitul nume
Preste toț bozâi din lume.
Ceia ce iubiț pre Domnul,
Să urăț răul, tot omul.
Că Dumnezău îș ferește
Ceata de svinț ce-l iubește,
Și din mâni fără de lege
I-a scoate și-i va alege.
Și dreptului senină
Îi va străluci lumină,
Veselie și cunună
Celor cu inemă bună.
Și vă bucuraț, tot omul
Ce sunteț drept, la Domnul,
Mărturisind fără smântă
De pomana lui cea svântă.

PSALMUL 97

Cântaț Domnului cu cinste Cântec nou, ca de mainte, De minuni ce-au făcut Domnul, Să să minúne tot omul. Că ș-au făcutu-ș scăpare Cu direapta lui cea tare. Și cu brațele lui svinte Ș-au izbândit ca mainte. Și ș-au arătatú-ș Domnul Mântuința spre tot omul, Și-n toată păgânătatea Ș-au ivitu-ș dreptatea. Și ș-au adusu-ș aminte De mila sa de mainte,

Lui Iiacov dându-i țara

Și svânta sa adevară, Lui Izráil ce-ș aleasă,

Cu toț fiii săi din casă. Văzură neamuri și gloate

De prin țărâle din toate Pentru noi cum să oștește
Dumnezău, de ne spăsește. Strigaț lui Dumnezău tare,
Tot pământul, cu cântare, Cântați-i cu voaie bună,
Cu bucurie-mpreună. Cântaț Domnului în strune,
În cobuz de viersuri bune, Și din ferecate surle
Viersul de psalómi să urle, Cu bucin de corn de búor,
Să răsunе până-n núor, La-mpăratul denainte,
Că ni-i Domn, ca de mainte. Marea cu unde să salte,
Să rădice valuri nalte. Lăcuitorii din lume
Să-i auză svântul nume. Părauăle-n toate locuri
Să facă hoarbă și jocuri, Și măgurile să salte
'Npreună cu dealuri nalte, Și să-ș facă voaie bună
Cu câmpia depreună, De svânta Domnului față,
Că ne vine cu dulceață, De va giudeca pământul,
Vine cum ș-au dat cuvântul, Să giudece-n dereptate
Toată lumea după fapte.

PSALMUL 98

Domnul stătu crai în țară,
Gloatele să mâniară,
Că nu pot sta să-l prăvască,

Din heruvimi să-i domnească. Tot pământul să rădică
Și să leagănă de frică. Domnul este-n Sion mare
Crai, de toț domnii mai tare. Numelui tău, Doamne svinte,
Toț să roagă, ca mainte, Că ți-i strașnic svântul nume,
De să toț tem de pre lume. Și ce-i cinstea la-mpăratul,
I-i drag giudețul și sfatul. Tu ai gătat pre giudețe
'Ndereptări de n-áleg fețe Și ai tocmit adevară

Lui Iiacov s-aibă-n țară. Și să rădicaț pre Domnul,

Să vă-nchinaț cu tot omul, La svânt razăm de picioare,

Toată lumea de supt soare. Să rădice pentru țară

Moiséi1 și Aron sfară. Samuil să facă rugă, Ca o adevară slugă. Că le va-nțălege Domnul Ce s-or ruga prin tot omul. Și din núor le va zăce Bunătate și ferice. Că-i feriră cu tărie 'Nvățături de mărturie, Ce le-au dat să le păzască Nevoiră să plinească. Doamne Dumnezău și svinte, Să-i ascult, ca și mainte, Și să le răspunz cu milă În vreme de greu și sâlă. Și să rădicaț pre Domnul, Să vă-nchinaț cu tot omul, În măgura ce-ș aleasă De ș-au svințitu-ș de casă, Să-ș vestească svântul nume, Că-i svânt Domnul preste lume.

PSALMUL 99

Strigaț din toate țări cătră Domnul, Ce lăcuiț pre pământ tot omul. Slujiț Domnului cu bucurie, Nainte-i să-ntraț cu mărturie.

1 Pronunțat Mo-i-.

Să știț de Dumnezău că ni-i Domnul Ce ne-au făcut pre noi, pre tot omul, Că-i súntem ai lui oameni de turmă Și oițe de-i paștem pre urmă. Prin porțâle lui să-ntrăm cu rugă, Sama să ne ia Domnul pre strungă. Să-i mulțămim, să-i vestim svânt nume, Că-i bun Domnul și slăvit în lume. Mila lui în veci este pre țară Și-n tot rodul svânta-i adevară.

PSALMUL 100

De mila ta, Doamne svinte, Și de giudeț țâind minte, Voi cânta ș-oi înțălege Fără vină ce voi merge Pre cale-ntr-această viață, Ca să-m vii fără de greață, Când petrec fără de vină Și cu inemă senină În mijlocul casii mele, Ferindu-mă de smintele. N-am suferit strâmbătate Să văz nice de departe. Ceia ce-ș ies din tocmală I-am urât ca o sminteală. Nu s-au dat cu mine-n viață Cel cu inemă sămață, Și cu cel fără credință Nu mi-am făcut cunoștință.

Și l-am scosu-l cu ocară Pre clevetnicul afară. Cel cu căutătura mândră Nu l-am avutu-l în sâmbură, Nice-am suferit în casă Lacomul să-l pui la masă. Ce-am căutat cu față lină Cătră cel fără de vină, De l-am chematu-l în casă Să-l văz cu mine la masă. Și cel cu răbdare lungă L-am priimit să-m fie slugă, Ce să ferește de vină, Ca să-ș facă slujba plină. În casa mea n-au fost harnic Să petreacă omul falnic, Nice-am lăsat mincinosul Să strice cúiva folosul. Și de strâmbii mi-au fost greață Să-i văz demineață-n față. Ce i-am ucisu-i din țară Pre toț răii cu ocară, Să-i concenesc din cetate Pre toț ce fac răutate.

Psalomul lui David, 101

Doamne, mi-ascultă de rugă
Ce mă rog din vreme lungă,
Și strigarea mea să margă
Spre tine, să să-nțăleagă.
Nu-ț întoarce svânta față
De cătră mine cu greață.
Și la zî ce sunt cu jele

Și cu tângă de greșele,
Pleacă-ț auzul spre mine
Și să-m hii, Doamne, cu bine.
Și la ce zî ti-oi striga-te,
Să mi-auz de greutate,
Că-m trec zâlele ca fumul,
Oasele mi-s săci ca scrumul.
Ca nește iarbă tăiată
M-este inema săcată,
Că stă uitată de mine,
Ce-am cătat să mănânc pâine.
De suspinuri și de jele
Mi-am lipitu-mi os de piele.
De-atocma cu pelecănu,
Prin pustii petrec tot anul,
Și ca corbul cel de noapte
Îm petrec zâlele toate,
Ca o vrăbie rămasă
În supt streșină de casă.
Toată zua mi să strâmbă
Pizmașii miei, de-m fac scârbă,
Și ceia ce mă-mbunează
Fac giurământ să mă piarză.
Am mâncat pâine de zgură
Și lacrimi în băutură,
De fața mâinii tale,
Ce mi-ai dat de sus la vale.
Mi-s zâlele trecătoare,
De fug ca umbra de soare,
Și ca iarba cea tăiată
Mi-este vârtutea săcată.
Iară tu, Dumnezeu svințe,
Tot ești din veci, de mainte,
Și petreci în rod de rudă,
Tu te scoală fără trudă
De vei milui Sionul,
Și să-l cruț, că tu-i ești Domnul.
Că-i sunt vremile venite
Și pietrile îndrăgite
De șerbii svinții-tale,
Și țărna cea de pre cale.
Și ȝ-vor cinsti svântul nume
Limbile toate din lume,
Și cu dragoste toț craii
Ț-vor vedea slava cu aii.
Că vei zidi, Doamne svințe,
Sionul ca de mainte
Și ȝ-vei ivi svânta față
Cu slavă și cu dulceață.

Că le vei căuta de rugă
Celor din pedeapsă lungă,
Și de dâns nu-ț va fi greață,
Ce să roagă cu dulceață.
Și aceasta să scrie
Preste alt rod ce-a să vie.
Și oameni ce s-or zidi-să
Ti-or cânta cu voaie tinsă,
Că ți-ai căutat spre mulțame
De la svânta ta nălțame.
Și Domnul din ceri, dând rază,
Căută spre pământ să vază
Și s-auză de durere
Celor ferecat în here,
Și cei uciș fără lege
Cuconii să le dezlege.
Să dea vestea-n tot Sionul
De bine ce-au făcut Domnul,
Să-i laude svântul nume,
În Ierusalim și-n lume,
Și gloatele cu grămadă
Să strângă la făgadă.
Și-mpărațai cu tot omul
Să slujască toț la Domnul,
Și să-i răspunză-n tărie
Cu cale de mărturie.
Să-m dai veste și cu bine
Pentru zâle ce-am puțâne,
Și când îm vei lua viața,
Mă rog, Doamne, să-ț văz fața.
Că preste tot rod de rudă
Îț sunt aii fără trudă.
Și tu, Doamne, cu cuvântul
Dintăi ai urzât pământul,
Și ceriurile ce-s nalte
Sunt de mâna ta lucrate.
Acelea toate s-or trece,
Iară tu tot vei petrece.
Și ca haina ponosâtă,
Când le-a hi vremea sosâtă,
Li s-a destrăma făptura
Din hire, ca vechitura.
Și li-i depăna ca tortul,
De să vor schimba cu totul.
Iară tu, Dumnezeu svinte,
Tot ești Domn, ca și mainte,
Și trăiești pre așezare
Ca cela ce ești Domn tare.
Și fiii slugilor tale

Le vei deschide-le cale,
Să-ș descălece moșie,
Să s-așeze cu vecie
Și să-ș rădice sămânță,
Să-ț slujască cu credință.

PSALMUL 102

Sufletul meu, zî de bine

Domnului cu tot din tine Și până ce ești pre lume

Să-i ferești svântul nume. Sufletul meu, zî de Domnul

Cuvânt bun cătră tot omul Și să nu-i uiț de bine

Ce-au făcut milă cu tine, De te-au spălat de păcate

Și ți-au datu-ț sănătate, Și ți-au avutu-ț de știre,

De te-au scos de la pierire, Și ți-au trimisu-ț cunună,

Milă cu dar depreună,

Și ți-au dat cu cei buni parte Ce-ai poftit de bunătate. Ca hulturul te-a-nnoi-te, De-i hi tânăr ca
mainte, Domnul care face milă Și giudeț celor cu sâlă. Calea sa Domnul cea svântă Ne-au arătat
fără smântă, Puind pre Moisei povață. Să ne poarte fără greață, Să nu ne-abatem din cale, Din voia
svințiii-sale. Milosu-i și-ndurat Domnul Că rabdă-ndelung pre omul, Și cu mila sa cea mare Ne
ferește de certare. Nu ne țâne-n veci mânia Prin păcate, cu urgie, Nice ne-au făcut pre vină, Să ne
dea certare plină, Prin greșele și păcate, Să ne dea cu răutate. Pre cât stă ceriul departe De pământ
de să desparte, Pre-atâta ș-au pusu-ș Domnul Mila sa preste tot omul, Pre ceia ce-i sunt cu teamă,
De-l iubăsc fără de samă. Cătu-i de la scăpătate Răsăritul de departe, Pre-atâta ne depărtează

Greșala, să nu ne piarză. Și ca tatăl ce i-i milă De hiii săi când li-i sâlă, Așe nu să-ndură Domnul, Ce
i-i milă de tot omul. Că sângur ne ști de faptă, Din ce ni-i hirea lucrată, Ne ști că sîntem din tină
Făcuț, de svânta sa mână. De ne-ar hi zălele multe Ca iarba, tot ar hi scurte, Și ca floarea ce să trece
De soare și de vânt rece, De să destramă cu totul Și nu-ș mai cunoaște locul. Iară mila ta cea mare
Stă din veci pre așezare, Pre-acea ce-ț veghe voaie, Să nu ducă-n veci nevoaie. Și svânta ta
dereptate Le va fi cu bunătate, Cu hiii și cu nepoțai Le vei da bine cu toțai, Ce-ț feriră giurămîntul
Șiă-ți țânură-ntreg cuvîntul. Că tu, Dumnezeu Domn svinte, Ești în scaun de mainte, Cu crăie
așezată În ceri, unde ți-i gătată. Blagosloviț cu tot sfatul, Îngerii toț, pre-mpăratul,

Toț puternicii cei tare, Ce-i sînteț supt ascultare.

Dați-i bună cuvîntare, Oștile lui cele tare, Carii sluiț fără smântă

Voia Domnului cea svântă. Blagosloviț toț pre Domnul, De tutinderea tot omul. Și tu, mișelul meu
suflet, Să-i mulțămesti cu-ntreg cuget, Și-i urează de tot bine Lui Dumnezeu dintru tine.

Psalomul lui David, 103

Sufletul meu, ură bine
Lui Dumnezeu, cum să vine,
Și-i zî, Doamne, să trăiască
Mărirea ta și să crească.
Să te-mbraci cu mărturie,
Cu frâmsețe și tărie,
Că tu te-nvești cu lumină,
Ca soarele-n zî senină.
Și Ț-ai tins ceriul ca cortul,
De l-ai înfrâmsat cu totul,
Și i-ai pus deasupra ape,
Din tinsori să nu să scape.
Núorii Ț-ai pusu-Ț scară,
Când vei să pogori în țară.
Caii îȚ sunt iuȚ ca vântul,
De mărg unde Ți-i cuvântul,
Și ca gândul mărg de tare
Îngerii tăi cei călare,
Și pedestrimea ca focul
Merge strălucind cu totul.
Tu-ntemeiez cu cuvântul
De stă nemutat pământul.
Tu i-ai datu-i de mainte
Prăpastea de-mbrăcăminte,
Și stă gata să te-asculte,
Să dea apa preste munte,
Și de svânta ta poruncă
Va fugi din deal la luncă,
Că va merge detunată,
De glasul tău înspăimată.
Și munțâi, și dealuri nalte
S-or ivi, și șesuri late,
Pre locul ce sunt urzâte,
Când i-ai făcut de mainte
Și le-ai pusu-le hotară,
Să nu dea din loc afară,
Ce să-Ț Țâie-ntreg cuvântul,
Să nu-mprésure pământul.
Tu trimiȚ ape prin tăuri,
De cură printre munț răuri,
De să toate heri adapă
Și le prisosește apă.
Și colunii când li-i sete
Tu-i adăpi fără scumpete.
Tu strângi pasărilor-n hoarbă
La părău ce vin să soarbă,
De prin pietri, de prin gauri
Slobod cântece și glasuri.
Tu sloboz roauă pre munte

Dintr-a tale cămări multe,
Și pre pământ sloboz ploaie,
De să satură-n pohoaie,
Și cu lucrul tău sporește
Tot pământul de rodește.
Tu dai fânului să crească,
Dobitoacelor să pască.
Și crești pajiștea cea moale,
De scoate grâul din foale,
De-ș culeg oamenii hrană
Să le hie și pre iarnă.
Că scot pita cu sudoare
Să mănânce la răcoare,
Din pământ agonisită
Pre porunca ta cea svântă.
Și le-ai dat vinul să-ș facă
Veselie, să le placă.
Cu oloi să-ș netezască
Fața și să să-ncrăvască¹
Cu pâinea cea de mâncare,
Să să facă omul tare.
Copacilor de pre câmpuri
Tu le dai sațau pre timpuri,
Și chedrilor din Livanul,
Ce-i răsădești pre tot anul.
Acoló vrabii ș-or face
Cuiburi, di-or ședea cu pace,
Că le este rodionul
Povață, pus de la Domnul.
Cerbilor le-ai dat să salte
Pre munțai cu dealuri nalte,
Și iepurilor scăpare
Le-ai dat s-aibă supt stânci tare.
Luna ai făcut cu rază,
Să crească-n vremi și să scază,
Și soarele ș-nemerește
Apusul ce odihnește.
Din tunerec feceș noapte,
De ies gadinile toate.
Lupii urlă și scâncează,
Când spre vânat să gătează,
Să-ș ceie și să-ș răpască
De la Domnul să-i hrănească,
Până când răsare soare,
De mărg cineș la-nchisoare.
Și omul, fără de greață,
Iese-n treabă demineată,
De lucrează până-n sară,
Zî de iarnă și de vară.

Pentr-aceea, Doamne svinte,
Să fii mărit de mainte,
De lucruri ce-ai făcut mare,
Cu sfat bun, cu așezare!
Pământul îi plin de fapte
Ce-ai făcut cu bunătate.
Și marea, câtu-i de lată,
Și largă, și desfătăță,
Într-însă să țin heri multe,
Jigăanii mari și mănunte.
Preste luciu de genune
Trec corabii cu minune.
Acoló le vine toană
De fac chiții joc și goană.
Și toate la tine caută
Să le dai hrană bogată,
Să strângă și să-ș culeagă
Ce le-ai dat, cu voaie largă.
Cându-ț deșchiz svânta mână,
Atunci toată lumea i-plină
De bișug și de dulceăță,
Și-ș petrec toț bine-n viață.
Și când ț-ascunz fața svântă,
Toată lumea să-nspământă.
Când le iei duhul, s-or stânge
Și la țărna lor s-or strânge.
Duhul tău când li-i trimite,
Să vor zidi ca mainte,
Și cum ț-ai datu-ț cuvântul,
Vei înnoi tot pământul.
Și să-ț fie, Doamne svinte,
Slava-n veci, ca și mainte!
Dumnezău gând bun va pune
De lucruri ce-au făcut bune.
Că de svânta ta căutare
Pământul tremură tare,
Și din munte merge pară,
Când pogori să vez în țară.
Și ț-voi cânta, Doamne,-n viață,
În custul mieu, cu dulceăță,
Cânta-ț-voi, Dumnezău svinte,
Domnului mieu de mainte.
Până ce voi fi cu viață,
Îț voi cânta fără greață.
Și să-ț placă, Doamne svinte,
Bietele mele cuvinte,
Să mă bucur în tot bine
De Dumnezău, cum să vine,
Ca să pieie cu ocară

Toț pizmașii tăi din țară.
 Și ceia ce-s fără lege
 De pre pământ să vor șterge,
 Să nu scape nice urmă,
 Ce să-i ștergi dintr-a ta turmă.

PSALMUL 104

Rugaț Domnul și-l strigaț pre nume*, Oamenii toț ce sunteț pre lume, Să daț veste și-n păgânătate
 De-a lui fapte ce-s cu bunătate. Cântați-i lui cântecul cu cinste Și-i povestiți minuni de mainte. Vă
 lăudaț cu svântul lui nume, Să să veselească toț din lume Carii cearcă să știe pre Domnul, Cu inemă
 curată tot omul.

■ 5, 5.

Pre Domnul cercaț să vă-ntărească, Să vă svânta lui față prăvască. Minuni ce-au făcut să țâneț
 minte Și de șanțuri dintăi, de mainte. Din svântul său rost ce-au dat giudețe, În svânta sa lege să
 să-nvețe. A lui Avraam svântă sămânță, Ce slujiț la Domnul cu credință, Hiii lui Iiacov ce i-au
 Domnul

Ales șie, precum ști tot omul. Domnul nostru ce ș-au dat cuvântul Și tocmla preste tot pământul

Ș-au adusu-ș de lege aminte Și de cuvânt ce-au zâs de mainte, De-au poruncit preste mii de rude,
 Și preste tot neamul să răspunde,

Cu Avraam ce ș-au dat cuvântul Și cu Isaac, cu giurământul Ce-au pus cu Iacov de-nvățătură,

Cu Izráil în veci legătură, Zăcând : „Îț voi da țara ce țâne Hanaanul din zâle bătrâne, Jirebia ta cea
 măsurată Și de Hanaan împresurată“. Că la număr aveai ceată mică Și casa ta era puțantică, Când
 umblai mutându-te prin țară, Ca un oaspe tinzând cort afara. Și te mutai din limbă pre limbă, Și di-
 mpărățai nepățând scârbă. N-au lăsat om să te asuprească,

Nice pre-mpărat să te mâhnească : „De unșii miei nime să s-atingă, Să facă prorocilor miei tângă“.
 Și trimisă Domnul foame-n țară, De-aducea de-aiuri pâinea cu cară,

,

Că strică Dumnezeu din tot viptul, De să fece foame-n tot pământul. Trimisă nainte-le pre omul,
 Pre Iosifi, iubitul de Domnul, Ce l-au datu-l frațai pre vânzare La robie fără scumpărare, De-l
 zgârciră-n obez cu-nchisoare, Heri prin suflet i-au dat în prinsoare, Până i-au venit ce-au zâs
 cuvântul, De ș-au făcut veste-n tot pământul. I-au dat Domnul cuvânt de strânsoare, Și-mpăratul l-
 au scos din chisoare, Trimisă de-l scoasă din șerbie Boiérin, de-i dede slobozâie. Și-l pusă-mpăratul
 domn în casă Și-ntr-avere-ș mai mare-l aleasă, Preste boieri, și să sfătuiască, Ca pre sine să-i
 înțăleptască Bătrânii lor și să le dea minte Tuturor ce sunt mai denainte. Și-ntră Iacov la Hamos în
 țară, Și izrailtenii s-așezară Și crescură de să înmulțără, Și pizmașii stătură cu pâă,

1 Pronunțat I-o-.

Făcându-le ură la-mpăratul,

Cu inemă strâmbă din tot sfatul, Cu-nșelăciuni să le facă smântă

În șerbi ce-are Domnul gloată svântă. Trimisă pre Moiséi, a sa slugă,

Și pre Aron ce-au ales să-ș ungă. Pusu-ș-au la dâș Domnul cuvântul

Cu minuni să facă-n tot pământul, Toată țara lui Hamos să vază

Pentru Izrail ce să lucrează. Trimisă-ntunerec în tot omul

Ce mâniară în grai pre Domnul. Toate apele le fece crunte,

De-au murit tot peștele de frunte. Izvorât-au broaște-n toată țara,

De să va-ntr-înș pomeni ocară, Că și la-mpăratul giuca-n haine,

Pren sicrie și prin toate taine. Muște cânești le-au trimis cu ace,

Și de mûșini n-avea-ncătro face. Ploaia, smida le-au umplut și focul,

De-au țara ars ș-au bătut cu totul. N-au scăpat de vii rodită viță,

C-au și scoarța ros de pre mlădiță. Somochinii toț ce făcea roadă

,

Smida strică, și tot pom de coadă. Trimisă lăcustă și omidă

De mâncară ce-au rămas de smidă, Cât n-au rămas nemică verdeață

De otavă, de buriană creață. Și le bătu toată pârga-n țară,

Și de-averea lor să scuturară. Și ș-au scosu-ș din șerbie Domnul, Cu argint, cu aur, pre tot omul. Și nu era nime să să sâmță În răgúla lor cu neputință. Și păru eghiptenilor bine Că-i porniră de sârg dintru sine, Că inema le era-ngrozăta De puterea Domnului cea svântă. Și le tinsă Domnul umbră groasă, De le făcea zua răcoroasă, Iară noaptea le schimba-n lumină, Cu núor de foc, ca-n zî senină. Și cerșură de le-au dat crâsteie¹ Și potârniche de căra cu speie. Și din ceri le-au trimisu-le hrană, De să săturară toț de mană. Le-au scos izvor din piatră la sete, De bea apă toț fără scumpete. Ca ș-au adus Dumnezău aminte De svântul său cuvânt de mainte, Cătră Avraam ce-au zâs c-a face, Că-i va crește sămânța cu pace. Și ș-au scosu-ș Domnul cu tărie Oamenii săi cătră bucurie, Și ș-au dat aleșilor să-ș facă Veselie-n viață, să le placă, Împărțându-le țări desfătate, Cu avere și cu bunătate,

¹ Poate fi citit și cârsteie.

De să așezară-n țări păgâne, Împărțându-ș ocine streine. Pentru ca să-i țâie giurământul Și să-i cerce legea și cuvântul.

PSALMUL 105

Rugați-vă Domnului, că-i dulce, Că i-i mila din veci, de pre-atunce. Cine va putea spune de Domnul, De puterile lui, în tot omul, Să-i vestească laudele toate, Ca să să-nțăleagă preste gloate? De-aceia va hi mare fericite Ce vor feri giudeț să nu strice Și vor face dereptate-n lume, 'N toată vremea, să-ș facă bun nume. Adu-ț, Doamne, și de noi aminte Întru bună vrere de mainte Și ne cercetează-ntr-agiutoriul, Să ne dai cu bine de tot sporiul. Să vedem aleșii tăi în bine Și să ne veselim cum să vine, Cu gloata ta s-avem bucurie, Laudă să-ț avem de moșie. Greșitu-ț-am și noi denainte Cu părinții noștri de mainte, Făcut-am nainte-ț strâmbătate Și nu vrum să facem dereptate. A noștri părinț nu-nțălesese

În Eghipet a tale ciudese Ce-ai făcut cu dânș într-acea țară, Și mila ta cea multă uitară. Și te mâniară-ntr-acea oară, Suindu-să-n mare cu pohoară. Și i-ai mântuit cu al tău nume, De ți s-au vestit puterea-n lume. Marea Roșii îngrozâș să sece, Vad uscat să stea până vor trece. Și i-ai petrecutu-i preste-arină Ca pentr-o pădure fără tină Și i-ai scosu-i de ce le-au fost greață, De la mâni de pizmaș, pre povață. Ceia ce le făcea supărare Apa i-au acoperit din mare, De n-au scăpat unul de poveste Să-ntoarcă la urmă să dea veste. Și-i crezură svintele cuvinte, Și-i cântară laudă-nainte. Lucrurile lui de sârg uitară Și pre sfatul lui nu s-așezară. Și-i gingășia pentru bucate În pustie, făcând răutate, Ispitind pre Dumnezeu la sete. Și i-au adăpat fără scumpete, Trimițându-le sațau în suflet. Ce ei mâniară-l cu rău cuget Pre Moiséi¹, gâlcevind în gloată, Împutându-i în tabăra toată

1 Pronunțat Mo-i-.

Căce i-áu dat Domnul preuțăie Lui Aáron într-a sa svinție. Și prin ce le-mputară cuvântul,

Să desfece de-i sorbi pământul Pre Datan și Aviron cu totul, Și pre vinovaț i-au arsu-i focul De prin cățai, cădind cu tămâie, Ne-având treabă ei la preuțăie. Și-n muntele lui Hóriv vărsară Vițal cioplit, de i să-nchinară. Și-i mutară slava, fără treabă, În chip de vițal ce paște iarbă, Și de Dumnezeu n-avură știre, Ce le era Domn de mântuire, Ce-au făcut pentru dânșii ciudese Prin Eghipet, minuni, semne dese, Și prin țara lui Hamos prin toată, Prin Marea cea Roșii semne gloată. Și vru Domnul în pripă să-i piarză Cu ceia ce nu vrură să crează, De nu vrea sta¹ Moiséi² pre rugă, Ce l-au ales adevară slugă, Să-l întoarcă de cătră mânie, Că-i vrea pierde³-n pripă cu urgie. Și țara dorită defăimară, Că-n samă cuvântul nu-i băgară, Și-n sălașele lor morcotiră, Glasul Domnului nu-l socotiră.

1 ar fi stat.

2 Pronunțat Mo-i-.

3 ar fi pierdut.

,

Și-ș rădică preste dânșii mâna, Să-i dărâme, să zacă ca tina Prin pustie, și să le oboară Sămânța-n limbi ca nește ogoară, Și prin țări departe să-i rășchire, Să-i destrame ca pre nește hire. Și lui Veelfegór îi jărtviră, Idol spurcat, de să zăciuiră. Și mâncară jărtve de la morțai, De să pângăriră-ntr-înș cu toțai. Și pre Dumnezeu îl mâniară În pângăriciuni-ș ce lucrară. Și căzură la război de armă, De pieriră mult fără de samă. Și certă Fínees vinovațai, De-ngrozî cu dânșii și pre alțai. Și le fece despre Domnul pace, De-i opri să nu pieie de lance. Și i s-au socotit de la Domnul În rod de rod nainte-a tot omul, Ce i-au dat cu urîuc preuțăie Până-n veac pre rudă să ș-o țâie. Mâniară-l la apa de sfadă, De păți printr-înș Moiséi dosadă, Căce lovi-n piatră cu toiagul, Cu mânie între tot șireagul, Că nu s-au socotit în cuvinte, Amărându-l, scoțându-l din minte. Și ce le-au zâs Domnul n-ascultară, Sa piarză pre păgânii din țară, Ce să mestecară în tot rodul

Cu păgâni, luându-le izvodul. Și pregiur ciopliții lor slujiră, Pregiur idoli, de să rătăciră, De-ș giunghiară cuconii de sfară Dracilor, vărsând sânge prin țară. Sânge nevinovat, feț și fete, De-ș cuconii da fără scumpete. Făcându-i cu hananeii sfară Idolilor, lucru de ocară. Țara lor de sânge fu cruntată Și de lucrurile lor spurcată. Și-ș urgisi Domnul de la față Oamenii și moșia cu greață, Și i-au datu-i a pizmaș pre mână, Supt putere de limbă păgână. Și pizmașii lor îi asupriră Supt mânuile

sale, de-i smeriră. Că i-au izbăvit-i de ori multe, Ce ei l-au amărât cu sfat iute, De i-au zgârcit răutatea-n gârbă. Ce Dumnezeu le-au căutat de scârbă Și le-au auzătu-le de rugă, Văzându-i în greu din vreme lungă, De giurământ ș-au adus aminte, Căindu-să cu milă herbinte. Și i-au datu-i să fie-n cruțare, Cu ieftinătatea sa cea mare. Și-n robie le-au datu-le s-aibă De cătră toț iușor și oslabă. Și tu, Doamne Dumnezeu, ne scoate Și ne strânge din limbile toate,

Să-ț mărturisim de svântul nume, Să să ducă vestea preste lume De lauda ce ti-om lăuda-te,

Fălindu-ne-ntr-a ta bunătate.

Binecuvântat ești, Doamne svinte.

Domnul lui Izráil de mainte.

Și gloatele toate să grăiască, Bună cuvântarea să-ț trăiască.

PSALMUL 106

Rugați-vă cu dulce la Domnul, Că i-i mila din veci pre tot omul. Izbăviți Domnului grăiască, Ce i-au scos din mână vrăjmășască, Și di prin țări i-au scosu-i la urmă, De i-au adunatu-i la o turmă, Din răsărit și din scăpătate, Din séver și din mări de departe. Rătăciț în pustii, fără vlagă, Cercând cale de oraș, să margă Să-ș gășască loc de lăcuință, Flămânz și-nsătaț, de ticăință Sufletele lor într-înș săcasă, Cercându-ș lăcuință de casă. Și strigară la Domnul, în scârbă, De le greul iușură din gârbă, Și i-au scosu-i la cale direaptă, Să-ntre-n lăcuință așezată, Să-ș mărturisască la tot omul

Minunea și mila de la Domnul. C-au săturat suflet de la lipsă, Suflet flămând masă dulce-i tinsă, Ce ședea la umbră-ntunecată,

Loc de moarte, lipsă ferecată.

Prin Domnul cuvânt ce-i mâniară,

Cel de Sus în sfat ce-ntărâtară

Cu sălbătăcia cu cea crudă, De li s-au zgârcit inema-n trudă, Că i-au împresurat nevoi multe Și nu era cine să le-agiute. Și strigară la Domnul cu jele, Și i-au scosu-i de la nevoi grele, Din tunerec de umbră de moarte, Și le-au frânt obezâle din toarte, Să-ș mărturisască la tot omul Minunea și mila de la Domnul. Că le-au porț zdrobitu-le de-aramă, Cu râteze tare fără samă. Și i-au luat din calea cea strâmbă,

,

Că prin fărălegi pățâia scârbă, Cât sufletul lor dobândi greață De toate bucate ce-s de viață, Și s-apropriară-n pragul morțâi, De era de-a pierirea cu toțâi. Și strigară la Domnul cu jele, Și i-au scosu-i de la nevoi grele, Că le-au trimis cuvântul său Domnul, De-au tămăduit într-înș tot omul. Și i-au scosu-i dintr-ă lor pierzare Cătră viața cea cu așezare, Să-ș mărturisască la tot omul

Minunea și mila de la Domnul, Să-i jărtvască jărtva cea de hvală,

Să-i spuie de minuni, de tocmală. Carii umblă-n corabii pre mare,

De-ș fac lucrul preste genuni tare, Aceia i-au văzut de minune

Ce-au lucrat Dumnezeu în genune. Zâsă de să fece vânt cu bură,

,

De rădică val de necătură, Până la ceri îi suia cu unde,

Și-i pogorâia-n gios să-i afunde. Sufletele lor în greutate

Să topiia beț de răutate, Că-ș ieșiră și din țălepciune,

De te lua de dâșii minune. Și strigară la Domnul cu jele,

Și i-au scosu-i de la nevoi grele. Vânturilor zâsă de-ncetară

Și undelor de să alintară. Și le păru bine că trecură

Valurile toate de tăcură. Și i-au îndereptatu-i cu pace

Domnul, spre liniștea ce le place, Să-ș mărturisască la tot omul

Minunea și mila de la Domnul. Și-n săbor de gloate să-l rădice.

Și-n scaun de bătrâni să-i ferice, C-au prăvălit apele să sece

Ș-au pustiit izvor de-apă rece. Țară roditoare-n sărătură

S-au schimosātu-să din făptură,

Pentru răutăț ce făcea-n țară Lăcuiorii cei cu ocară. Iară pustia cea secetoasă I-au dat Domnul de este apoasă. Și pământul cel fără de apă De izvoară răci nu să mai scapă. Gloata sa cea flămândă și sacă O descălecă-n țară buiacă, De ș-au făcut orașe și sate, Și țarini, și vii cu bunătate. Și-ș feceră vipturi s-aibă-n viață Cu bișug de roadă cu dulceață. Și i-au blagoslovitu-i să crească, Și-n dobitoc să să-mbogățască. Ce ei să micșurară-n scădere, Petrecând cu grije și durere, Cât boierii lor să defăimară, Și s-au vărsat preste dâș ocară, Purtându-să-n cărări rătăcite Și smintind de la căi ferice. Ce Domnul mișelului agiută Despre mișelătatea cea multă, Că i-au pus ca turmele chiline, Pre moșii în rând, cum li să vine. Le vor vedea direpții de viață Și să vor veseli cu dulceață, Și-ș vor pune mâna preste gură Necurațai ce le sunt cu ură. Cine-i înțălept, să să păzască Și acestea să le socotească, Mila lui Dumnezeu să-nțăleagă, Cu cuget bun și cu minte-ntreagă.

PSALMUL 107

Inema mea mi-i, Doamne, gătată, Mi-i inema gata de te-aștaptă, Ca să-ț cânt într-ă mea, Doamne, slavă. Scoală, slava mea, fără zăbavă! Scoală-te, psăltire și dulceață! Iată că m-oi scula demineată Și ț-voi mărturisi, Doamne,-n gloate, Cântându-ț prin limbile prin toate, Că mila ta ceriuri covârșește

Ș-adevara-n núori să lățește.

Și preste ceri, Doamne, tu te-nalță,

Să te vază toată lumea-n față,

Și slava ta preste tot pământul Să rămâie, cum ți-ai dat cuvântul. Pentru iubiții tăi ce ți-i milă,
Să-i izbăvești de greu și de sâlă, Cu mâna ta, Doamne, cea dreaptă, Și să mi-ascuț cu milă-ndurată.

Dumnezău ș-au grăitu-ș în svântul Și nu-ș-va schimba-ntr-ălt chip cuvântul:

,

„Rădica-m-oi să-mparț cu măsură Sîhem cu moșii, fără trăsura, Și valea de șetre pre hotară O voi măsura de s-a ști-n țară“. Că mi-i al meu Galaad cel tare, Și Manasii gata cu oști mare, Și Efrém îi al meu la năvală, Lângă cap, de mi-i de sprejineală.

Iuda¹ mi-i domn de-mpărătește, Moav² pregiur căldări în slujește, Edóm mi-a sluji la-ncălțăminte, Ca-n zălele cele de mainte. Și filistimenii cu credință Mi să vor pleca cătră priință. Cine m-a-ntiri cătră cetate, Să hălăduiesc cu greutate? Sau cine să-mi vie cu grea toană, Până la Edom să mă ia-n goană? Fără numai tu, Dumnezău svinte, Când ne vei urni de denainte Și nu ni-i ieși la oaste-n frunte, Ce ne vei lăsa cu sudori crunte. Dă-ne, Doamne, agiutori în scârbă, Să ne iușurăm greul din gârbă, Că omul înzădar să trudește În tăria sa de să oștește. Ce cu Dumnezău să facem oaste, Că-i va lovi pre pizmaș din coaste, Și-i va da Dumnezău de ocară, De vor fi defăimaț preste țară.

PSALMUL 108

Lauda mea, Doamne svinte, Spune-ntre toț denainte,

¹ Pronunțat I-u-.

² Pronunțat Mo-áv.

Că răul și păcătosul Ș-au deșchis asupra-mi rostul

Și cu-nșelătoare limbă Grăiesc asupra-mi cu scârbă, Cu graiul lor cel de ură, Împregiur de-m fac trăsura.

Și mă luptă scornind sfadă, Să-m facă-n deșert dosadă.

În loc ce-ar hi să-m priiască, Vor de rău să mă grăiască.

Iară eu din vreme lungă Am făcut pentru dânș rugă,

Și pentr-a mea bunătate Pun asupra-mi răutate,

Și-m sunt cu grea urâciune Pentru a mea plecăciune.

Ce să pui pre păcătosul Să-i oprească tot folosul,

Și pre dracul din dreapta Să i-l pui, când vei da plata.

Când i s-a face giudețul, Să-l scoată de gât cu hățul,

Și ruga la greutate Să i să-ntoarcă-n păcate.

Zălele să-i tai și vacul, Boieria să-i ia altul,

Și cuconii să-i rămâie Cu muierea-n sărăcie.

Și să-i strămutez ficiorii Să ceie cu cerșetorii,

Să fie goniț din casă

Și din odihnă să-ș iasă. Și datornicii să-i cerce Averea toată ce-ș fece, Și streinii să-i apuce Agonisita cea dulce. Să n-aibă să-i osfintească, Nice săracii să-i crească, Ce să pieie cu ocară, Cu tot rodul său din țară. Într-un rând de rod ce trece, Cu tot numele să-ș sece, Să să-ntrebe și păcatul A părinț ce-au aplecatu-l, Și să n-aibă osfinteală Maică-sa despre greșală. Și să le fie cu Domnul Pâra, să-i vază tot omul De pre pământ cum s-or șterge, Pentr-a lor fărădelege, Că nu ș-au adus aminte Să facă milă-nainte. Ce când i-au venitu-i toană, Au luat mișel în goană, Om cu inema smerită, Să-i dea moarte ovilită, C-au iubit din tot îndemnul

De i-au venitu-i blăstăm. Și s-au dosât de ferice, De departe stând cu price.

Ca-n cămeșe să va-nvește În blăstăm, ticăițește, Și ca apa i-a-mplea zgăul

Blăstăm, cu de tot răul, Și ca măduha-n ciolane Să să-mbrace, ca-n căftane, Și cu brâu ce-a vrea să-ncingă Cu blăstăm, să să strângă, Pentr-acest lucru de ură Ce-m fac la Domnul trăsură, Grăind asupra-mi de suflet Cu vicleșug, cu rău cuget. Ce tu, Doamne, să-ț faci milă, Când îm vez de greu și sâlă. Și pentru svântul tău nume, Ce ți să vestește-n lume, Fă și de mine căutare, Și cu mila ta cea mare, Doamne, tu mă izbăvește De la rău ce mă tâlnește, Că sunt mișel, și de smântă Mi să inema spământă. Ca lăcusta, când strâng cortul, Sunt scuturat gios cu totul. Și genunchile m-slăbiră De post, de să schimosără Pelite de grășame, De muștrat ce-s în mulțame. Văzându-mă tins afară, Cu capul lor clătinară. Ce tu, Dumnezeu Domn svinte, Agiutoriul tău trimite, De mă scoate-ntr-a ta milă, Să cunoască a ta sâlă Și mâna ta cea dreaptă,

Doamne, cu carea faci plată.

Ei să blasteme-mprotivă Dintr-ă lor gură zlobivă,

Iară tu, Dumnezeu svinte, Să-mi urez dulce cuvinte.

Carii asupra-mi să scoală, Răul să le cază-n poală,

Iară șerbul tău să aibă Bucurie de oslabă.

Și ceia ce-m fac nepace, În rușine să să-mbrace,

Prin veșmânt de sărbătoare Să să-mbrace-n strecătoare.

Mărturisi-voi de bine Lui Dumnezeu, cum să vine,

Și cu rostul mieu-n zbor mare Îl voi făli cu cântare.

Că stătu dintr-a dreapta A mișel cu oaste gata,

De i-au scos de la pierire Sufletul spre mântuire.

PSALMUL 109

Zăsa Domnul Domnu mieu să șază

De-a direapta sa-n scaun dând rază, Până când pizmașii de supt soare

Ț-voi așterne-i pre toț supt picioare. Toiag de putere Ț-va trimite

Domnul din Sion, Dumnezeu svinte, Și pre toț pizmașii Ț-vei învînce,

De ți s-or pleca fără de price. Că cu tine Ț-este boieria La zua ce Ț-vei ivi tăria, În strălucori de svînt ce-i ivi-te Într-aceea zî, Dumnezeu svinte. Din pantece te-au născut mainte De luceafăr al tău svînt părinte. Giuratu-ș-au Domnul giurămîntul Și nu-ș-va schimba căind cuvîntul. Tu ești preut în veci pentru țară, De rădici ca Melhisedec sfară. Și Dumnezeu Ț-este din direapta, De Ț-va tăia pizmașii cu spata. La zî ce l-or întărîta craii, Îi va călca-n picioare cu caii. Și ș-vor lua giudețul păgânii, Că li s-or nădi la stârvuri câinii. Și capete pre gios vor fi multe, Ce vor fi de la război căzute. Apă de pre părau va bea-n cale, Când va nălța capul oștii sale.

PSALMUL 110

Mărturisi-mă-voi ție, Doamne svinte*, Cu inema mea cu toată denainte A tot sfatul de drept într-adunare, De a tale, Doamne, lucruri, că sunt mare

■ 4,4,4

Și cercate întru voia ta din toate. Lucrul tău și cuviința cine poate Să le spuie, și de svînta-Ț dreptate Ce trăiește în toț veci cu bunătate? Ț-ai făcutu-Ț de ciudese pomenire, Că ești ieftin și milost, Doamne, din hire. Cari sunt de-Ț au de teamă, le dai hrană, Pentru legămînt bătrîn făcînd pomană. Cu tăria lucrurilor Ț-ai dat știre Gloatei tale ce i-ai fost de izbăvire, Că i-ai datu-i cu uric țară păgână. Adevara și giudețul Ț-i pre mână, Și poruncile Ți-s tare și crezute, 'N dreptate ș-adevară-n veci făcute. Ț-ai trimisu-Ț gloatei tale mîntuință, Poruncindu-i preste veci lege-n credință.

Svînt îț este și-nfricat cînstitul nume Și de mare cuviință preste lume. Frica ta dă-ncepături de-nțălepciune,

Cunoștință tuturor spre-nvățuri bune. Cînstea ta, Doamne, și lauda trăiește Preste vecii preste toț, de te mărește.

PSALMUL 111

Ferice va fi de omul Ce să va teme de Domnul, În porunca lui cea svîntă Stînd cu voaie, fără smîntă. Că va fi tare-n credință

Pre pămînt a lui sîmîntă, Rod drept să va chema-să Și bișug într-ă lui casă, Și-i va trăi dreptatea Preste veci în toată partea. Și la-ntunerec de ceață Va vedea lucori de viață. Că dreptul și milosul El să-ndură-n tot folosul Și cu mîna largă-mparte Din direaptă bunătate. Acela devreme-ș caută Răspuns bun la zî de plată. Și-n giudeț să nu-l clătească Rău, ce-n veci să-l veselească. Cu pomană stătătoare Va fi dreptul supt soare, Și de veste rea nemică Nu-l va împresura frică. Că inema-i este gata La Domnul să-ș ceie plata. Să stea cu inemă tare, Fără frică, la căutare, Până va prăvi să-ș vază Pizmașii săi duș să-i piarză. Pentr-aceea ș-dă și-mparte A mișei din bunătate, Să-i trăiască dreptatea Preste veci în toată partea. Și i să va nălța steagul, De s-a slăvi-n tot șireagul.

Și prăvindu-i tot folosul, Să va scârbi păcătosul, Și cu dinții în scrâșcare Să va topi la certare, Că va pieri necuratul Cu pofta sa din tot svatul.

PSALMUL 112

Lăudaț, cuconi, pre Domnul, Să s-auză în tot omul, Lăudați-i svântul nume, Să s-auză preste lume. Și blagoslovit să-ț fie, Doamne, numele-n vecie. De unde soare dă rază Până-n scapăt ce s-așază, Lădatu-i-i svânt nume Și nalt de toț ce-s în lume. Preste ceriuri să lățește Slava lui, de să vestește. Cine este, Doamne svinte, De cât tine mai nainte? Că descaleci preste nalturi, De prăvești în toate laturi, De vez ceriul și pământul, Vez mărețul și smeritul, De scoli săracul din tină, Și cu direapta ta mână Din gunoi rădici în slavă

Pre mișel fără zăbavă, De-l pui să șază cu craii, Să-ș petreacă dulce aii, Cu boierii și cu gloată Să-ș petreacă viața toată. Și din stearpă rădici maică Cu casă-n cuconi, să-i placă.

PSALMUL 113

Din Eghipet Izráil când mearsă, Iiacov cu-nfemeiată casă, La moșie să-ș margă bătrână, Din țară urâtă și streină. Lui Dumnezău gătind la Iúda¹ Să-ș încuscre cu Izráil ruda, Marea văzu și fugi să sece, Iordanul² apele ș-desfece, Măgurile c-areții săltară Și munțai ca mieii să giucară. Ce ț-fu, mare, de mergi înspăimată? Și tu, Iordan² cu apa lată, Ce te-ntórsăș de ț-ai făcut spaimă? Și voi, munț, ce giucaț fără samă, Ca mieorii săltând, și voi, dealuri, Ca mieii giucând în toate laturi? De fața ta, Doamne, să strămută

1 Pronunțat I-u-.

2 Pronunțat I-or-.

Tot pământul și stă de te-ascultă, Când ț-ai ivit a ta svântă față,

Lui Iiacov de i-ai fost povață, Când ai întors stânca-n tău de ape Și din bolovan izvor să scape.

Nu-ț da, Doamne, nimărui pre lume, Ce-ț dă slavă svântului tău nume, Pentru mila ta și dreptatea, Să nu zăcă toț din toată partea, Cu păgânii să ne pâșcăiască : „Unde-i Domnul să vă folosască?“ Ce tu, Doamne, ceriul și pământul Le-ai făcut din voaie cu cuvântul, Iară idolii ce-ș scot în hvală Păgânii, le-a fi-le de sminteală. Că aúrul n-a sta să le-agiute, Nice-argintul la greu să-i asculte. Gură au, și nu pot să răspunză, Ochi și urechi, și nu văd, s-auză. Au și nări, nu pot să mirosască, Și mâni au, nu pot să pipăiască. Au picioare, și n-or putea merge, Sunt și muț, de nu pot face lege. Tocma să le fie cine-i face Și-ș cer de la dânșii dar și pace. Iară casa lui Izráil are Agiutori pre Domnul ș-așezare. Casa lui Aron să-ncrede-n Domnul, Agiutor li-i și scut în tot omul. Carii cătră Dumnezău au teamă Le agiută Domnul și-i întramă.

Pentru noi Dumnezău să grijește Și cu bișug ne blagoslovește. Dat-au Domnul bună cuvântare Casii lui Ilzráil și spori mare, Și casii lui Aron îi urează Zăle bune și bișug să vază. Ș-au blagoslovit fără de samă, Mici și mare, ce-au de Domnul teamă. Pre deasupra să vă mai trimiță Dar și milă Domnul din ființă, Și-n cuconii voștri să vă vază Dar și bine cu spori, să să-ncrează. Și să fiț blagosloviț de Domnul, Ce-au fapt ceriul, pământul și omul. Ceriul ceriurilor pentru Domnul, Pământul l-au datu-l a tot omul. Morțâi, Doamne, nu ti-or lăuda-te, Nice cei din iad, din răutate, Ce noi cești vii îț vom ura bine În veci, Doamne, precum ți să vine.

PSALMUL 114

Iubit-am de-aceasta că mi-aude Glasul rugii Domnul, de-m răspunde, Plecându-ș urechea să mă sâmță, În zî ce l-voi striga cu credință. Când mă iau durori de moarte-n hoarbă, Cu primejdi de iad vrînd să mă soarbă, Atunci când mă află de tot răul,

Strig pre Domnul, de-mi iușoară greul : „O, Doamne, tu-m ia mișelul suflet De la greu ce-m vine preste cuget!“ Că ești Domn milost, cu ieftinețe, Și tuturor te-arăț cu blîndețe, Și pruncilor le faci socotință, Ca cela ce ești Domn de priință. Mi-ai căutatu-mi cătră plecăciune, De mi-ai trimis, Doamne, iertăciune. Și mișelul meu suflet s-a duce La odihnă și răpaos dulce, De la moartea de la cea urâtă Ce s-a-ntoarce, la viață dorită. Ș-au ivitu-ș Domnul bunătatea, De mi-au iușuratu-mi greutatea. Că m-au scos din scârbele din toate Și sufletul mi-au scos de la moarte,

Ochii de la lacrimi de plîsoare,

Picioarele de lunicătoare.

Și-i voi sluji cîntînd cu dulceață

Lui Dumnezeu în țara de viață.

PSALMUL 115

Am crezut, Doamne, c-oi face* Să-m plinesc graiul cu pace, Ce eu m-am scăpat departe, De n-am plinit nici o parte.

■ 4 perechi.

Ce eu, buiguit de minte, Zâș de tot omul că minte. Și cu ce ȣ-voi face plată, Doamne, de milă-ndurată, În toate ce-m dai spre bine Cu spori mare de la tine? Cu păhar de biruință Ȥ-voi închina cu credință Și ȣ-voi striga svîntul nume, Doamne, de să va-ști-n lume De rugi, de făgadă grasă Ce ȣ-voi jărtvi-n svînta casă. Că-ntre fața ta cea svîntă Svinții li-i moartea cinstită, Și de dînsă nu li-i greață, Că li să schimbă spre viață. O, Doamne, să-m cauț de rugă, Că-ȣ sunt șerbul tău și slugă, Fii1 din șarbă cumpărată, Din șerbie scos cu plată. Obez și ferecătură Mi le-ai rumpt, că-ȣ sunt făptură. Și cu jărtva cea de pace Hfală numelui ȣ-voi face, De la greu ce ti-oi striga-te, Că-m răspunz cu bunătate. Rugi ce-ȣ am făgăduite Ȥi le voi da, Doamne svinte. Când să strîng oameni grămadă

1 Fiu.

În cinstita ta ogradă, Unde-ȣ este svînta casă, De sloboade zare deasă De dar și de bunătate, În Ierusalim cetate.

PSALMUL 116

Lăudați-l toț pre Domnul, Păgânii toț și tot omul, Că ș-au pus mila cea mare Preste noi cu așezare, Ș-adevara lui cea svîntă Custă-n veci fără de smîntă.

PSALMUL 117

Mărturisiți-vă cătră Domnul, Că-i cu bine din veci pre tot omul. Casa lui Izráil să grăiască Că-i Domnul milost și să trăiască. Casa lui Aron să strige tare Că i-i mila din veci pre-așezare. Și să zacă toț carii au teamă De Domnul că-i milost fără samă. Am strigat pre Domnul, având scârbă, Și mi-au iușurat greul din gârbă. Dumnezău mi-agiută de n-am frică Despre om să-m vie rău nemică.

Domnul mi-este scut și bunătate, Și pizmașii nu pot sta să-m caute. Mai bine-i a nedejdiui-n Domnul, Decât a să răzăma spre omul. Mai bine să-ț aibi cu Domnul traiul, Decât să nedejdiuiești spre craiul. Toț păgânii ce mă-ncungiurară Cu Domnul i-am întirit din țară. Că mă-ncungiurară cu oști late, Ce Domnul mi i-au luat din spate, Că mă-ncungiurară cu șireaguri, Ca albina ce șede pre faguri, Și ca spinii ce-i arde pojarul, Am trecut preste dâșii cu carul. Și cu svântul tău, Dumnezău, nume Mi-am supusu-mi pizmașii din lume. De-am și surupatu-mă de râpă, Tu m-ai rădicat, Doamne, de pripă. Că mi-i Domnul stâncă și cântare, Și la greutate mi-i scut tare. Glasuri de bucurie-mpreună La direpț în tabără răsună De Dumnezău, că ș-au tins direapta, De-au îngrozât pizmașii cu spata. Cu direapta Domnul mă rădică, De merg la război fără de frică. Domnul cu direapta sa-n vârtute Mi-au datu-mi izbândă pre oști multe. Nu voi muri, ce voi costa-n viață Și-l voi mărturisi cu dulceață. Că de mi-au dat Domnul și certare,

M-au ferit de moarte, de pierzare. Deșchideți-mi ușa dreptății Și voi intra din lontrul cetății, De voi mărturisi prin tot omul Bunătăț și milă ce-am de Domnul. Poarta ceasta Domnul o gătează Pentru să-ntre direpții să șază. Mulțămăscu-ț că mi-auzâș greul. De m-ai mântuit de la tot răul. Piatra ceea ce nu socotiră Lucrătorii la zid ce zidiră, Aceasta s-au pus la unghi aleasă De la Domnul minunată-n casă. Că aceasta-i de la Domnul dată,

Între ochii voștri minunată, Și aceasta-i zua ce-au fapt Domnul, De-i de bucurie a tot omul,

Și cu veselie să-ș petreacă Direpții într-însă, să le placă. O, Dumnezău, tu ne dă izbândă De la tine cu spori de dobândă. Blagoslovit îț este svânt nume Carele vii cu Domnul în lume. Voauă încă să să nărocească De la casa cea dumnezăiască. Și tu, Doamne svinte, ț-luminează Preste noi lucruri de svântă rază, Să ne punem zî de sărbătoare, Cu năroade, să dea strălucoare, Și desimea la oltari s-ajungă, Preuțai de jărtve să să ungă.

Dumnezăul mieu ești, și ț-voi zâce Mărturie, rugă și ferice. Dumnezăul mieu ești, și te-nalță, Și-ț mărturisesc în svânta față, Că-m auzâș de-m fúseș scăpare. Și vă mărturisiț cu cântare Cătră Domnul, că-i bun de pre-atunce, De la veci ce ni-i cu milă dulce.

PSALMUL 118

Această catísmă-i făcută pre a, b, alef, beiz,

buchile evreiești.

Alef, a

Ferice de ceia ce vor merge Fără vină, Doamne,-ntr-a ta lege. Ferice de ceia carii cearcă Fericitul tău cuvânt să-l facă, Să te cerce cu inemă-ntreagă, Să-ț mărturisască fără tagă. Că ceia ce fac fărădelege, În căile tale nu vor merge. Că tu ț-ai dat porunca cea svântă Să o țâie toț fără de smântă. O, de mi s-ar căile derege, Să-ț poci feri, Doamne, svânta lege, Atunci aș cuteza fără greață De ț-aș prăvi poruncile-n față!

Ț-aș mulțami cu inemă-ntreagă Și Ț-aș mărturisi fără tagă, De-aș deprinde svintele-Ț giudețe, Că-s drepte, de n-ăleg în fețe. ÎȚ voi feri a ta dreptate, Și să nu mă laș la greutate.

Beiz¹, b

Că tânărul încă ș-ar derege Pre cuvântul tău calea ce-ar merge. Cercatu-te-am cu inemă tinsă, Nu mă urni din svânta ta zâsă. În inema mea Ț-Țâi zâsa svântă, Spre greșele să nu mă ia smântă. Fericit ești, Doamne, și mă-nvață Să-Ț Țâi dreptările-n dulceață. Am dat veste din buzele mele

De-a rostului tău, Doamne, tocmele. În calea ta cea de mărturie M-am desfătat ca-ntr-o bogăție.

M-oi primbla-mă-n poruncile tale Și Ț-voi înțălege svânta cale, Într-a tale dreptăȚ m-oi tinde Și-n cuvântul tău mă voi deprinde.

¹ În ms. Bet.

Ghímel, g

Dă șerbului tău plată de viață,

Că-Ț feresc cuvântul cu dulceață. Ochii îm destupă a-nțălege

Minunile din svânta ta lege. Nemernicu-s pre pământ și-n rude,

Poruncile tale nu mi-ascunde. Sufletului meu i-i drag să-nvețe

În tot ceasul a tale giudețe. Îngrozăș sămeții ce să urcă

Spre blăstăm din svânta ta poruncă. Ia-mi mustrarea, ponoslul din față,

Să-Ț cerc mărturia cu dulceață. Boierii șed asupra-mi cu svaturi,

De mă pâărăsc toȚ din toate laturi. Iară șerbul tău, Doamne, să-nvață

În dreptatea ta fără greață. Mărturia ta și dreptatea

Îm dă sfat, știință-n toată partea.

Dáled, d

Mi-au lipitu-mi sufletul pământul,

Ce mă-nvie, Doamne, cu cuvântul. Umbletele mele cu spovadă

Ț-am spus, Doamne, fără de tăgadă, Și mi-ai ascultat, și tu mă-nvață

DreptăȚ de-a tale, să-m dai viață. Și să mi-arăȚ de dreptăȚ cale

A mă primbla-n minunile tale.

Sufletul meu l-întristează somnul, Ce m-a-ntări-n cuvântul său Domnul. De la cale strâmbă mă ferește Și cu legea ta mă miluiește. Calea cea dreaptă mi-este dragă Și de giudeȚul tău nu mi-i tagă. Mă Țâi de mărturia ta svântă, Și să nu mă laș, Doamne, la smântă. În poruncile tale mă bagă, Să mărg pre drum cu inemă largă.

Hei, h

Pune-mi, Doamne, calea-ntr-a ta lege, Și pre dreptatea ta voi merge. Legea ta a o cerca m-dă minte, Să o ții cu inemă herbinte. Într-a tale porunci pre cărare Mă-ndereaptă, c-aceea voi tare. Inema mea spre-a ta mărturie Să o abaț despre lăcomie. Ochii de la deșert îmi oprește, Să nu văz, și-n calea ta mă crește. Să-m dai cuvântul tău, ce-ț sunt slugă, În frica ta să-m fie de rugă. Ia-mi ocară carea mă defaimă, Că ți-i sfatul bun fără de samă. Doritu-ț-am porunci cu dulceață, Și-ntr-adevărul tău să-m dai viață.

Vov1, v

Și spre mine mila ta să-m vie, Pre cuvântul tău, Doamne,-n tărie. Ș-oi răspunde cuvânt cui mă-mpută, C-am nedejde-n cuvântul tău multă. Și să nu-ț iei din rostul meu graiul, Că-n giudețul tău în razăm traiul. Și legea ta o voi feri-ntreagă Pururea-n veci cu inemă largă. Ș-am umblat pre cale desfătă, Că porunca nu-ț las necercată. Ș-am grăit de svânta-ț mărturie Naintea de-mpăraț cu tărie. Că eram deprins într-a ta zăsă, Carea-m iubit a chiti cu dânsă, Rădicându-mi mânuile pre rugă, Spre-a tale porunci din vreme lungă, C-am iubit a mă deprinde-ntr-înse Și-ntr-a tale dreptăț și zăse.

Záin, z

Adu-ț, Doamne, de cuvânt aminte, Ce mi-ai dat nedejde de mainte. De-aceasta mă mângâi când mi-i greață, Că cuvântul tău mă țâne-n viață. Trufașii lucrară răutate, Eu din legea ta nu m-oi abate,

1 În ms. Vau.

Că ț-țâi minte, Doamne, de giudețe, Că mă mângâi din veci în blândețe. Păcătoșii mă băgară-n scârbă, Din lege-ț ieșind la cale strâmbă. Cântec mi-au fost a ta dreptate La locul meu de streinătate. Ț-am pomenit noaptea svântul nume Și legea ț-am feritu-ț pre lume. Aceasta mi-i binele și partea, Că ț-am cercat, Doamne, dreptatea.

Hes1, c

Partea mea ești, Doamne, cea de viață, Și ț-voi feri legea cu dulceață. Mă rog, Doamne, la svânta ta față Cu inema mea cu toată-n viață, Și-n cuvântul tău mă miluiește Și la greul meu tu-m folosește. Ț-am cugetat calea și voi merge Întorcându-mă-n svânta ta lege. M-am gătat și n-am voaie mahnită A feri porunca ta cea svântă. M-au înfășurat funi de păcate, Și legea ta n-am uitat departe. Mă sculam la rugă lăsând somnul, Miazănoapte când doarme tot omul, Să-ț mărturisesc pentru giudețe Prin dreptăț ce n-alegi în fețe.

1 În ms. Het.

Partnic sunt cu toț ce-ț au de teamă, Ce-ț păzăsc porunca fără samă. Pământul îi plin de-a ta dulceață Și de dreptatea ta mă-nvață.

Tes1, e

Fecș șerbului tău bunătate Cu graiul tău, Doamne,-n dreptate. Bunătate, dojană, știință Porunca ta mă-nvață-n credință. Pân-a nu mă smeri, eu greșisă2, Pentr-aceea mă ții de-a ta zăsă. Bun ești, Doamne, și cu bunătate,

Și mă-nvăță-ntr-a ta dreptate.

Ș-au înmulțat mândrii strâmbătatea,

Pornindu-ș asupra-mi răutatea,

Iară eu cu inemă senină Îț voi cerca porunci fără vină. Le zace pre inemă gros săul Ce l-au închegat cu de tot răul, Iara eu cu legea ta cea svântă M-oi deprinde, că nu-m va fi smântă. Mi-i de bine că-m dedeș plecare Să mă-nvăț într-a ta-dreptare. Mai bună mi-i a ta svântă lege Decât aur ș-argint ce-aș culege.

1 În ms. Tet.

2 greșisem.

Iud1, y

Cu mânule tale, Doamne svinte, M-ai zidit și m-ai fapt de mainte ; Dă-mi înțelepciune a-nțelege Poruncile tale-n svânta lege.

Mă vor vedea carii ț-au de teamă

Și s-or veseli fără de samă,

Că-n cuvântul tău mă razăm tare,

Cu nedejde și cu așezare. Ț-am cunoscut, Doamne, dreptatea Pre porunci ce dai în toată partea Și cu adevăr mi-ai dat certare, Ce să-ț fie mila-ntr-așezare, Să mă mângâie de la cădere Cu al tău cuvânt fără scădere. Să-m trimiț a ta ieftinătate, Să petrec cu viață-n bunătate, Că legea ta îm dă-nvățătură, Iară mândrii ce sunt cu grea ură Cu rușine să iasă pre față, Să-i lovască de toate părț greață. Iară eu cu gând bun fără samă Într-a tale porunci m-oi primbla-mă. Să mă-ntoarcă de la rătăcire Carii ț-au de frică și de știre Și să-m hie inema senină, În porunca ta-mblând fără vină.

1 În ms. Iod.

Caf, k

Mișelul meu suflet să topește În cuvântul tău ce te dorește, Și ochii miei slăbiră-n vedere, Așteptând cuvânt de mângâiere. Mă feci mârșav ca foalele-n brumă, Dreptății tale făcând urmă. Câte zăle am ce mi-s de scârbă, Să-m iușurez gonacii din gârbă. Călcătorii legii îm spun glume, Ce ca legea ta nu-i preste lume. Că-ț sunt toate porunci adevere, Și să-mi folosești de la cădere. Că cu deșert mă luară-n goană, Să mă bage-n pământ, când au toană. Iară eu a tale porunci svinte Nu le-am lăsat, ce tot le țai minte. După mila ta, Doamne, mă-nvie, A svânt rost să-ț feresc mărturie.

Lámed, l

În veci, Doamne, cuvântul tău costă în ceri, preste rod de rod să mută. Că nu ți să schimbe adevăra, Ce-ai urzât pământul de stă țara. Cu tocma la ta zua trăiește,

Că lumea cu totul îți slujește. Că de nu mi-ar fi legea ta vântă, Pierit aş fi, ovilit de smântă.

În veci nu ți-ai uita dreptatea, Că cu dânsă-s viu în toată partea. Al tău, Doamne, sunt și tu mă scoate, Că ți-am cercat poruncile toate. Pre mine greșii m-așteptară Să mă piarză cu totul din țară. Mărturiile tale văz toate Și le-am deprins pre cât hirea-m poate. A tot plinul am văzut sfârșitul, Ți-i lată porunca și cuvântul.

Mem, m

Cât mi-i legea ta, Doamne, de dragă, De mă-nvăț cu dânsă zua-ntreagă. Decât pizmașilor a-nțalege Mi-ai dat în veci cu svânta ta lege, Și porunca ta, Doamne, cea svântă Este a mea în veci, ne-având smântă. Decât toți de ceia ce mă-nvață, Ț-am înțales legea cu dulceață, Că a tale mărturii cinstite Mă învață și mi-adaog minte. Mai presus de cum bătrânii cearcă, În porunca ta n-au să mă-ntreacă. De tot drumul rău fără ticneală Picioarelor mi-am pus sprejineală, Și m-am luat de drum rău aminte, Ca să-ți feresc svintele cuvinte. N-am știrbit din svintele-ți giudețe, Precum mi le-ai tocmi să mă-nvețe.

Cătu-s de dulci cuvintele tale,

Că-s ca stridea, și nu le-aș uita-le, De mi să-ndulcește-ntr-înse rostul,

Că-s mai dulci decât miera cu totul. Din poruncile tale-m iau minte,

Și căile strâmbe mi-s urâte.

Niún, n

Picioarelor mele-i lumânare

Legea ta și lucoare-n cărare.

Giuratu-m-am și-am pus mărturie

Să-ți păzesc giudețele-n tărie.

Smeritu-m-am tocma cu pământul,

Și mă-nvie, Doamne, cu cuvântul. Dar din rostul meu, Doamne, să-ți placă

Și-ntr-a tale giudețe mă-mbracă. Sufletul meu îți este pre mână,

Și de legea ta nu mă-nstreină. Păcătoșii mi-au încordat lațuri,

Eu din legea ta nu mărg în laturi. Ț-am ocinat svânta mărturie,

Inemii în veci de bucurie. Inema mea a face-i plecată

Dreptatea ta-n veci, pentru plată.

Sámeh, s

Călcătorii legii mi-s în greață,

Legea ta cea svântă m-tinde viață. Agiutoriu mieu ești și scutință,

Cuvintele tale m-sunt credință.

Pre departe viclenii s-alerge, Că eu, Doamne, îți cerc svânta lege. Pre svânt cuvântul tău mă priimește, Și-n nedejde fără greș mă crește. Agiută-mi și să-m dai mântuință, Să mă deprinz într-a ta credință. Defaimi ne-ascultorii legii tale, Că li-i gândul strâmb și fără cale. Păcătoșii lumii mi-s în greață, Mărturiile tale mi-s viață. Trupul meu cu teama ta l-zdrumică, Că mă ia de giudețul tău frică.

Áin, i

Făcut-am giudeț și dreptate, Nu mă da să-m facă strâmbătate. Pre robul tău în bine-l priimește, Sămeții să nu-m stea pârâsește. Ochii mi să stâng în mântuință Și-n cuvântul tău cel cu credință. Fă șerbului tău milă de viață, Și-n giudețele tale mă-nvață. Șerbul tău sunt, și-m dă a-nțălege, Ca să mă-nvăț în svânta ta lege. Vremea ți-este, Doamne, a le face Ce-ți strică giurământ de pace. Decât aur ți-am iubit-ți zâsa, Topázion n-am căutat de dânsa, Spre porunca ta făcând cărare, De strâmbătăț ferindu-mă tare.

Pei, p

Mărturiile ți-sunt minunate, Și de sufletul meu sunt cercate. Cuvintele tale-n tălmăcie Luminează mintea din pruncie. Rostul meu am deschis și-am tras suflet, Că mi-s poruncile tale-n cuget. Caută, Doamne, și mă miluiește, Pre tocmala cărui te iubește. Pre cuvântul tău să-m tocmești pașii, Să nu-m poată învinde pizmașii. De clévete de om tu mă scoate, Și ți-voi feri poruncile toate. Ivește-ți spre mine svânta față Și spre dreptatea ta mă-nvață. Ochii miei părauă izvoră, Prin legea ta ce nu socotiră.

Țádec1, x

Pre dreptul faci, Doamne, giudețe, Să să certe toț și să să-nvețe. Porunca ta este adevară, Mărturia ta-i vestită-n țară. Mă topește jelea și priința, Că pizmașii ți-uitară credința. Cuvântul tău herbinte-i ca focul, Și șerbul tău l-au iubit cu totul.

1 în ms. Sáde.

Tânăr sunt și nebăgat în samă, Dreptatea ta m-oi învăța-mă. Adevărul tău și dreptatea, Și legea-i vestită-n toată partea. Scârbe și cu greutate m-aflară, Poruncile tale mă-nvățară. Mărturia ți s-adeverește Și cu viață-n veci mă-nțăleptește.

Cof, q

Strigat-am spre tine, Doamne svinte, Și să mi-auz mișele cuvinte. Că ți-voi cerca, Doamne,-ntr-adevară Obiceiele de s-or ști-n țară. Strigatu-ți-am, Doamne, și mă scoate Din greu și din scârbele din toate. Și ți-voi țanea svânta mărturie Ce-ai pus să stea cu lege-n tărie. Sânguit-am strigând fără vreme În cuvântul tău și nu m-oi teme. Mi s-au stârnit ochii demineată În cuvântul tău care mă-nvață. Glasul să mi-ascult fără de greață, Cu mila ta, Doamne, cătră viață. Gonacii cu rău s-alăturară, Din legea ta urnindu-s-afară. Ce tu, Doamne, n-ii1 pesti departe

1 nu vei.

Cu calea ta cea de dreptate, Că Ț-am cunoscut din mărturie,

Carea-i urzât dintăi în vecie.

Reș, r

Vezî-mi greul și de plecăciune

Și cu legea ta m-dă iertăciune. Giudecă-mi giudețul fără greață,

Cu cuvântul tău, și să-m dai viață. Departe-i de cei fără credință

A ta, Doamne, svântă mântuînță, Căce nu vor nice de departe

’N dreptățile tale să caute. Îndurat ești de ieftinătate,

Și mă cruță-ntr-a ta bunătate. Mulți-s ceia ce-m fac dodeială,

Făcând goană să mă dea-n sminteală, Ce eu, Doamne, le Țai nesmintite

Ale tale mărturii cinstite. M-am săcat prin cei fără de minte,

Ce nu-Ț păzăsc svintele cuvinte. Iată că Ț-am iubit-Ț cuvântul

Și porunci ce-ai dat în tot pământul. Și cu mila ta să-m trimiț viață,

Și de primejdi să fiu fără greață. Adevărul Ț-este pre cuvinte

Începătură-n veci de mainte, Giudețele Ț-sunt în dreptate,

Pre tocmală bună așezate.

Șin, w

Boierii ieșiră-ntr-alergate,

În deșert făcându-mi răutate, Ce eu având de zâsa ta frică,

N-am cugetat de dânșii nemică. De cuvântul tău am bucurie,

Ca cela ce află bogăția. Strâmbătatea am urât cu greață

Și Ț-am iubit legea cu dulceață. Te-am lăudat în zi șapte date

De giudețe și de dreptate. Legea ta cea svântă cui le place,

Milă să-i găscă-n trai de pace, Așteptat-am a ta mântuînță

Și Ț-am iubit porunca-n credință. Ț-au feritu-Ț a ta mărturie

Sufletul meu cu drag în tărie. Și Ț-am păzât poruncile svinte

Și mărturii întregi nesmintite, Și căile mi-s îndereptate

Spre-a ta, Doamne, svântă bunătate.

Tof1, t

Și-naintea ta, Doamne, s-agiungă

Făgada mea și smerita rugă.

Și să-m trimiț s-aib preste minune

Cuvântul tău și cu-nțalepciune.

1 În ms. Taf

Denaintea ta, Dumnezeu svinte, Să-m primești mișeaua rugămintे Și-n cuvântul tău cu dereptate Să mă izbăvești de greutate. Să iasă din rostul meu cântare Învățată-ntr-a ta-ndereptare. Limba mea să-ț spuie de cuvinte, De porunci drepte de mainte. Mâna ta cea svântă mă va scoate, C-am iubit-ț poruncile toate. Doritu-ț-am a ta mântuintă, Și legea ta o-nvăț cu credință. Mișelul meu suflet să trăiască, Doamne svinte, să te proslăvească. Giudețele tale cele multe La greul meu, Doamne, să-mi ajute. M-am rătăcit pierdut ca o oaie, Cearcă-ț, Doamne, șerbul la nevoaie, De mă-ntoarce la turma ta svântă, Într-a tale porunci fără smântă.

PSALMUL 119

Cătră Domnul, când am scârbă, Strig de-m ia greul din gârbă. Sufletul să-m scoț de scârbe, Doamne, și de rosturi strâmbe, Și de limba cea sămață, De cuvinte ce-s cu greață. La ce bine te va pune

Limba cea cu-nșelăciune? Că puternicul îș face Săgețile iuț de lance, Cu jeratec înfocate, Celor din pustietate. Vai, că voia mi-i amară, Ce m-am streinat de țară, Depărtându-mă cu tarul, De-am tins șetre cu Chidarul. Multă duc streinătate, Asuprit de strâmbătate. Că cu carii n-au priință Li-s prietin cu credință, Și când le grăiesc de pace, Ei pun vrajbă ce le place.

PSALMUL 120

M-rădic ochii cătră munte, Dincătro-m-vin să mi-ajute. Dumnezeu mi-i agiutoriul, De folos întru tot sporiul, C-au fapt ceriul cu cuvântul Ș-au întărit tot pământul. Piciorul să nu-ț dea-n smântă Din calea lui din cea svântă, Nice să-ț cuprinză somnul Strajea ce ț-au datu-ț Domnul, De privéghe Izrailul Fără somn preste tot șirul.

Dumnezeu te va feri-te

Supt umbră, la zî herbinte, Că ț-va fi mână dreaptă

Cătră bine ce te-aștaptă. Zua nu-ț va fi de soare

Zăduy, ce-ț va fi răcoare. Nice luna te-a păli-te

Noaptea cu lucori herbinte. Că Domnul îț va fi vântă

Sufletului fără smântă, De te va feri la-ntrare

Să nu te-atingă pierzare, Și la ieșit te va duce

Cătră răpaos cu dulce.

PSALMUL 121

Mă veselesc de vestea ce-m vine,

De mă-mbie direpții cu sine

Să-ntrăm cătră Dumnezeu în casă,

La curtea cea svântă ce-ș aleasă. Eram oarecând stând cu mulțâme

În curtea ta, Ierusalime¹, Ce și de-acmu încă ni-om sui-ne,

De ne-a spori Dumnezeu cu bine, Cu moșnenii tăi ce le țai parte,

Unde te zidești ca o cetate. Acoló să ne suim cu gloate,

¹ Pronunțat I-e-.

Din răgúlele Domnului toate, Pre uríc ce are Izrailul A să mărturisi din tot șirul, Și tot credincioșii ce-s în lume Îț vor mărturisi svântul nume. Acoló vor șede pre giudețe Scaune, neveghind voaie-n fețe, La casa lui David la cea svântă, Când va veni Domnul fără smântă. Pentr-aceea să-ntrebaț de viață Ierusalimul¹ în dulceață, De bișug de pace cum petrece ; Cine-l iubăsc, bișug nu-i va trece. Dea-ț Dumnezeu în sâla ta pace Și-n turnuri bișug, precum îț place! Prin frațai miei, prietini și rudă Ț-am uratu-ț pace fără trudă, Și prin casa ce-are-n tine Domnul Ț-am priitu-ț de bine-n tot omul.

PSALMUL 122

Mi-am rădicat ochii miei cu rugă Cătră tine, Doamne,-n vreme lungă, Din ceri, unde-ț este lăcuința, Ț-am căutatu-ț cu toată priința. Ca o slugă la svânta ta mână Și ca șarba la mâni de stăpână, Așe-s ochii noștri cătră Domnul, Să ne miluiască pre tot omul.

Și cu milă Domnul să stejască Să ne cruțe, să ne miluiască, Că cu multul ne-au umplut ocară Și ponoslul de prin toată țara, Sufletului ocări ce-i lucrează Bogătașii ceia ce zburdează.

PSALMUL 123

Că de n-ár fi cu noi să stea Domnul, Zăcă Izrailul și tot omul, Că de n-ár fi cu noi să stea Domnul, Când le vine toană a tot omul, De să scoală asupră-ne-n pripă, Ne-a sorbi-ne de vii de-am da-n râpă, Cându-ș pornesc mânia cu unde Asupră-ne-n pohoi să ne-afunde. Și sufletul nostru pohoi trece Ca de părău repede și rece. Și sufletul nostru trecătoare Ș-au făcut prin apă necătoare. Blagoslovit să fii cu ferice, Că nu ne-ai dat, Doamne, să ne strice Cu dinții lor, și de vânătoare Ne-ai scos din laț și de la prinsoare. Ca vrabia ne-ai scos, Doamne svinte, Sufletele de curse cumplite, Și sâlțele celor ce vinează Le-ai stricat, să n-aibă să ne piarză. Că tu, Doamne, cu svântul tău nume

Ne dai ajutorul tău pre lume, Precum dintăi ai zâs cu cuvântul,
De s-au făcut ceriul și pământul.

PSALMUL 124

Carii să nedejdiuiesc în Domnul,
Aceia-s ca muntele Sionul.
Preste veci din loc nu să clătește,
Cine-n Ierusalim lăcuiește.
Munțai pregiur Sion ca o roată,

Și Domnul pregiur svânta sa gloată, De-acmu până-n veci într-așezare
Va pune de toate părț străj tare. Că n-a lăsa Domnul să să mișce
Păcătoșii, steagul să-ș rădice, Nice să cuteze-n tot șireagul
Preste drept să-ș puie toiagul, Ferind pre drept să nu deprinză
La fărălegi mânule să-ș tinză. Fericește-i, Doamne,-n zî de plată
Cei buni ce-s cu ineima direaptă, Iară ceia ce nu vor să-ț crează
Mână-i, Doamne, cu răii să-i piarză. Și Izráil va lăcui-n pace,
În tot șirul, precum lor le place.

PSALMUL 125

Când ar înturna Domnul să-ș vie La urmă Sionul din șerbie, Atunci ne-am mângâia-n voaie bună Și
ne-am bucura-ne depreună. Rostul ni s-ar veseli și limba, Și ne-am uita atunci toată scârba. Atunci
ar zâce-n limbi păgâne : „Li s-au întors Dumnezeu cu bine“. Și ș-au mărit mila spre noi Domnul,
De ni să fericește-n tot omul. Și ne-ntoarce, Doamne, cu tot pleanul, Ca omeții când să rump la
anul De austrul ce suflă cu călduri, De cură părauă-n toate laturi. Ceia ce ș-au sămănat cu plânsuri,
S-or bucura secerând cu râsuri ; Ceia ce mărg sămănând cu jele, Ș-vor culege veseli mănunchele.

PSALMUL 126

Că de nú va zidi casa Domnul, În deșert s-a trudi lucrând omul. De n-a pune cetăței străj Domnul,
Înzădar ș-a pierde strajea somnul. Zădar veț mâneca, de la cină, Mâncând pita cea de durori plină,
Dedaț să-ș doarmă somn cum le place,
Iubițâlor Domnului, pre pace. Domnului aceștia-s de moșie
Ficiori, roadă de zgău, plată vie, Aceștia-s săgeț cu lănci călite,
De mână puternic slobozâte. Ferice de omul ce-ș va face

Pofta dintr-îns să-i fie cu pace, Că nu vor fi defăimaț de gloată

În pizmaș când să vor prici-n poartă.

PSALMUL 127

Blagosloviț sunt toț fără samă

Carii slujesc Domnului cu teamă, Carii mărg pre cale fără smântă,

De-i plinesc porunca lui cea svântă. Din roada ta, dintr-agonisită

Vei mânca cu voaie nendoită. Fericit vei fi pre trai de viață,

Că-ț va fi petrecerea-n dulceață. Femeia ta va fi ca o viță

În casă-ț, rodită-n cuviință. Cuconii tăi, stâlpări de masline

Pregiur masă-ț de bunătăț pline. Așe va fi ferice tot omul

Ce s-a teme-n priință de Domnul. Și din Sion Domnul cu dulceață

Să-ț ureze, să-l prăvești în față, În Ierusalim, svânta cetate,

Să te desfetez în bunătate. Preste toată viața, cum îți place, Cuconi și nepoț să-ț vez cu pace. Și să fie-n pace Izrailul, Cu direpții petrecând în șirul.

PSALMUL 128

De dese ori s-au pus să mă lupte, Din tinere zâle, cu oști multe; Spune, Izráil, să să-nțăleagă Preste țară, să nu prinză tagă. De multe ori s-au pus cu războaie, Din pruncie să-m facă nevoaie, Ce nemică n-au putut să-m strice, Puindu-mi-să-n gârbă cu price. Ș-au lungit strâmbătatea cu oaste, Să-m dea război păgânii din coaste ; Domnul drept, pizmaș ce-or să-m strice Le-au despărțat capul de cerbice.

Să să-ntoarcă-ndărăpt cu ocară

Pizmașii Sionului din țară

Și ca iarba de pre zidi nezmultă

De soare să sece-n vreme scurtă, Să n-aibă cu secerea-n ce trage Secerători ce vor vrea să bage. Și ca cela ce culege spice, Să n-aibă snop din ce să rădice, Și drumeții să nu le grăiască: „Bine-aț fi, Dumnezeu să sporească!“

PSALMUL 129

Dintr-adânc ț-am strigat, Doamne svinte,

Și să mi-auz glas de rugămintे. Și-ntr-auzul tău, Doamne, s-agiungă Glasul meu cel ovilit de rugă.

Că de ne vei pune, Doamne,-n față Răul, nu vom putea sta de greață Denaintea ta, de grea muștrare, Nice vom scăpa de la certare. Ce cu mila ta să-m raz din carte Greșelele ce-m fac răutate. Că eu, Doamne, prin svântul tău nume Răbd sudălmii de la păgâni pre lume. Și sufletul meu cu drag te-aștaptă, Până vei veni-n vremea de plată, Și-n cuvântul tău mi să topește, Doamne, sufletul de te dorește. Din strajea din zori și până-n noapte Să-ț priveghe creștinul cât poate, Din strajea demineții cu somnul Să razăme Izráil la Domnul, Că Domnul cu mila sa ne-așteaptă, Ca să dea pentru noi de-agiuns plată. Și va răscumpăra Izráilul Din fărădelegi preste tot șirul.

PSALMUL 130

Doamne, nu mi-i inema măreață, Nice căutătura mi-i sămață, Nice am purces de-a mă suirea În minuni mai sus decât mi-i hirea. Că de nu mi-am smeritu-mi tot rândul, Ce mi-am mărit sufletul și gândul, Cum pate cuconul când să-nțarcă, De-l osăbăsc de sân de la maică, Așe-n suflet să mi să dea plata. Ca să fie cu nedejdea gata Cătră Domnul, cu inemă tare, Izráilul în veci pre-așezare.

PSALMUL 131

Adú-ț, Doamne, de David aminte, Ce ți l-ai alesu-l de mainte, De blândețea lui și de răbdare, Ce ți s-au giurat pre așezare, Cătră Domnul de ce-au zăs făgadă Lui Dumnezeu fără de tăgadă. De-aș intra-n sălașul meu de casă, De-aș sui-mă pre strat de mătasă, De mi-aș ochii lăcomi cu somnul, Să dorm dulce, cum doarme tot omul, Și tâmplele odihnă-ș să facă Pre căpătâi moale, să le placă,

Până n-oi afla lăcaș de Domnul Lui Iiacov, să-l vază tot omul. În Efratá i-auzăm de slavă, Aflat-o-am în câmpi de dumbravă. Blămaț de-i vom umbla prin sălașe, Să le prăvim ce-s de drăgălașe, Să ne-nchinăm, făcând sărbătoare, Unde-au stătut cu svinte-ș picioare. Scoală, Doamne, de ți-vin la odihnă Ce-am gătatú-ț, să-m văz voia plină, Tu și racla ce ți-i de svinție. Preuțai tăi slujba-n rând să-ș țâie, În podoabe drept să să-nvască Și svinții tăi să să veselească Pentru David ce ți-i a ta slugă, Ce l-ai pusu-l crai în vreme lungă. Nu-ț întoarce a ta svântă față De unsul tău cu ură de greață. Domnul s-au giurat într-adevară Lui David să nu-l schimbe din țară: „Din pantece ce-ț-va ieși plodul Îț voi pune-n scaun în tot rodul, De-m vor țânea feții tăi cuvântul Și să stea precum ni-i giurământul. Și mărturii ce li-oi da să-nvețe Să nu-ntoarcă-n năravuri sămețe, Și hiii lor vor șede-a-n vecie În scaunul tău cel de crăie“. Că Dumnezeu ș-au ales Sionul, Lăcuință să-ș facă cu omul : „Aceasta mi-i odihna gătată

Ce mi-am ales în veci așezată. Și acicea m-va fi lăcuința Ce mi-am iubit cu toată priința. Văduva ei ura-i-voi de bine, Mișeilor ei le voi da pâine. Preuțai ei le voi da să-mbrace De izbândă veșmânt și de pace, Și svinții lui s-aibă voaie bună, Bucurie cu toț împreună. Și acolo îi voi crește steagul Lui David, să-i fie-n tot șireagul. Unsului mi-am gătat lumânare, Pizmașii lui vor hi de muștrare. Iară lui îi voi da să să-nvască Într-a mea svinție, să-nflorească“.

[COMENTARIU PE MARGINEA PSALMULUI 132]

Aceste patru părechi de stihuri le-am scornit eu,
prăvind acest psalom a lui.

Psalomul lui David, 132

Cine face zidi de pace,
Turnuri de frățâie,
Duce viață fără greață
'N-tr-a sa bogățâie.
Că-i mai bună, depreună,
Viața cea frățască,
Decât armă ce destramă
Oaste vitejască.

Cât este petrecerea de bună
Când lăcuiesc frațâi împreună.
Atunce pre cap mirul le vine
Ca lui Aáron, de-i șede de bine,
De miros ce-i vine cu dulceață,
Cându-i merge mirul preste față,
De pre barbă merge pre veșminte,
Până-n poale pre unde-s tivite,
Ca roua ce vine din Ermonul,
De pogoară-n muntele Sionul.
Că-ntr-aceasta a pus giuruită
Dumnezău de viață fericită.

PSALMUL 133

Iată acmu faceț mulțămită Lui Dumnezău, cu rugă priimită, Și să-l cuvântaț bine-n tot omul, Șerbii toț ce sluiț pregiur Domnul, Cari davoriț la Domnul în casă, În curțâle cele de mătasă. Și noptâle țâind dvorbă lungă, Vă rădicaț mânuile pre rugă, În locurile lui cele svinte, Cu rugăciuni la Domnul priimite. Și ca să-ț dea bună cuvântare

Dumnezău din Sion și spori mare, Ce-au poruncit sângur cu cuvântul De s-au făcut ceriul și pământul.

PSALMUL 134

Lăudaț a Domnului svânt nume* , Șerbii lui Dumnezău toț din lume, Cari davoriț în casă la Domnul, În curțâle lui svinte, tot omul. Lăudaț pre Domnul cu dulceață, Numele să-i cântaț, că-i de viață, C-au ales pre Iacov Domnul șie, Pre Izrail să-i fie moșie. Ș-am cunoscut pre Domnul că-i mare, Domnul nostru-n toț domnii mai tare. Toate ce vru Domnul a le face, Pre pământ și-n cer, le-au fapt cu pace, În mări și pre la toată genunea, De ș-au ivit Dumnezău minunea. Suind núori de preste hotară, În ploi fece fulgere cu pară, Dintr-a sale cămări scoțând vântul, De-i fece porunca și cuvântul. Și ucisă pârga-n tot Eghiptul, Din dobitoc, din om, din tot viptul. Trimisu-ț-au în tine, Eghipte, Semne, minuni, de vei țânea minte,

■ 5 perechi.

Preste Faraon și cu tot sfatul,

De l-au certat și l-au usturatu-l. Bătu Domnul multe limbi păgâne

Și-mpăraț ucisă pentru tine, Pre-mpăratul Sion Amoreanul

Și pre Og din Vasan, cu tot neamul. Și toate crăiile bătrâne
A lui Hanaan, ce-s limbi păgâne. Și dede pământul lor moșie
Lui Izrail în veci să și-l țină. Doamne, numele tău să vestește
În rod de rod de să pomenește. Că pre dreptate ți-giudeci țara,
De-i rădici ponoslul și ocara. Și șerbilor tăi cu mângâiere
Le-ascultă ruga la greu de durere. Idolii păgânilor, ce-nchină
Aur și-argint, sunt făcuț de mână. Gură au și nu pot să grăiască,
Cu ochi sunt și nu pot să zărească, Urechi au și nu pot să auză,
Nice abur nu le este-n buză. Tocma să le fie cine-i face
Și-ș cearcă de la dâns dar și pace. Casa lui Izráil, zâce-ți tare
Lui Dumnezeu bună cuvântare. Casa lui Aron să mulțămască
Și pre Domnul să blagoslovască. Și din casa lui Lévi tot omul
Să binecuvinteze pre Domnul. Și carii aveți de Domnul teamă,
Blagosloviți Domnul fără samă. Blagoslovit să fii, Doamne svinte, Din Sion ce petreci de mainte,
Unde ți-ai făcutu-ți lăcuință În Ierusalim de stă-n credință.

PSALMUL 135

Mărturisiți pre Domnul*,
Că-i bun cătră tot omul,
Și mila lui trăiește
Pre veci de să lățește.

Vă mărturisiți tare
Lui Dumnezeu ce-i mare
Și-i spuneți dreptatea
Pre veci în toată partea.

Celúia ce domnește
Preste domni, de-i sporește,

Mila lui cea nălțată
Pre veci îi măsurată.

Ce-au făcut minuni mare,
Daț veste de dâns tare,
Că i-i mila vestită,
Preste veci socotită.

■ 7.

Ce-au fapt ceriul cu gândul
De-ș țâne-ntreg tot rîndul,
Cu mila sa cea mare,
Ce-i în veci pre-așezare.

Ș-au închegat pământul
Dintr-apă cu cuvântul,
A lui milă să știe
Că-i cruțată-n vecie.

Făcut-au lumini mare,
De dau raze și zare,
Cu a sa milă svântă
Ce stă-n veci fără smântă.

Soarelui i-au dat s-aibă
Să facă zuă albă,
Să sloboaze lucoare,
Prin milă stătătoare.

Preste noap̃ au pus lună
Cu stelele-mpreună,
Mila sa să-ș arate
Pre veci cu bunătate.

Ce-au bătut în Eghiptul
Toată pârga și viptul,
Că i-i mila de-atunce
Preste veci cu gând dulce.

Ce-au scos izrailtenii
Dintre toț eghiptenii,

Făcându-ș în veci nume
De milostiv pre lume.

Cu mâna sa cea mare,
Cu brațul său cel tare,
Preste veci să-ș arate
Mila de bunătate.

C-au desfăcut prin Mare,
Prin cea Roșie, cărare,
În veci ca să-ș ivască
Mila dumnezăiască,

De-au trecut prin genune

Izrail cu minune,
Mila să-i țâie minte
Preste veci înainte.

Ș-au răsturnat în mare
Pre Faraon cel tare,
Cu cât i-au fostu-i sâla,
Să-ș arate-n veci mila.

Și gloata sa cea svântă
Ș-au purtat fără smântă,
Prin locuri de pustie,
Făcând milă-n vecie.

Struncinat-au crai mare,
Război dându-le tare,
Mila duimnezăiască
Preste veci să-ș vestească.

Și ucisă crai bóinici,
Făcând pre-ai săi sfobodnici,
Cu mila sa cea mare,
Necuprinsă-n hotare.

Pre Sion Amoreanul
L-au ucis cu tot neamul,
Prin milă-ndurătoare,
Ce-i în veci stătătoare,

Și pre Og uriașul
L-au rumpt cu tot sălașul,
Mila dumnezeiască
Cu noi să văcuiască.

Țara lor cea sămață
Au dat să și o-mpartă,
Mila lui să să vază
Preste veci lăsând rază.

,

Să o măsure-n șirul
Șerbul său, Izrailul,
Ca să-i fie moșie
Prin mila sa-n vecie.

Că la loc de durere
Ni-i Domnul mângâiere,
Și mila lui cea largă
Preste veci tot stă-ntreagă.

Și când ne vine greul,
Ne scoate din tot răul,

Că Domnul gând bun poartă În veci pentr-a sa gloată.
Care dă hrană-n țară, De iarnă și de vară, Și trimite dulceață Cu milă-n veci de viață.

Și să daț mulțămită Lui Dumnezeu priimită, Că ceriul și pământul Cruță-n veci cu cuvântul.

Psalomul lui David, 136

La apa Vavilonului,
Jelind de țara Domnului,
Acoló șezum și plânsăm
La voroavă ce ne strânsăm,
Și cu inemă amară,
Prin Sion și pentru țară,
Aducându-ne aminte,
Plângeam cu lacrimi herbinte.
Și buține ferecate
Lăsăm prin sălci aninate,
Că acoló ne-ntrebară
Aceia ce ne prădară
Să le zăcem viers de carte
Într-acea streinătate,
Ca-n svânt muntele Sionul
Cântări ce cântam la Domnul.
Ce nu ni să da-ndemână
A cânta-n țară streină.
De te-aș uita, țară svântă,
Atuncea să-mi vie smântă,
Și direapta mea să uite
A schimba viers în lăute!
Și să mi să prinză limba
De gingini, jelindu-mi scârba,
De te-aș mai putea uita-te,
Ierusalim cetate,
Nainte de nu te-aș pune
În pomene-n zâle bune.
Să nu uîț, Doamne svinte,
De Edom ce-au zâs cuvinte
Svintei cetăț împotivă,
Cu rău din gură zlobivă :
„Răsâpiți-i zidiuri nalte,
Deșertaț de bunătate!“
Tu, fată vavilonească,
Răul va să te tâlnească!
Va fi ș-acela-n ferice
Ce-ț-va veni să te strice,
Că ți să va-ntoarce darul,
Cum ne-nchini tu cu păharul,
Când cuconii tăi de ziduri
Vor zdrobi-i ca nește hârburi.

PSALMUL 137

M-oi ruga-mă ție, Doamne svinte, Cu inemă-ntreagă denainte, Și-ntre îngeri îți voi cânta-n față, Că mi-ascultaș graiul cu dulceață. Și-n svânta ta casă m-oi ruga-mă Numelui tău și m-oi închina-mă, Pentru milă și pentr-adevară, Ce ți-ai mărit svânt numele-n țară. Și ori în ce zi te voi striga-te, Să mi-ascuți de sârg la greutate! Și-n sufletul meu să dai putere, Să-m sporească fără de scădere. Și să îți să roage, Doamne svinte, Împărații toți pre denainte, Că ți-au auzătu-ți toți cuvântul Împărații de pre tot pământul. Și să-ți cânte, Doamne, pre cântare, Pentru slava ta ce este mare. Domnul unde șede, de la nalturi, Vede lumea preste toate laturi. Și de-aș merge prin mijloc de greață, M-ii1 feri-mă și-m vei tinde viață. Pentru pizmașii mei ce pun pizmă, Îți vei tinde de m-ii1 izbăvi-mă. Și m-ei1 scoate, Doamne, cu direapta,

1 mă vei.

Și cu stânga ta le vei da plata. Că mila ta, Doamne,-n veci trăiește, Lucrul svintelor mâni îți sporește.

PSALMUL 138

Doamne, tu mi-ai pus ispită, Ca să m-arăt fără smântă. Șiderea mea și culcatul Tu-m știi, Doamne, și sculatul. Și gândul meu de departe L-știi că nu-i cu răutate. Cărări, potici mi-s cercate De svânta ta bunătate Și-m vez și calea de-i strâmbă, Că n-am vicleșug în limbă. Tu mi-ai cunoscut târzâiul, De-l tâlnești cu timpuriul. Și tu m-ai făcut din tină, Luând cu svânta ta mână. Și nepriceput rămâne Întălesul tău de mine, Că ți-i mare-nțelepciunea, De nu poci să-i știu minunea. Și de duhul tău n-am fugă, Ca să scap să nu m-agiungă, Nice de svânta ta față N-am într-alte părți povață. Cătră ceri de m-aș sui-mă,

Ești acolo, de m-ei1 ști-mă, De-aș pogorî unde-i iadul, Și de-acolo m-déșchiz vadul, De-aș zbura spre demineată Preste mări fără povață, Cu mâna ta cu cea stângă M-ai purta fără de tângă, Și cu direapta ta svântă M-ai țânea fără de smântă. Și-ntunerec ce s-ar face, Nu m-aș teme să mă calce, Că noaptea m-ar desfăta-mă Cu lumină fără samă. Că-ntunerecul s-albește De tine, când te zărește, Și noaptea să luminează Ca zua, slobozând rază. Că-ntunerec și lumină Îți este, Doamne, pre mână. Tu m-ai plămădit în mațe, De m-ai dat maică-mea-n brațe. Ț-voi mărturisi-n minune De strașnic și te voi spune De lucruri ce faci mirate, 'N sufletul meu răsfirate. Că mi-s de tine-nșirate Oasele și măsurate, Și statul mi-i de supt tină, Făcut de svânta ta mână.

1 mă vei.

Și ochii tăi, Doamne svinte, Îm văd lucrul de mainte, Că-n cartea ta toți chiline Să vor scrie, cum să vine, Și s-or zidi-n zi de viață, Nemică să n-aibă greață. Că mie m-este cinstită Ceata ta, Doamne, cea svântă, Ce i-ai datu-i cu tărie Să s-așeze pre crăie, Să mulțască-ntr-așezare Ca arina de pre mare. Și eu încă m-oi scula-mă Ca să-ți fiu, Doamne, pre samă. Și-i vei ucide din viață Pre ceia ce-ți sunt cu greață. Că oamenii crunți în sânge De la mine s-or împinge, Ce cugetă răutate De iubita ta cetate. Aceia ce ți-s cu greață Mi-s urât a-i vedea-n față, Că de dânșii mă topește Râhna și mă veștezește, Și de dânșii mă-nstreină Pizma lor acea bătrână. Cearcă, Doamne, de găsește Ce-ți inema mea prieste,

Și-m întreabă de cărare, Că-ți priesc cu așezare. Și din cărarea de smântă

Mă du-n calea ta cea svântă.

PSALMUL 139

Doamne, scoate-mă de scârbă Și-m ia răul de pre gârbă, Și de om viclean mă scoate, De strâmbătățale toate, Și de ceia ce scorniră Dintru inema lor pâă. Toată zua să gătează Pre război, și nu s-așază. Și ș-au ascuțatu-ș limba Ca de șerpe, făcând scârba, Ca viperea-nveninează Cu buzele lor să piarză. Ferește-mă, Doamne svinte, De la mâni ce sunt cumplite. Dintre oameni fără lege, Doamne, tu vin de m-alege, Ce sfătuiesc să-ș întinză Lațurile să mă prinză, Puind piedici pre cărare Și cu nadă de pierzare. Grăit-am, Dumnezeu svinte: „Doamne, tu mă ia aminte, Și glasul meu să te-ajungă Cu mișeaua mea de rugă“. Doamne, Doamne, să-m hii vântă Cu puterea ta cea svântă, Preste capul meu umbrează 'N zî de toi, să nu mă vază.

Nu lăsa, Doamne, cu nadă

Pre pizmaș să-m dea dosadă, Nice lăsa să mă vază,

Că li-i gândul să mă piarză, De le-aș putea cădea-n lațe,

Asupra mea să să nalțe. Capetele ce-nvârtiră,

Buzele ce-ș schimosâră, Preste dânse foc să cază

Cu jeratic și să-i arză, Și să-i bagi în răutate,

Să nu stea de greutate. Și omul ce-i rău de limbă

Pre pământ să pață scârbă, Să-l vineze strâmbătatea,

Ca să-ș vază răutatea. Înțăles-am că ești gata,

Doamne, de vei face plata, Cu giudeț ce vei alege

De pre cei fără de lege, Pentru mișei ce ți-i milă,

Să-i scoț de la greu și sâlă. Că dreptii preste lume

Ț-vor mărturisi svânt nume, Și prăvindu-ț svânta față

S-or veseli cu dulceață.

PSALMUL 140

Ț-am strigatu-ț, Doamne svinte, Să mi-ascuț de rugămintे, Când îț strig din greutate, Să-m răspunz cu bunătate. Ruga mea cea ovilită Să-ț fie, Doamne, priimită, Ca tămâia-n svânta față Cu mireazmă de dulceață. Și mâni tinse, ovilite, Să-m priimești, Dumnezeu svinte, Ca făgada cea de sfară Ce să jărtvește de sară. Pune-mi straje să-m ferească Pregiur rost, să nu-ț greșască, Și-nchisoare pregiur gură, Să nu zăc cuvânt de ură. Nu-m da inemă sămață, Să nu cuget gând de greață. Cu carii fac strâmbătate Să nu-m dai cu dânșii parte. Dreptul mă va-nfrunta-mă Și cu milă m-a certa-mă, Iară răul să n-ajungă

Cu oloi capul să-m ungă.

Ce mă rog, Dumnezeu svinte,

Să mă iei de dânș aminte,

Și de cei cu giudecie, Carii umblă-n volnicie, De vor și piatra să-nghiță

Și nu caută să să sâmță.

Și mi-ascultă, Doamne svinte,

Rugi de graiuri ovilite,

Că străbat de trec ca untul, De dau jele-n tot pământul. Că cu iadul mi-s în hoarbă Biete oase, să mă soarbă. Și spre tine lăcrămază Ochii miei, vrând să te vază, Că tu, Doamne, mi-ești nedejde Să mă scoț de la primejde, Să nu-mi sufletul despartă De la a ta svântă față. Și mă scoate dintre lațuri Ce mi-au tins de toate laturi, Și de carii pun sminteală Să m-arunce la greșală, Ca să cază-ntr-a sa mreje Păcătoșii, stând cu steje. Eu să scap dintr-a lor sâlță, Să mă treci spre mântuință.

PSALMUL 141

Strig cu glasuri ovilite Cătră tine, Doamne svinte, Și mișaua mea făgadă Voi vărsa fără tăgadă Denaintea ta, dând știre

Ca să-m fii de izbăvire, Pentru greu ce mi să strânge

Pregiur suflet, de mă stânge. Precum vez că pre cărare

Mi-au tins lațuri de pierzare, Și pre căi îm sunt supuse

De la pizmașii miei curse. Din direapta caut și-n stânga,

Și nu-i să-m potoală tânga. A fugi nu poci departe,

Nime nu-i să-m țâie parte. Bietul suflet mi să trece,

Că n-am cine să mă cerce. Am strigat cu rugămintă

Cătră tine, Doamne svinte, Ș-am grăit că tu-m ești vântă,

De-m ești sorț și parte svântă În țara cea fără greață,

Unde petrec cei în viață. Și să-m socotești de rugă

În pedeapsă ce sunt lungă, De pizmaș ce mă gonește,

Și vin de mă izbăvește. Că pizmașii să-nvitează

Bietul suflet să mi-l piarză. Ce să-l scoț, Dumnezeu svinte,

Den tunerecuri cumplite, Ca să spui svântul tău nume

Tuturor ce sunt în lume. C-abia direpții m-așteaptă

Până când îm vei da plată.

PSALMUL 142

Să mi-ascult fâgada, Doamne svinte, Și să-mi socotești de rugămintе. Adevara ta și dereptatea Să-m potoală toată greutatea. Și cu șerbul tău să nu-ntri-n piră Prin greșele ce mi să-nglotiră. Nime cine-i viu să nu cuteze Denainte-ț să să-nderepteze. Pizmașul meu, Doamne, ocolește După bietu-mi suflet de gonește, Și viața mea o calcă cu pravul Și cu țărna, precum i-i năravul, De mă bagă-n peșteră adâncă Cu șederea și-n gauri de stâncă. Prin tunerec uitat șez ca mortul, De mi-am mâhnit sufletul cu totul. Și mi-i tristă inema-ntru mine, Țâind minte de zăle bătrâne. Din lucruri ce-ai făcut minunate Ț-am cugetat a ta bunătate, Rădicându-m mânule mișele Cătră tine, să-m ierț de greșele. Că mi-i sufletul săc ca o țară Ne-având apă într-ă ei hotară. De sârg să mi-auz, Dumnezeu svinte, Din suflet săc mișea rugămintе. Nu-ț ascunde luminata față Despre mine, supărat de greață,

Să nu mă pogor în putregiune, Ce să-m trimiț, Doamne, iertăciune. Cu milă-mpreună demineată Vestе bună să-m dai fără greață, Că spre tine, Doamne, am nedejde Să mă scoț de greu și de primejde. Și mi-arată calea cea dreaptă, Că sufletul meu, Doamne, te-așaptă Să mă scoț cu mâna ta cea svântă Din pizmașii miei ce mă-nspământă.

Năzuiescu-ț, Doamne, de mă-nvață

A nu face lucruri ce ți-i greață,

Că tu, Doamne, îm ești Dumnezeu

Carele mă scoț de la tot răul. Și duhul tău cel bun mă va duce La pământul cel drept și dulce. Pentru vestea svântului tău nume, Să-m dai viață dreaptă pre lume. Și sufletul cu svânta ta milă Să-mi izbăvești de greu și de sâlă. Cari deșert îm fac supărare Să le sloboz asupra pierzare, Că eu îț sunt slugă de mainte Cu sufletul meu, Dumnezeu svinte.

PSALMUL 143

Bună cuvântare îț voi zăce S-aibi, Dumnezeu svinte, cu ferice, Că mi-ai datu-mi mânelor la luptă

’Nvățătură spre vârtute multă. Degetelor mi-ai datu-mi pre armă, De-s la război ager fără samă.

Și la grije m-ești razăm și vântă Cu pavăța ta, Doamne, cea svântă, De-ai supusu-mi oamenii supt mine Prin nedejde ce-am, Doamne, spre tine. Dară omul ce este pre lume, De ți-ai spusu-ț lui svântul tău nume, Băgându-l în samă de de-a hirea Fiiul de om ce-i trece mărirea? Că omul, cât de de-a hirea-n țară, Zălele-i trec ca o umbră rară. Ce te pogori din ceri cu oști multe, De te-atinge de vârvuri de munte, Să s-aprinză să le margă para, Să lățască fum pre toată țara. Să dai groază cu fulgere-n oaste, Să-i săgeț cu trăsnete din coaste. De deasupra să-ț slobozăști mâna, Pre pizmașii să-i mesteci cu tina. Și să mă scoț, Doamne, din tot toiul Și de ape ce vin cu pohoil, Și de ceia ce mă-nstreinează, De-ș pun mâna cu rău să mă piarză, Cari grăiesc cu gură deșartă Și li-i strâmbă mâna cea dreaptă. Cântec nou îț voi zăce-n năroade, În psăltire, Doamne,-n zece coarde, De izbândă ce dai s-aibă craiul, De-l izbăvești și-i delungez traiul.

Pre David, ce-ț este a ta slugă, De nu laș cu spata să-l agiungă, Izbăvește și mă ia de mână De la fiii a limbă streină, Ce li-i gura-n voroavă deșartă Și li-i strâmbă mâna cea dreaptă, Ce li-s feții ca nește mlădiță Ultuită, de dau cuviință, Și fetele le sunt cu podoabă, Ca beserica la zî de hoarbă, Și lăzăle le sunt îndesate, De izbucnesc dentr-unele-ntr-alte. Oile lor le sunt plodicioase, Cu prăsălă

ieșind și lănoase, Boii le sunt graș ca nește tauri, Ocoalele-ntregi, fără de gauri. În ulițele lor nu văz tângă, Nice este-ntr-înș nime să plângă. Acestora oameni le vor zăce Că să țâne de dânșii ferice, Iară mai ferice-i de tot omul Ce le este lor Dumnezeu Domnul.

PSALMUL 144

Înălța-te-voi, Doamne-mpărate, Binecuvântând de bunătate Blagoslovit și svântul tău nume,

Ce-i cu vecii cinstit preste lume. 'N toate zăle îț voi ura bine,

'N veci pre nume fălind, cum să vine. Lăudatu-i Dumnezeu și mare, Și mărirea-i trece de hotare. Lucrurile tale-s lăudate 'N rod de rod, că sunt cu bunătate, Și-ț povestesc toț de svânta sâlă Ce-ai arătat preste toț cu milă. Vor grăi cu mare cuviință De slava ta, spuind cu credință, Minuni și ciudese vor răspunde, Lucruri înspăimate n-or ascunde, Ce-n tot locul vor face la știre De vestita ta, Doamne, mărire. Binele tău cel mult țâind minte, L-or izbucni din rost, Doamne svinte, Și cu a ta svântă dereptate Ți să vor bucura-n bunătate. Înduratu-i și milostiv Domnul, Că rabdă-ndelung pentru tot omul. Bunu-i Domnul și milos, și dulce Spre tot lucrul său ce-au fapt de-atunce. Să-ț mărturisască denainte Lucrurile tale, Doamne svinte, Și svinții tăi să te fericească În slava ta în cea-mpărătească, Răspunzând de svânta ta putere Preste lume, fără de tăcere. Fiii omenești toț să-nțăleagă De sâla ta, Doamne, de cea largă, Și de slava ta cea-mpărătească 'N cuviință să să povestească.

Crăia ta este, Doamne svinte, În toț veci crăie de mainte, Și domnia ț-este domnitoare În tot rod de rod de-i stătătoare. Cuvintele tale-s credincioase, Lucrurile îț sunt cuvioase, Că tu, Doamne, sprejinești cu tine Pre cei căzuț, să nu să dărâme. Și tu rădici, să nu să-mpresoare, Pre cei surpaț, de-i pui pre picioare. Ochii caută tuturor la tine, Și tu le dai hrană, cum să vine, Deșchizându-ț a ta svântă mână, Și saturi pre toț cu voaie plină. Că ești drept, Doamne,-ntr-a ta cale Și cuvios în faptele tale. Aproape ești, Doamne, cui te strigă Cu adevăr la greu și la tângă.

Carii ț-au de teamă, li-i pre voaie,

Că le ascult ruga la nevoaie.

Și tu, Doamne, pre cei cu priință,

Ce te iubăsc, le faci socotință, Iară pre păcătoș îi vei șterge Și-i1 pierde pre cei fără de lege. Lauda ta, Doamne, o voi zăce Cu rostul meu în mare ferice, Și tot omul să-ț blagoslovască Svântul nume-n veci ce-a să trăiască.

1 Și îi vei.

PSALMUL 145

Lăuda-voi pre Domnul în viață, În tot costul meu, fără de greață, Și voi cânta lăudând pre Domnul Dumnezeu meu cătră tot omul. Nu vă puneț nedejdea pre craiul, Pre hiiul de om ce nu-i stă traiul, Nice la greu poate să agiute, La primejde și la război iute. Că sufletul lui încă s-a trece Și s-antoarce-n pământul său rece, Și la zua ceea îș va pierde Mintea toată ș-averea-n ce crede. Ferice va fi preste tot locul Cine-ș pune pre Domnul nărocul, Pre Dumnezeu ce-au făcut pământul Și ceriul, și marea cu cuvântul, Și toate ce-ntr-însele să mișcă, Domnul ce le-au făcut din nemică, Ce-ș țâne-

ntreg toată adevăra Și giudețul în veci, de ști țara. Celor asupriț de strâmbătate Le face giudeț și dreptate, Și flămânzâlor trimite hrană, Și golilor veșminte pre iarnă. Domnul ce sloboade din obede Și orbului dă minte de vede, Și pre cei căzuț îi sprejinește, Iară pre cei drept îi iubește.

Și ferește pre cine-i nemernic,

Pre văduvă, sărac și cucernic. Iară pre păcătoșii cu totul

Îi va pierde Domnul din tot locul. Și preste veci va-mpărăți Domnul

De pre muntele său svânt, Sionul, Preste rod de rudă să trăiască

În cinstea sa cea dumnezăiască.

PSALMUL 146

Lăudați-l cu cântec pre Domnul,

Că i-i cântecul bun în tot omul. Și cântări cu dulceață să-i facă

Lui Dumnezeu de cinste, să-i placă. Că zidește Ierusalimul¹,

Ca să bage-ntr-îns pre tot creștinul, Și pre tot Izrailul să strângă,

Să petreacă-ntr-îns fără de tângă. Căla ce dă leacuri fără smântă

Cărora sunt cu inema frântă

,

Și le leagă frânturi sfărâmate,

De-i schimbă din boală-n sănătate, Căla ce-au pus stelelor măsură

Și numere careaș pre făptură, Mare este Domnul de tărie,

Și gândul lui nime nu-i să-l știe. Domnul pre cei buni îi sprejinește,

¹ Pronunțat I-e-.

Și sămețai la pământ smerește. Începeț lui Dumnezeu cu strune De-i cântaț cu viers să să răsună, Și să-i cântaț cântec cu dulceață Căla ce-au tins preste ceri ceață Și gătează cu nătorii ploaie De sloboade pre pământ pohoaie, Căla ce crește pre munt iarbă Și otava ceea ce-i de treabă Pentru oameni, să-ș culeagă hrană, Și vitelor s-aibă preste iarnă, Căla ce grijește de hiară Și de puii corbilor ce zbiară, Căndu-l strigă, urgisiț de tată, De-i hrănește cu mână-ndurată. Că Domnul pre cai buni nu să bate, Nice pre vitej cu stături nalte, Că Domnului acela om place Că-i plinește porunca cu pace, Și la vreme de greu și de sâlă Cugetează spre svânta lui milă.

PSALMUL 147

Pohvalește, Ierusalime¹, Pre Domnul și-l laudă-n desime, Sionule, că ȣ-au datu-ȣ Domnul Dumnezăul tău cinste-n tot omul.

¹ Pronunțat I-e-.

Și porțile tale cu râteze Le-au întărit, nime să-ț cuteze. Și cuconilor tăi întru tine Le sporește Dumnezeu cu bine, Carele ți-au pus pre hotari pace Și-ț dă sațau de grâu, cum îți place. Ce-ș trimite zâsa și cuvântul, De cutrieră-n sânge tot pământul. Că ce-ș dă omătul ca lână Și negură spulbăra cu mână, Că cenușea cu sâta când cerne, Preste tot pământul de s-așterne. Că ce aruncă sloi de gheață, De dă groază preste toț cu gheață. Cine poate să-i sufere gerul Ce-mpietrește apele ca herul? Cu cuvântul său Domnul învață De să răsăpăsc și să dejgheață, Și duhul său Dumnezeu trimite De să-ntorc într-apă ca mână. Că ce-au poruncit cu tărie Lui Iacov cuvânt de mărturie, Și tot Izrailul să să-nvețe Într-a lui dreptări și giudețe. N-au făcut așe nice-ntr-o latură, Să le spuie giudețe și sfaturi.

PSALMUL 148

Lăudaț din ceriurile toate

Pre Dumnezeu cât sâla vă poate. Lăudaț pre Domnul din nălțâme,

Lăudați-l, de îngeri mulțâme. Lăudați-l, oștile lui toate,

Cât puterea și sâla vă poate. Lăudați-l, soarele și luna,

Cu lucoare ce dă totdeauna. Lăudați-l, stele și lumină,

Că dă raze pre noapte senină. Lăudați-l, ceriuri preste ceriuri,

Și apa cea pre din sus de ceriuri Să-i laude cinstitul lui nume,

Și cu toate ce sunt preste lume. Că Domnul au cugetat cu gândul

De le-au făcut și-i țân toate rândul. Și le-au tocmi în veci să trăiască

Și din faptul lor să nu-ș smintească. Că precum le-au dat Domnul poruncă,

Din hotariul lor nu să mai urcă. Lăudaț pre Domnul, toț bălauri

De pre pământ și zmei de prin gauri. Lăudați-l, fulgere și focuri,

Și smida ce cade-n toate locuri, Omeții și ghețale, și vântul,

De turbură și-i face cuvântul, Măguri, dealuri și lemne cu roadă,

Și chedrii toț, până-n cei de coadă,

Gadinile și cu toată hiară, Și dobitoc de prin toată țara. Împăraț de prin țările toate, Boieri, giudeci, năroadele toate, Giuni și govi, cu bătrânii, tot omul, Și pruncii să laude pre Domnul. Că ș-au înălțat cinstitul nume De ș-au făcut veste preste lume, Și-l mărturisește tot pământul Și ceriul tot, că-ș țâne cuvântul. Și ș-va rădica Dumnezeu steagul Oamenilor săi în tot șireagul. Și svinții lui toț cu bucurie Îi vor cânta cântec cu tărie, Fiii lui Izrail ce-s la Domnul Rugători de-aproape, și tot omul.

PSALMUL 149

Cântaț cântec nou la Domnul Și-l lăudaț cu tot omul, Că i-i lauda vestită În săburi de ceață svântă. Izrailul să petreacă

Cu veselie, să-i placă,

De Domnul ce-i dede viață,
Și Sionul cu dulceață

Cuconii să-ș veselească De crai ce-a să le crăiască. Și să-i laude cu jocuri
Svântul nume-n toate locuri,
,

Cu tâmpene și psăltire

Să-i cânte de biruire. Că Domnul gând bun gândește

De-a sa gloată ce-l iubește, Și pre cei brúdivi înalță

Cu izbândă fără greață. Lăuda-să-vor în slavă

Svinții tăi fără zăbavă, Și cu bucurie plină

Îș vor merge la odihnă. Ieșind la război cu steje,

Vor da chiot din gâlteje, De să va nălța la Domnul,

Lăsând frică în tot omul, Cu stânga și cu dreapta

Îngrozând pre toț cu spata. Și vor face scumpărare

În năroade de limbi tare, Muștrându-le cu-nchisoare,

Și crailor dând strânsoare Cu cătuș și cu obedea

În giudeț, până-i vor pierde, Să le facă cum li-i zâsă

Din lege pierzare scrisă. Svinții lui fără gâlceavă

S-aibă cinste, dar și slavă.

PSALMUL 150

Lăudați-l cu tot omul

Întru svinții săi pre Domnul, Lăudați-l în vârtute

Ce-are Domnul de oști multe. Lăudaț fără tăcere

De-a lui sâlă și putere, Lăudați-l în mărire

De-a lui multă biruire. Lăudaț cu glasuri nalte

De bucline ferecate, Lăudați-l în lăute,

În psăltiri pre viersuri multe. Lăudaț pre toate locuri

Cu tâmpene și cu jocuri, Lăudați-l să răsune

În organe tinse-n strune. Lăudaț cu bune viersuri

De chimvale într-alesuri, Lăudaț și-l strigaț tare

În ținbale de cântare. Câte-s vie și tot omul,

Lăudați-l toț pre Domnul.

[STIHURI DESPRE ORIGINEA LATINĂ A ROMÂNILOR]

Neamul Țării Moldovei de unde dă rază?

Din țara Italiei, tot omul să crează.

Fliah întâi, apoi Traian au adus pre-acice

Pre strămoșii cestor țări de neam cu ferice. Răsădit-au țărilor hotarele toate

Pre semne ce stau în veci a să vedea poate. El cu vița cestui neam Țara Rumânească

Împlut-au, Ardealul tot și Moldovenească. Semnele stau de să văd de dânsul făcute,

Turnul Severinului să custe-n vremi multe. Strămoșii Moldoveei adus-au în țară,

Pre ghețai cu sabia scoțând din hotară. Stau semnele podului cu praguri căzute

Și Turnul Severinului, de Sevîr făcute. Podul preste Dunăre-n Țara Rumânească,

De-au trecutu-ș oștile-n Țara Ungurească. Pre-acela pod au trecut Moldoavei strămoșii,

Bătând război cu dachii, a sasilor moșii.

APOSTROF

Cine-i bogat de-avere pre lume-n tot omul,

De nu v-avea-ntru sine lăcuind pre Domnul, Acela de-avuțâie sațâu nu mai vede,

De i-ar da toată lumea, el tot nu să-ncrede. Și de cât mai mult strânge, mai mult să lărgește,

Și tot deșert să vede-ntr-averea ce-i crește. Deci nime-ntr-avere să nu să gândească

Că va putea să să-mple, să să odihnească. Iară-ntr-a cărui suflet Domnul lăcuiește,

Acela de nemică nu mai jeluiește. Pentr-aceea tot omul să nu să lenească

Pre Dumnezeu în suflet să-ș agonisască.

Din Paraclisul Preacuratei Născătoare de Dumnezeu

I

De trupești neputințe
Și de sufletești boale,
A lui Dumnezeu Maică,
Pre carii vin cu dorul
Supt umbra ta cea svântă,
Spodobește-le leacul,
Care-ai născut pre Hristos,
Mântuitoriul nostru.

II

Năpăști ce-m fac năvală
Svinția-ta le-mpraștii
Și patimi ce-m vin gloată
De m-asupresc, Ficioară.
Pentr-aceea te cântăm
Cu laudă-n toț vecii.

III

Liniște fii și dvorbă
Acelora ce scapă
Cătră tine, Ficioară,
Și părete-n primejde,

Năzuință și umbră
Le fii, și bucurie.

IV

Dintr-a ta strălucoare
Luminează, Ficioară,
Negura neputinții,
Să fugă de la cea
Ce cu bună credință,
A lui Dumnezeu Maică,
Te spun cu mărturie.

V

La loc de răutate,
Plecat în neputință,
Svinția-ta, Ficioară,
Să-m trimiț sănătate,
Schimbându-mă din boală.

VI

O, prealuminat năor,
A lui Dumnezeu Maică,
Pre cea ce ne luptă
Le dă durere multă,
Cu svânta ta direaptă
Vestită de putere.
Pre cei din grele scârbe
Le fii, Ficioară, dvorbă,
Pre cei din strâmbătate
Îi apără și-i scoate.
Dezleagă-i din greșele

Pre carii ți să roagă,
Că svinția-ta, Doamnă,
Câte vei ți să poate.

VII

Cade-să-ntr-adevărul
Toț să te ferească,
A lui Dumnezeu Maică,
Pururea fericită
Și-n tot fără prihană,
Dumnezeului nostru
Ce ești Maică cinstită,
Mai sus de heruvimii
Și decât serafimii
Fără samă slăvită.
Fără de putregiune
Pre Dumnezeu cuvântul.
Doamnă, ce l-ai născutu-l,
Că ești adevărată
A lui Dumnezeu Maică,
De te mărim, Ficioară.

VIII

Tuturor ești de dvorbă,
Dintr-a ta bunătate,
Cărór scapă-n credință
La svânta ta umbreală,
Că pre alt nime n-ăvem

La Dumnezeu, greșiții.

La nevoi și la scârbe

Pururea izbăvință.

Sărcinaț de păcate,

Blagoslovită Maică

Domnului din nălțâme,

Cădem cu rugămintे,

De la toată năvala

Svinția-ta ne scoate

Pre șerbii tăi, Ficioară.

IX

Tuturor ce-s în scârbă

Le ești de bucurie,

Celor cu asupreală

Le ești de sprejineală,

Flămânzâlor ești hrană,

Streinilor scutință,

Celora ce-s în valuri

Le ești adăposteală,

Celora ce-s în boale

Le ești de socotință,

Celor cu neputințe

Umbră și sprejineală,

Toiag de bătrânețe.

A lui Dumnezeu Maică

Celui de Sus curată,

Ne rugăm sârguiește

Serbii tăi de ne scoate.

Note

- 1. Și îi vei.
- 2. mă vei.
- 3. nu va avea.

Trimiteri

▲ Începutul paginii.

 Această lucrare se află în **domeniul public** în întreaga lume, deoarece autorul a decedat acum cel puțin 100 de ani.

Adus de la „https://ro.wikisource.org/w/index.php?title=Psaltirea_în_versuri&oldid=126182”